

СЮЗЪН КАЙЛ ДИАМАНТЕНАТА ШПОРА

Превод от английски: Росен Рашков, 1997

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Огромни дъбови дървета подслоняваха имението на Донован и му осигуряваха защита срещу тексаската горещина. Впечатляващата бледожълта къща в испански стил беше кацнала в края на прашния път, водещ към ранчото, и бе обградена от всички страни с километрична ограда от бодлива тел. Кейт Уитмън бе доволна, че можеше да се разхожда наоколо със стария кон, който Джейсън ѝ беше дал, вместо да шофира. Във Фрио Каунти, щата Тексас, не бе валяло вече от няколко седмици и бавно движещият се кон вдигаше по-малко прах от автомобил.

Алеята към къщата на Донован не бе павирана. Ранчото заемаше хиляди декари и свободните пари винаги отиваха за покупката на повече животни, а не за модернизация на пътищата. В тези дни цените на кравите бяха паднали значително, банките все по-трудно отпускаха заеми на фермери и човек трябваше да има усета и уменията на Джейсън Донован, за да се задържи на повърхността.

Зелените очи на Кейт обходиха линията на хоризонта. Беше вече време да се прибират стадата, а това означаваше цялата площ на ранчото да се раздели на няколко по-малки парцели. Всеки от тези временни лагери си имаше работници и началник, но Джейсън обикновено се качваше на коня си и лично проследяваше как вървят работите. По време на подкарването винаги имаше пострадали. Счупените кости, изгарянията, одраскванията и контузиите бяха част от ежедневието на ранчото. Най-трудната част настъпваше, когато трябваше да се събират стадата и след това всички млади животни да бъдат дамгосани. Миналата година самият Джейсън се бе натъкнал на дългите рога на една побесняла крава. Щом се наранеше, той караше работниците си да извикат Кейт и не искаше да говори с никой друг. Доверяваше ѝ се, защото тя не се боеше от избухливия му характер и можеше да го превърже дори и ако бе кипнал от яд.

Кейт въздъхна тъжно при мисълта колко ли пъти бе изминавала този криволичещ, прашен път. С Джейсън никога не бяха излизали

заедно никъде, дори тя понякога се чудеше дали изобщо я забелязва като жена.

Тяхното странно приятелство се бе зародило при доста особени обстоятелства — по време на скандал след поредното напиване на Джейсън. Той не допускаше никого прекалено близо до себе си, дори и Кейт, макар тя да имаше известни привилегии. Джейсън я защитаваше по някакъв особен, груб начин, като неин по-голям брат. Разбира се, не това Кейт очакваше от него, но засега не разчиташе, че ще получи нещо повече от мъж, който изцяло е отдаден на работата си.

Пътят се виеше между просторното пасище, засято със специален сорт трева, и къщата, скрита в своето самотно гнездо от дървета. Пасището беше разделено на различни по големина участъци. В отсамния му край пасяха крави с малки, родени през зимата теленца. В други бяха младите кастрирани мъжки говеда, а до тях — по-старите бикове и кравите от породата „Санта Гертрудис“, която бе специално създадена за тежките климатични условия на американския юг.

Кейт се усмихна. Джейсън беше истински магьосник в работата си. Ранчото и търговската му фирма имаха безупречна репутация. Той винаги бе първият, който се решаваше да изпробва новостите в технологиите. Способността му да бъде в крак с времето бе запазвала ранчото винаги платежоспособно. Преди няколко години почти всички фермери бяха инвестирали в покупката на нови земи, а Джейсън бе започнал да експериментира с трансплантация на ембриони и нови фуражни смеси.

Кейт отметна назад дългата си тъмнокестенява плитка и се намести върху седлото. Направи кисела гримаса, когато усети, че дънките ѝ се закачиха на някакъв стърчащ от кожата гвоздей. Сама беше ушила и украсила своите каубойски панталони. Надяваше се да не са се скъсали, защото те бяха част от колекция, която скоро смяташе да предложи на една местна фабрика за конфекция. Не можеше да си позволи да купува нов плат и да започва отначало. Нещата в малката къща, която тя споделяше с майка си не вървяха добре, но не ѝ се искаше Джейсън да разбира това точно в този момент. Бизнесът му беше застрашен и дори при неговата желязна психика можеше да рухне и да банкрутира. „Ако изобщо оживее“ — помисли си Кейт, знаейки как той реагира на своите наранявания. За нищо на света не

отиваше в болницата, за да бъде превързан. Това ставаше само ако раната тежко се инфектираше или му пречеше да върши работата си.

Този път, рискувайки да си навлече гнева на своя шеф, мениджърът на ранчото, Гейб, бе помолил лично Кейт да дойде. Тя подозираше, че раната на Джейсън би могла да е доста сериозна.

Никой не знаеше, че Кейт в действителност не е толкова самоуверена, както изглеждаше при срещите си с него. Джейсън беше с десет години по-възрастен от нея, имаше перфектна фигура и лице на киноактьор. Жалко само, че бе станал такъв женомразец. Кейт често се питаше как той ще се сдобие някога с наследник, след като избягваше всички възможни контакти с жените. Ако нещо се случеше с него, помладият му брат нямаше да се справи с управлението на фермата и ранчото трябваше да бъде продадено.

„Диамантената шпора“ беше станало собственост на Джейсън Донован след смъртта на баща му. Старият Джей Би Донован се беше удавил преди осем години в придошлата пълноводна река Фрио.

Ранчото бе получило името си много по-отдавна. През 1873 година по време на Гражданската война ветеранът Блейлок Донован бил в Сан Антонио и имал шанса да участва в една игра на покер с няколко свои приятели. Играта продължила цялата нощ и младият сержант на Конфедерацията от Калхун Каунти, щата Джорджия, спечелил последното раздаване с легендарния ройъл флош^[1] от кари^[2]. На масата тогава се намирили около стотина стари долара и нотариалният акт на едно разорено ранчо във Фрио Каунти, щата Тексас. Тогава фермата дори нямала и име. Местните хора я наричали просто „имението на Брайън“. Но след като Блейлок Донован спечелил ранчото на карти срещу залог само от една сребърна шпора, то получило и името си „Диамантената шпора“, което се бе запазило и до днес — сто и тринадесет години по-късно — и отново бе собственост на мъж от фамилията Донован.

Светлозелените очи на Кейт омекнаха, когато видя силуета на пълничката икономка Шийла с тиган в ръка на верандата. „Диамантената шпора“ сега беше една от най-богатите ферми в Тексас и Джейсън можеше да си позволи нов мерцедес и мощен джип. Интериорът на къщата му беше като истински исторически музей с антични предмети от целия свят. Кухнята беше оборудвана свръхмодерно по каталог, но Шийла Джеймс продължаваше да готви и

да прави консерви, както я беше учила майка ѝ. Тя вече бе станала неразделна част от ранчото. Носеха се слухове, че била лудо влюбена в стария Джей Би Донован, но той не ѝ обърнал никакво внимание и след като жена му Нел напуснала него и двамата му сина. По-късно Джей Донован се отдал на чашката и постепенно се превърнал в алкохолик и скандалджия. Говореше се още, че Шийла се била страхувала от него, но останала в ранчото, за да се грижи за двете момчета и да ги защитава от тираничния им баща. Все пак тя не бе успяла да се сближи особено с Джейсън.

Шийла впери блестящите си сини очи в Кейт, когато тя се приближи до верандата.

— Изпратих Гейб да те извика. Надявам се, че нямаш нищо против — рече ѝ с умолително изражение. — Сметнах, че ще е по-добре да го направя, защото кръвта на Джейсън ще изтече, а никой от хората му не се осмелява да се приближи до него.

Шийла отново сведе поглед към тигана и продължи да пуска в него накълцания на дребно зелен фасул. С побелялата си като сняг коса тя изглеждаше по-възрастна за своите петдесет години. Джейсън я уважаваше, но когато бе ядосан сякаш забравяше, че тя го е отгледала.

— Ти не успя ли да му помогнеш? — попита Кейт, макар и да знаеше какъв ще е отговорът ѝ.

— Трябваше да си взема зареден пистолет — промърмори мрачно Шийла. — Гейб ми каза, че Джейсън се бил привързал сам и се върнал отново на полето. Изглежда, че раната му е сериозна, защото продължила да кърви. Страхувам се, че и този път ще трябва да му се направят няколко шева.

— Добре, ще отида да видя какво мога да направя — сви рамене Кейт. — Къде е той? Все още ли е на границата със Смит?

— Гейб ми каза, че все още е там. Благодаря ти, Кейт.

Кейт ѝ отвърна с усмивка и дръпна юздите на коня си.

— Имам доста старомодно превозно средство, нали? Днес е денят за пазаруване на мама и нямаше как да взема колата.

— А не си искала да се качиш с Гейб, защото той все още е влюбен в теб — констатира усмихнато Шийла.

Кейт кимна. Макар и да беше двайсет и една годишна, тя все се чувстваше нервна, когато останеше насаме с някой мъж. Баща ѝ и майка ѝ я бяха възпитали по същия консервативен начин, както и

самите те са били възпитавани от своите родители. Те си оставаха старомодни хора, които не пропускаха събиранията в квартала и неделните литургии в малката местна църква. И след смъртта на съпруга си майката на Кейт, Мери, все още се придържаше към същите морални принципи. Тя съветваше дъщеря си да избягва срещите с Джейсън, защото хората от градчето нямало да гледат на това с добро око. Кейт не можеше да я убеди, че те са само приятели.

— Гейб е много приятен мъж, Шийла, но аз искам да стана моден дизайнер. Нямам намерение да се омъжвам в близките десетина години.

Белокосата жена си помисли, че от Кейт и Джейсън би се получила прекрасна двойка, защото и двамата отдаваха първостепенно значение на кариерата си. Но и Джейсън едва ли щеше да се ожени, след като бившата му голяма любов от Мериленд го бе изоставила, за да започне работа в Холивуд.

— Успех! — усмихна се Шийла. — Още от сутринта Джейсън излезе бесен от къщата. Изрече куп ругатни по повод на моите варени яйца.

Икономката продължи да чупи ожесточено тънките шушулки.

— Е, бях му сложила салца^[3] и препържен боб за гарнитура, но в това няма нищо лошо, нали?

Кейт знаеше как тя приготвя своята салца и неведнъж стомахът ѝ се беше запалвал от нея.

— Шийла, извинявай, но защо му слагаш салца в закуската?

— Защо, защо? Защото забравих, че не трябва да го правя. Още не беше се разсънил и започна да ме ругае, че не можел да открие дънките си. След това ми се разкрещя, че от по-евтиния прах, който използвам, получавал алергични обриви. Най-накрая — и защото чаршафът на леглото му бил много дълъг и се събирал през нощта... Да не забравяме също, че аз съм била тази, която щяла да го разболеет от рак.

Кейт поклати глава и се разсмя.

— Не му обръщай внимание, Шийла. Най-добре е да му скъсиш чаршафите. И на мен се е оплаквал.

— Не се тревожи за мен, Кейт. Нали знаеш, че съм свикнала. Само че това, дето ме ругае, няма да му се размине. Джейсън обича

много моя черешов пай, но адът ще трябва да замръзне и дяволите да станат на висулки, преди да му опека.

Кейт знаеше, че тя няма да изпълни заканата си. Двамата почти ежедневно се караха, но твърде бързо забравяха за тежките думи, които си бяха казали.

— Добре, аз тръгвам, за да го позакърпя, а когато ти го върна, можеш да му отмъстиш.

— Чудесно! Само ми го изпрати. Имам един стар антисептик, с който да почистя раната му. Така ще го заболи, че виковете му ще се чуват на няколко мили.

Кейт се засмя, намести се по-удобно на седлото и втъкна избелялата синя блуза в дънките си. Скоро изкачи билото на малкия хълм и видя в подножието му облака от прах, сред който мъже на коне се опитваха да въведат някакъв необясним за нея ред сред полудивите животни.

Южен Тексас се бе променил съвсем малко от времето на Гражданската война. Една от промените бе, че естествените пасища бяха унищожени от многобройните стада и всеки фермер трябваше да се погрижи за засаждането на подходящ сорт трева.

Кейт завърза коня си за най-близката ограда и продължи пеш, нервно оправяйки от време на време дългата си плитка. Точно пред нея се виждаше широк заграден участък със скачащи малки теленца и крави, мучащи тревожно, че им отнемат рожбите за дамгосване и ваксинация.

Джейсън се беше облегал на тунела, в който работниците вкарваха животните. Бе изпънал силното си, стройно тяло в небрежна поза и наблюдаваше действията на своята „дясна ръка“ — русокосия Гейб.

„Добре изглежда дори и в работните си дрехи“ — помисли си Кейт.

Носеше избелели дънки, високи, охлузени кожени ботуши, памучна риза на карета и прашна черна шапка „Стетсън“. Тя винаги го беше харесвала. Даже и когато издълженото му лице се разкривяваше от яд, а устата му изригваше ругатни към неговите подчинени. Джейсън имаше черна коса и черни очи и тъмнокафяв, почти черен слънчев загар по кожата. Беше висок и мускулест.

Като се приближи, Кейт забеляза, че в зениците му проблясваха опасни пламъчета.

— Тъкмо се чудех къде се изпари Гейб — избоботи мрачно той с типичния си тексаски акцент. — Гледай ти! Изчезнал е. Сега ще трябва да очаквам помощ от една шивачка.

— Не съм шивачка, а дизайнер на облекло — поправи го усмихнато Кейт. — Да не си мислиш, че не мога да хвана някое теле и да го доведа тук? Баща ми беше мениджър в това ранчо. Научил ме е на всички трикове.

Лицето на Джейсън се поотпусна.

— Предполагам, че наистина го е направил, но почти всички млади животни са доста по-тежки от теб.

Погледите им се срещнаха и това накара сърцето на Кейт да затанцува, но тя не се издаде и предпочете да смени темата.

— Ръката ти кърви — каза тя и кимна към напоения му с кръв ръкав.

— Така ли? — отвърна насмешливо Джейсън.

— Трябва да отидеш на лекар.

— Ще е доста неприятно и за мен, и за доктор Харис, ако го безпокоя за всяка незначителна драскотина.

— Добре, както искаш. Аз ще остана тук, докато получа слънчев удар, а ти можеш да си кървиш, докато припаднеш.

Джийн Донован би се разсмял при тази забележка, но не и неговият по-голям брат Джейсън. На устните му дори не се появи и следа от усмивка.

— Нямам време — измърмори Джейсън.

— Напротив имаш — настоя упорито Кейт.

Сложи ръце на кръста си и пристъпи по-близо до него, опитвайки се да изглежда непоколебима. Винаги се беше притеснявала от него, но сега от това разстояние неудобството ѝ се бе трансформирало в някакво приятно усещане, което едновременно я вълнуваше и плашеше.

Кейт дори не предполагаше, че тази физическа близост създава подобни проблеми и на Джейсън. „Малката Кейт“, която досега бе свикнал да приема като своя сестра, бе започнала да го изнервя. Точно това беше и причината да я избягва напоследък. Сега тя отново изпъваше нервите му, защото не бе очаквал, че ще се появи.

— Казах ти, че ръката ми е добре!

Гласът му прозвуча по-остро, отколкото би желал. Небрежната ѝ поза го дразнеше. Стегнатите ѝ млади гърди прозираха през тънката материя на ризата ѝ, а тесните, прилепнали дънки изкусително подчертаваха дългите ѝ елегантни бедра. Джейсън с усилие откъсна поглед от тях.

Кейт започна да навива ръкава му.

— Можеш да крещиш, нямам нищо против.

Докосването до ръката му изпращаше тръпки по цялото ѝ тяло и тя се опитваше да прикрие смущението си с шеговити забележки. Вдигна глава и светлозелените ѝ очи се срещнаха с неговите.

— Джейсън, в джоба си имам ментов бонбон. Ще ти го дам, ако ми разрешиш да те закарам при доктор Харис.

Ядът му се изпари и Джейсън се разсмя. Кейт беше толкова различна от него. Това младо момиче плуваше по течението на живота и винаги успяваше да открие слънчевите неща, докато той живееше постоянно в сянка. Винаги бе успявала да го развесели — нещо, което никой друг не можеше да направи. Кейт беше неговата единствена слабост.

Тя внимателно хвана бялата, пропита с кръв кърпичка, в единия ъгъл, на която бяха избродирани неговите инициали: „Д. Е. Д.“.

— Ако това наричаш драскотина, тогава аз съм Джордж Вашингтон — измърмори и повдигна импровизираната превръзка, за да разкрие дълбоката рана на мускулестото му рамо.

Отново срещна очите му. Те бяха прекалено испански — явно наследени от неговите прадеди, дошли от Европа. Странно защо, коленете ѝ омекваха.

— Господи, Джордж, много си се променил — пошегува се Джейсън.

— Трябва да ти се направят няколко шева — продължи делово Кейт. — Раната е прекалено дълбока, за да минеш само с превръзка.

— Глупости. Ще се прибера и ще ѝ сложа лейкопласт.

— Ако мислиш да ходиш в къщата, Шийла вече те очаква там — намигна му тя. — Приготвила ти е бутилка с антисептик, от който ще ти излязат сълзи в очите. А аз ти предлагам доктор Харис. Безвреден, добър човек, който няма да ти причини никаква болка. Кое от двете си избираш?

— По дяволите, Кейт! Изтекла ми е малко кръв, но от това няма да ми стане нищо.

— А една гангрена ще ти навреди ли? Струва ли си да загубиш ръката си само защото си ужасно твърдоглав?

— И му казвам същото, мис Кейт — обади се зад тях Ред Бъртън, който се беше качил на оградата.

Младежът наскоро бе навършил осемнадесет години, беше добър каубой, но имаше влечение към алкохола и никой от местните фермери не желаше да го вземе на работа. Джейсън го беше приел, а на следващата седмица, след като бе започнал работа в „Диамантената шпора“, Ред бе спасил шефа си от ухапването на голяма гърмяща змия.

— Гангрената е ужасно нещо — продължи Ред. — Първо на ръката ти ще се появят тъмночервени петна, след това зелени ивици и най-накрая всичко ще започне да се разлага...

— О, я млъквай, Бъртън! — сръза го Джейсън. — Не искам съвети от човек, който едва не си загуби крака от някакъв си трън на мескита.

Младежът гордо вирна брадичката си.

— Но отидох на лекар, нали, шефе? Инак можеше вече да си куцам с протезата.

— Да, и още как. Наложил се санитарите насила да те набутат в линейката.

— Няма нужда да ми го припомняш — отвърна каубоят с широка усмивка.

— Джейсън, това е още една причина да тръгнеш още сега доброволно към болницата — намеси се Кейт. — Помисли си само как ще те гледат твоите подчинени, ако на полето дойде линейка.

Джейсън беше бесен, но и същевременно объркан. Той погледна първо към Ред Бъртън, който бе кацнал като котарак на оградата, а после и към Кейт, скръстила ръце пред гърдите си.

— Добре, добре. Предавам се.

— Не се тревожи, шефе — ухили се отново Ред. — Ще ти дадат един куршум, да го захапеш, за да не викаш.

— Ти по-добре запази един за себе си, ако не сте свършили с тези телета, докато се върна — изръмжа Джейсън и засенчи очите си с длан. — Хей, Гейб!

Високият рус мъж се обърна към него.

— Това ще ти се върне тъпкано, Гейб.

Помощникът му се засмя и направи демонстративен поклон.

— Той е млад, Джейсън — защити го Кейт. — Не му се сърди.

Джейсън я изгледа навъсено.

— Също, както и ти, сладкишче.

— Така ли, старче. Всъщност, не. Не си толкова стар. Макар че скоро ще навършиш тридесет, имаш още няколко младежки години.

— Мили Боже! Кой ми говори за възраст. Едно двадесетгодишно хлапе.

— Почти двадесет и една — поправи го тя. — С Джийн сме родени през една и съща година.

— Да, точно така — съгласи се разсеяно Джейсън и се обърна, за да види как върви работата, след като си е тръгнал. — Никога няма да се справят сами — измърмори той. — Само ако можех да накарам Джийн да ми помогне. Щях да реализирам добра печалба. Глупак! Защо се занимава с това проклето рисуване, от което няма никаква полза?!

— Джейсън, не говори така. Джийн не е малко момче — напомни му Кейт, докато вървяха към джипа. — Той е зрял мъж, има и съпруга.

— И то каква съпруга — язвително вметна Джейсън. — Единственото нещо, което Чери може да сготви, са варени яйца. А представата ѝ за семейния живот се заключава в това да гледа „сапунени опери“ и да си къдри косата.

— Но тя е само на осемнадесет.

— Точно в това е проблемът. Не успях да ги убедя да почака малко.

Джейсън отвори вратата на черния форд и ѝ помогна да се качи във високото купе. Без да се вслушва в протестите ѝ, седна зад волана. Дълбоките седалки бяха толкова близо една до друга, че телата им за момент се допряха...

— Джейсън, как мислиш да шофираш с тази ръка?

— Не позволявам на никого да ме вози.

Той затършува из джоба си за цигари, но не успя да се справи.

— По дяволите! Ще ми помогнеш ли?

— Мислех си, че вече си ги отказал.

Кейт извади пакета, запали една и му я подаде, мръщейки се от лютивия дим.

— Бях — усмихна се Джейсън. — Миналата седмица не пуших, а също и няколко дни от предния месец.

— Да, пепелникът ти го потвърждава. Как можеш да търпиш подобна мръсотия.

— Ако почистя джипа си, това ще притеснява хората, които се возят с мен.

— Не мисля, че разбирам логиката ти.

— Повечето мъже наоколо не са свикнали с чистотата. Ако си изпразня пепелника, те ще сметнат, че трябва да направят същото. Ще се почувстват застрашени и може всички да откажат цигарите и аз да остана единственият пушач.

Кейт седеше съвсем близо до него, но той се държеше съвсем индиферентно, без изобщо да обръща внимание на допира на тялото ѝ. Това все повече я дразнеше.

Джейсън не излизаше с жени или поне не бе го правил през последните няколко години. Не и след като се беше влюбил до уши във внучката на един от местните фермери. Между тях беше пламнала любов и Джийн беше казал на Кейт, че брат му дори е купил за Мелъди годежен пръстен. Но малко по-късно тя бе опитвала за Холивуд, за да прави кариера в киното. Джейсън се бе опитал да я разубеди, но Мелъди бе посрещнала думите му с присмех. Три дни той не бе изтрезнявал, а и често след това посягаше към бутилката. Това учудваше всички, защото до този момент не бе близвал алкохол, а и още помнеше кошмарните моменти от детството си, когато старият Джей Би Донован се бе напивал.

Макар и Кейт да беше израснала врата до врата с Джейсън, доскоро те нямаха почти никакви контакти. Но Кейт и брат му бяха съученици, и тя често помагаше на Джийн да се подготви по граматика. След като приключеха с уроците си, двамата често си говореха за бъдещето, за своите планове и мечти. Всичко това бе продължило до деня, в който неочаквано мъртвопияният Джейсън бе нахлул в стаята на Джийн. Кейт отначало бе обезпокоена, а после и направо шокирана от грубото му поведение.

— О, малката „учителка“ отново е тук — беше се засмял злобно Джейсън, без да обръща внимание на брат си, който се опитваше да го

избута от стаята. — Кейт, само на английски ли учиш братчето ми по цял ден, или и на нещо по-интересно?

— Престани, Джейсън! — бе избухнал Джийн, продължавайки да го блъска, макар да беше с една глава по-нисък и да нямаше физиката на брат си. — Остави Кейт на мира!

— Не искам никакви проклети жени да ми се мотаят из къщата! Не ме интересува дали са твои приятелки! Разбра ли ме?!

Черните очи на Джейсън тогава проблясваха от гняв върху лицето му, което беше като издялано от камък. Но Кейт знаеше, че в тях имаше и болка. Болката пробиваше дори през раздразнението и опиянението от алкохола. Тя осъзнаваше, че сърцето на Джейсън е разбито, че реагира инстинктивно като ранен звяр, който отчаяно се опитва да избяга от втори, смъртоносен куршум.

Без да обръща внимание на думите на Джийн да не се меси, Кейт бе взела силната, топла ръка на Джейсън в своята.

— Хайде, Джейсън, успокой се — беше му казала със същия тон, с който говореше и на своите котенца. — Уморен си. По-добре е да си легнеш.

Бледото лице на Джийн се бе сгърчило, защото той бе очаквал всеки момент брат му да я удари. Но Джейсън бе свел покорно глава и с отпуснати рамене бавно се бе върнал в работния кабинет.

— Няма ли да е по-добре да помолиш Шийла да направи кана черно кафе? — бе се обърнала Кейт към брат му.

— Разбира се. Веднага отивам.

Когато той бе излязъл, Кейт бе отишла да помогне на Джейсън да седне на широкия кожен фотьойл. Пръстите ѝ нежно бяха загалили тъмните му къдрици. Джейсън ѝ се бе сторил тогава много красив, но с някаква груба, първична красота.

— Джейсън, изминаха само няколко месеца, откакто почина татко. За мен той беше всичко на този свят. Обичах го повече дори от себе си. В началото си мислех, че болката никога няма да утихне. Но минаваха ден след ден и постепенно започнах да се възстановявам. С теб ще се случи същото, Джейсън. В един момент ще разбереш, че си оставил всичко зад гърба си.

Джейсън бе стиснал силно крехките ѝ пръсти и най-неочаквано я беше попитал:

— Кейт, на колко си години?

— На осемнадесет — с усмивка му бе отговорила. — Защо?

— Защото говориш като много по-възрастна жена. Всъщност защо толкова си се загрижила за мен? Ако искам, мога и да си спомням за Мелъди, докато умра.

— Защото ти единствен се погрижи за мен след смъртта на баща ми. Предполагам, че никой от твоите приятели не може да разбере колко ти е болезнено и трудно да изживееш раздялата с Мелъди.

— Глупости! Никоя проклета жена не може да ме нарани. Никога!

Кейт бе погалила потното му чело.

— Разбира се, Джейсън. Само си прекалено изморен от работата си. Нужно ти е малко време да сложиш живота си в ред. Защо не отидеш някъде за една-две седмици? Джийн ми каза, че не си си вземал дори и ден почивка. Една кратка ваканция ще върне червения цвят на бузите ти...

— Млъкни или ще те изхвърля през прозореца! — беше я прекъснал Джейсън, но по очите му си бе проличало, че не е изрекъл сериозно тази заплаха. — Господи, ти си била смела!

— Някой трябваше да те спаси от самия теб — бе въздъхнала тя. — Явно, аз съм била избрана да го направя. А сега какво предпочиташ — купичка супа от бръснарски ножчета, голямо грозно хапче или чаша силно кафе.

Джейсън беше избухнал в смях. В същия момент в кабинета бяха влезли Шийла и Джийн с ясно изразено объркване на лицата си.

Така беше започнало и тяхното странно приятелство. От този ден нататък Кейт се занимаваше с Джейсън, ако беше ядосан, болен или наранен. Той спря да пие, но сякаш „случайните“ инциденти, при които Кейт трябваше да го посещава, станаха малко повече. Особено през последните няколко месеца. Тази пролет ѝ беше за трети път. Джейсън реагираше остро, а понякога дори и грубо, щом я зърнеше, че се появява на полето.

Кейт се чувстваше обградена с грижи и любов, но по някакъв особен начин — като от по-голям брат. Той бе помогнал на нея и на майка ѝ да изплатят къщата си и бе им намерил работа в местната фабрика за конфекция. Джейсън дори следеше с кои мъже излиза Кейт и внимаваше те да не я обидят. Отначало Кейт приемаше всичко това като част от характера му, после се бе опитала да се приближи до него,

но той рязко се бе дистанцирал. Бе започнал да я отбягва и я бе оставил сама да подрежда живота си. Всъщност за последен път ѝ бе налагал мнението си преди малко повече от година. Кейт бе решила да продължи да учи в колеж със специалност „текстилен дизайн“ и беше открила такъв, но в Атланта. Джейсън я бе убедил, че щатът Джорджия е прекалено далеч, а точно сега майка ѝ не бивало да остава сама. Това беше и причината Кейт да се запише в задочните курсове, които вече завършваше след упорито учене.

Сега Кейт работеше във фабриката на линията за шиене на панталони, а майка ѝ на тази за ризи. Работата ѝ бе доста еднообразна, но Кейт я харесваше, защото все пак бе свързана със създаването на облекло.

— Защо не си на работа днес? — попита Джейсън след няколко минути мълчание.

— Свърших по-рано. Натрупала се е много готова продукция, която трябва да се реализира.

— Още ли харесваш тази работа?

— Разбира се — усмихна се Кейт. — Обичам всичко, което е свързано с производството и дизайна на дрехи.

— Това означава ли, че все си мечтаеш да станеш световноизвестна дизайнерка?

— А защо не? Когато мечтаеш, трябва да си поставяш високи, дори невъзможни цели. Ти правиш същото с ранчото.

— Бях длъжен да го направя.

Джейсън поднесе цигарата към устата си и изохка от болка.

— По дяволите!

— Трябваше да ме оставиш аз да карам.

— Мога и сам, не съм сакат.

— Проблемът ти е, че си ужасно дебелоглав.

— Това съм го чувал и преди.

Кейт го изгледа косо.

— Замислял ли си се, че ти трябва нова шапка?

— С тази ми е добре, купих си я наскоро.

— Това „наскоро“ трябва да означава няколко години, защото носиш тази „Стетсън“ от времето, когато бях ученичка.

— Може да означава, каквото ти хрумне. На мен така ми е добре.

Кейт поклати глава и се извърна. Джипът преминаваше по тесен мост с дървена конструкция. Само след около седмица започваше дъждовният сезон и поточето, което сега едва се забелязваше, щеше да се превърне в пълноводна река.

— Кейт... — прекъсна мислите и Джейсън. — Искам да те питам нещо.

— Моля.

— Ти не даваш никакви поводи на Гейб, нали?

— Какво?! — подскочи от изненада Кейт.

Джейсън се вираше право напред и се опитваше да избягва дупките по черния път, който водеше към Сан Фрио.

— Не ми харесва начинът, по който той те гледа напоследък. Но най-вече не ми харесва, че идва у вас, когато майка ти е на работа.

Кейт седеше като на тръни и не знаеше как да реагира на тази забележка. Следеше нервно острите черти на лицето му и се опитваше да определи дали е вложил някакви чувства в думите си или просто се опитва да завърже разговор. Сърцето ѝ беше полудяло.

— Джейсън! Какво те кара да мислиш, че между нас има нещо? Гейб днес дори не слезе от пикапа си.

— Гейб е голям женкар и ти го знаеш — отговори монотонно Джейсън. — Не се забърквай с него. Той е добър работник и ще ми е много неприятно да го уволнявам. Но ако разбере, че те е докоснал, ще го пребия.

Кейт усети как губи почва под краката си. Нещо ѝ подсказваше, че заплахата му е напълно сериозна, и това я ужасяваше.

— Но, Джейсън, не видя ли, че яздох Кип? — попита тя, след като се овладя.

— Е, и?

— Гейб ме покани в пикапа си, но аз знам, че иска да излизаме заедно, и му казах, че предпочитам да дойда с коня си до ранчото. Не съм си и помисляла нещата между нас да се задълбочават. Нали го познаваш? След седмица-две ще ме е забравил. Миналия месец се въртеше около Бетси Уийкс, а сега дори не я забелязва. Гейб си е такъв, но е напълно безвреден.

— О'кей — съгласи се мрачно Джейсън.

— И между другото, благодаря ти, но съм достатъчно голяма, за да се оправям сама с ухажорите си.

— Спомням си последния път, когато изрече тези думи — усмихна се иронично Джейсън. — А ти?

Кейт мразеше тази негова усмивка. Разбира се, че го помнеше. Навярно нямаше да го забрави и през целия си живот. Със зъби и нокти бе защитавала пред Джейсън и майка си репутацията на едно момче, с което бе излизала няколко седмици. Но после една нощ ѝ се бе наложило да звъни в ранчото и да моли за помощ, след като то се бе опитало да я изнасили. Джейсън бе пристигнал веднага да я прибере, а младежът дълго бе ходил из града с насинено око и се бе записал доброволец в морската пехота. Тази случка ѝ се бе отразила доста зле. Местните младежи познаваха нрава на Джейсън и никой повече не се осмели дори да я покани на кино.

Между Кейт и Джейсън нямаше нищо, но неговото поведение създаваше впечатление, че нещата стоят другояче. Тя често се чудеше дали знае как хората гледат на постъпките му, но не се осмеляваше да го попита.

„Дали той се държи така само защото останах без баща? Само защото си е внушил, че трябва да ме защити, или изпитва същото странно чувство, което имам и аз, когато е наблизо?“

— Искаш ли да пусна малко музика? — обади се нервно Кейт.

— Добре, скъпа — усмихна се Джейсън. — Явно е, че не ти се говори повече с мен. Хайде, пускай си, каквото искаш.

— Кънтри?

— Чудесно.

Кейт включи плейъра и се облегна назад. Беше някак отпусната и омекнала. Дори не можеше и да диша нормално. „Дано той не забележи!“ Всичко излизаше извън контрол. Присъствието на Джейсън я нервираще, но тялото ѝ сякаш бе на друго мнение. Опита се да се концентрира върху забележката му за Гейб. „Дали говореше сериозно или само се шегуваше? Джейсън може да се е зарекъл да прекара живота си съвсем сам, но аз не възнамерявам да го правя. Няма да полудявам от самота само защото той смяташе всички мъже за мръсници. Но как да му кажа това?!“

Затвори очи, заслушана в ритъма на музиката. Когато отново вдигна клепачи, джипът вече навлизаше в покрайнините на градчето.

[1] Поредицата от петте най-силни карти от еднакъв цвят при покера. — Б.пр. ↑

[2] В английския език за диаманти и кари се използва една и съща дума. — Б.пр. ↑

[3] Мексикански сос от домати и лютиви пиперки. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Доктор Харис беше нисък, закръглен, очилат мъж на около петдесет години и много добре познаваше Джейсън още от дете. С окуражително усмивка той му направи десетина шева и му сложи инжекция против тетанус.

— Видя ли колко лесно беше? — попита Кейт, когато излязоха на улицата.

Джейсън не й отговори. Отвори вратата, търпеливо я изчака да се качи и си запали цигара.

Сан Фрио беше малко, мързеливо градче в южната част на щата Тексас. То имаше славна история от времето на пионерите^[1], но сега не можеше да се похвали с нищо значимо.

— Тук нищо не се променя — усмихна се Кейт и посочи към двамата старци, които пиеха бира на верандата и изглеждаха така, сякаш бяха от миналия век.

Джейсън седна зад волана и закопча предпазния колан.

— Да благодарим на бога за това! Няма да мога да го преживея, ако това място се пренасели като Сан Антонио.

— Защо? Какво му е лошото на Сан Антонио?

— Нищо — отвърна той. — Абсолютно нищо. Но аз си харесвам Сан Фрио. Тук няма опасност някой да те настъпи по улицата.

В жестовете му имаше някаква естествена елегантност.

Джейсън улови погледа ѝ и повдигна едната си вежда.

— Е, доволна ли си? Вече съм здраво закърпен, както ти искаше.

— Предполагам...

Кейт се сви в седалката, докато джипът излизаше от града с бясна скорост. За да не падне върху Джейсън, тя се хвана здраво за дръжката на вратата.

— Сега поне съм сигурна, че раната ти ще заздравее по-бързо.

— Благодаря за загрижеността ти, но и сам щях да оздравея. Никога не съм можел да разбера защо всички от фермата очакват да умра, всеки път когато се одраскам.

— Защото трябва някой бик да те изкорми, за да наречеш това рана. За теб всичко останало е „драскотина“. Хората правят грешки от време на време. Съвсем човешко е да се греша.

— Но не и за мен, сладкишче. Попитай когото и да било от хората ми и те ще ти отговорят същото.

Джипът зави по широк черен път, който преминаваше покрай няколко ферми и водеше към „Диамантената шпора“. Хоризонтът беше потъмнял от заплашително приближаващи се тъмносини облаци.

— Буреносни са — обади се Джейсън. — Синоптичната прогноза за днес е пороен дъжд, а това е не е на добро. Ако Фрио излезе от коритото си, може и да загубя няколко малки теленца.

— Джейсън и неговите свещени крави — въздъхна Кейт. — Мислиш ли за нещо друго, освен за тях?

— Не мога да си го позволя. Няколко ферми в околността вече са пред фалит. Не четеш ли икономическата рубрика на вестника?

— Само когато нямам някое списание за мода под ръка — не му остана дължна тя.

— Щом отворихме дума за това, какво става с твоя курс по дизайн?

— Вече почти го завършвам, благодаря. Но все още си мисля, че щях да съм много по-добре, ако бях постъпила в колежа. Само че благодарение на теб не мога да напускам Фрио Каунти.

— Атланта е прекалено далеч — отговори й спокойно Джейсън, без следа от чувство за вина. — И между другото, в Джорджия ще получиш алергия. Там има прекалено много дървета.

— Но аз обичам дърветата. Щях да имам и много нови приятели.

— Майка ти нямаше да се справи без теб. Тя е възрастна жена, някой трябва да се грижи за нея.

— Вероятно си мислиш, че същото важи и за мен, нали? Но това не може да продължава така, Джейсън. Аз съм вече жена, а не тийнейджърка.

— Прекалено си умна, за да си тийнейджърка.

Очите му за момент се срещнаха с нейните.

— Едва ли си осъзнавала каква опасност те грози, когато бях пиян, а ти дойде да решаваеш проблемите ми.

— И по-добре, че беше така, защото в противен случай никога нямаше да се престава — усмихна се Кейт. — Джейсън, все някой

трябваше да го направи. Джийн и икономката ти бяха прекалено наплашени от теб, за да ти помогнат.

— Все още не могат да забравят какво ставаше, когато моят старец се прибереше от кръчмата.

Устата на Джейсън леко се изкриви в мрачна усмивка.

— Той биеше, Кейт. Колкото по-пиян беше, толкова по-силно удряше. Когато започна да пия, често се спомням за него и ставам от масата. Винаги вътрешно съм се страхувал, че може да стана като баща си. Хмм, кой знае... Ако тогава не беше се намесила, наистина можех да се пропия и да се превърна в чудовище.

— Не го вярвам — отвърна убедено Кейт, а очите ѝ жадно се наслаждаваха на красивия му профил. — Ти не можеш да бъдеш жесток.

— Така казваха и за баща ми, преди да започне да пие — въздъхна Джейсън. — Имаш късмет, че твоят баща не докосваше бутилката.

— Имах късмет и за много други неща, а и продължавам да имам — съгласи се тя.

Спомни си какво ѝ бе разказала Шийла за трагедията на майка му. След една пиянска нощ старият Донован бил прехвърлил яростта си от двамата си сина към своята съпруга Нел. Тя била насинена от юмруците му и ѝ липсвали няколко зъба, когато решила да напусне къщата.

Кейт никога не беше чувала досега Джейсън да споменава нещо за детството си. За първи път го правеше и тя чувстваше, че е спечелила доверието му.

— Аз никога не бих се страхувала от теб, Джейсън. Дори и когато си пиян. През онзи следобед изобщо не си и помислих, че би могъл да ми направиш нещо лошо.

— Защото успя да погледнеш по-дълбоко, отколкото другите. Всички останали, щом ме видят, че съм ядосан, ме избягват. Но ти откри болката ми и се опита да ми помогнеш.

— Да, направих го... Бог знае, защо. Може би защото никой не го беше грижа за теб, след като онази руса актриса те заряза.

— Тя ми даде добър, но жесток урок. Урок, който няма да забравя до края на живота си.

— Едно подобно изживяване не трябва да се отразява на целия ти живот. Недей да мислиш, че всички жени са като нея.

— Откъде си толкова убедена? — поклати мрачно глава Джейсън. — Ти още събираш плакати на рок състави и снимки на известни артисти. Защо изобщо говоря с теб? Мъжете, с които си излизала, не могат да се нарекат „мъже“ в истинския смисъл на думата. Те са некадърници, които, ако поискаш, можеш да водиш и за носа. Предполагам, че и още не си имала истинска интимна връзка. Познах, нали?

Кейт застина. Консервативното възпитание и друг път ѝ бе пречило свободно да говори на тези теми. Но този път ядът ѝ се оказа много по-силен от смущението.

— А как според теб бих могла да имам?! Ти и мама държите всеки мъж на километри от мен, сякаш не мога да поема сама отговорност за постъпките си!

Светлозелените ѝ очи мятаха мълнии.

— Защо ми подхвърляш това? Нали знаеш, че след като Бакстер Хюит стана морски пехотинец, никой друг мъж не смее да ме приближи. Всички си мислят, че ходя с теб и затова всяка вечер си стоя вкъщи!

Джейсън всмукна от цигарата си и я изгледа изненадано.

— Не съм се замислял над това.

— А трябва, Джейсън. Помисли си как реагират другите момчета, след като пребиваш тези, които се опитат да ме свалят.

— Не искам други мъже да излизат с теб. Особено пък женкари като Хюит.

— Но защо?! — избухна Кейт.

— Господи, колко е прашно.

Тя не обърна никакво внимание на облака от жълтеникав прах, който се вдигаше зад тях.

— Отново избягваш въпроса ми. Правиш го, когато не искаш да говориш с мен, нали?

Джейсън сви рамене и се усмихна.

— Това винаги ми е помагало.

— Хич не ме интересува. Искам да ми отговориш.

— Е, щом настояваш. Може сега в целия свят да е на мода сексуалната свобода, но аз си оставам старомоден човек. Вярвам, че

Бог е създал жената, за да бъде основа на семейството, да ражда деца и да се грижи за домакинството. Не виждам и защо тя трябва да се нагърбва с кариера.

— Но това е пълно невежество, Джейсън. Нима смяташ, че жените трябва само да си стоят вкъщи, един път седмично да пазаруват и да бъдат истински робини на мъжете си?

— Кейт, не си дорасла, за да говориш по тези теми! — прониза я Джейсън с тъмните си очи.

— А ти не познаваш жените! Ако продължаваш да разсъждаваш така, никога няма да се ожениш.

— Слава богу! Последното нещо, което искам, е да се оженя.

— Е, тогава на кого ще оставиш „Диамантената шпора“? Не очакваш щъркелът да ти донесе наследник, нали?

Джейсън се намръщи, рязко изви волана, отби встрани от пътя и изключи двигателя.

— Искам да ти покажа нещо.

Той слезе, заобиколи от другата страна и й отвори вратата.

Двамата изминаха около стотина метра и се спряха до една висока ограда.

— Старият Донован, моят дядо, е имал колиба на това място — каза Джейсън. — Къщата му изгоряла няколко месеца, след като дошъл в ранчото. Носели са се дори слухове, че бившият собственик я запалил, за да си отмъсти. Дядо ми заедно със своите вакуерос^[2] построил барака и няколко месеца живял сред стадата си. По-късно се оженил за едно мексиканско момиче и имали седем деца. Баща ми ми е разказвал, че по време на войната с команчите цялото семейство на дядо е идвало да се крие в тази същата колиба.

— Къде е била? При онази горичка?

— Точно там. А при онези храсти до реката баба ми била видяла образа на някакъв светец. Той й казал, че трябва да се скрият в колибата, ако искат да се спасят от индианците. Отгук и градчето получило името си — Сан от „свети“ и Фрио от реката, която протича покрай него. — Джейсън се засмя и поклати глава. — Какво мислиш за тази легенда?

— Звучи правдоподобно. Защо се смееш?

— Защото старият Донован е бил страстен комарджия и може би затова е останал реалист. В дневника си той е записал, че не го е

спасило явяването на светеца, а дъждовното време.

Кейт напразно се опитваше да се концентрира върху думите му. Мускулестото му тяло завладяваше сетивата ѝ. Очите ѝ не можеха да се откъснат от тъмния мъх, който се показваше през разтворената му в горния си край риза.

— Дъждът ли?!

— Да. Команчите са слагали на стрелите си тънки лентички от животински кожи, за да направят полета им по-дълъг. Когато завалял дъжд, предната им част натежала от влагата и стрелите падали, преди да достигнат до жертвите си. Мокрите ленти на стрелите се оказали и ахилесовата пета на индианците, които по-късно били разбити от редовната войска.

— Това е нещо, което не го пише в учебниците по история.

— Учителят ни по история твърдеше, че предците на моя род са смесица от команчи, мексиканци и испанци.

— А моите са само бедни ирландци — въздъхна Кейт. — Но съм сигурна, че на света няма друго по-красиво място. Погледни към хоризонта, сякаш полето няма начало и край.

— Така е — кимна Джейсън, усмихна се и добави с нотка на гордост: — Започнало се е от няколко мършави крави, за да се стигне дотук. Това е доста дълъг път, Кейт.

— И много труден.

Кейт се взря в острите черти на профила му.

— Вече и по лицето ти може да се разбере, че е така.

— Сигурно си права. Започнах да чувствам, че остарявам. Хайде да се връщаме. Скоро ще има буря.

Стигнаха до джипа и Кейт очакваше Джейсън да ѝ отвори вратата, но съвсем неочаквано той се наведе към нея и сякаш я изолира от целия свят. Тя виждаше само блестящите му черни очи. Небето бързо потъмняваше, изтрещя гръмотевица. Хладният вятър галеше пламналото ѝ лице. В погледа на Джейсън се появиха странни искрици, които накараха тялото ѝ да изтръпне. Някъде съвсем наблизко падна нова светкавица и грохотът ѝ я заглуши. Сърцето на Кейт биеше диво като поривите на бурята, които насълзяваха очите ѝ. Дъхът ѝ бе спрял. В гърлото ѝ сякаш бе заседнало парче кактус.

Джейсън я гледаше по много странен начин. Никога, през всичките години, откакто се познаваха, не я бе гледал така. Погледът

му караше пръстите на краката ѝ да се свиват конвулсивно в обувките, а тялото ѝ да потреперва, сякаш бе докосвано от ръцете му.

Най-сетне той се изправи и захвърли настрана отдавна загасналата цигара. Докосна врата ѝ и отстрани няколко дълги тъмни кичура коса. Пръстите му преминаха по деликатната ѝ шия и се спряха, за да усетят ритъма на бясно пулсиращата ѝ сънна артерия.

Беше толкова близо до нея, че Кейт усети мириса на тютюн и тръпчивия аромат на афтършейва му. Кожата ѝ долавяше топлината, излъчвана от силното му мускулесто тяло. Тъмните му очи търсеха нейните с някакво ново, непознато любопитство. Езикът му премина по напуканите му устни, а после съвсем неочаквано те се докоснаха до нейните с деликатността на фино кадифе.

В кабината на джипа беше включено радиото, но бурята смущаваше предаването и се чуваше само бръмчене и пукане. Кейт се заслуша в неясните звуци, опитвайки се да не мисли за напрегнатия поглед, с който я гледаше Джейсън. Ужасно се страхуваше, че онова, което чувстваше към него, и досега умело бе прикривала, би могло да излезе наяве. Тогава би станала още по-уязвима и безпомощна.

Джейсън изпита странно усещане, когато осъзна, че Кейт го желае. Той не се считаше за неустоим красавец, но беше богат и ако пожелаеше, би могъл да има много жени. Досега обаче не бе срещал жена, която да не е изкусена от доларите му, а да е привлечена от острите черти на лицето му, от мускулестото тяло и от избухливия му характер.

С Кейт беше по-различно. Тя го гледаше така, че кръвта му кипваше. Бе посрещнала с готовност ефирната му целувка.

Тази мисъл напълно откъсна съзнанието му от действителността. Искеше колкото се може по-бързо да изпита удоволствието от откритието, че Кейт наистина го желае. Дишайки тежко, зарови пръсти в косите ѝ и ги освободи от дългата плитка, като ги остави на вятъра свободно да си играе с тях. После рязко я привлече към себе си.

— Джейсън... идва... буря — изрече на пресекулки Кейт.

— Да, Кейт... Идва буря, много силна буря.

Джейсън обхвана тънката ѝ талия и връхчетата на гърдите ѝ се допряха до силния му гръден кош.

Кейт се почувства като ударена от мълния. От този допир през цялото ѝ тяло пробягаха сладостни тръпки. Пръстите ѝ инстинктивно

се насочиха към горните копчета на ризата му и скоро усетиха мекотата на тъмните къдрави косъмчета. Сърцето ѝ пулсираше бясно. Възбудата ѝ нарасна неимоверно и вече не можеше да овладее треперенето на ръцете си.

— Джейсън?!... — прошепна Кейт и това беше молба, въпрос и протест.

Той не ѝ отговори. Погледът му беше прикован в устните ѝ. Цялото му тяло гореше, но хладният вятър правеше пожара по-поносим. Ноздрите му бяха изпълнени с аромата на рози, който се излъчваше от нежната кожа на Кейт. Всички задръжки, които бе имал досега, изведнъж се стопиха. Желанието му бе по-силно от всичко. Желаше я. Виждаше, че и Кейт го желае. Останалият свят вече не съществуваше. Съществуваха само нейните устни — меки, топли, леко отворени и подканящи го да ги завладее.

Сведе глава към тях и Кейт се надигна на пръсти, за да приеме целувката му. Малките ѝ нокти се забиха в гърба му, карайки го да се напругне като пружина.

— Бурята... — промълви едва доловимо тя.

— Да върви по дяволите! О, скъпа! Моля те, отвори устата си.

Кейт усети топлината на пръстите му, а после и парещите му изпръхнали устни.

В този момент зад тях се чу шум от приближаващ се автомобил. Секунда по-късно някъде съвсем наблизко падна поредната мълния, която разтърси земята под краката им и напълно развали магията, витаеща във въздуха около тях.

Кейт подскочи от изненада и въздишката ѝ се преплете със странния звук, който излезе от гърлото на Джейсън.

— Това е Гейб — каза той, дишайки тежко.

Тялото му си остана все така напругнато и неподвижно.

— Така ли?!

Кейт се надяваше объркването и раздражението ѝ да не се отразяват на лицето ѝ, но вече беше прекалено късно и нямаше достатъчно време, за да се овладее. Гейб излезе от пикапа си и с широки крачки тръгна към тях.

— Здравей, шефе! — усмихна се русокосият мъж.

Погледът му се премести върху Кейт и усмивката му се разшири.

— Мис Кейт, надявам се, че добре си закърпила шефа, защото имам лоши новини за него.

Джейсън си запали цигара.

— Кога ли не сме имали проблеми — рече мрачно. — Казвай какво е станало, защото трябва да закарам Кейт вкъщи.

— Няма време за това, шефе. Нали знаеш черния шотландски бик на господин Хенри Танър? Ти предупреди стареца да не го пуска свободно до нашите пасища, но той не те е послушал.

Джейсън вдигна глава. Вече се досещаше каква е работата.

— Бикът е прескочил при младите крави, нали?

— И още как. Съборил е половината ограда и прекарва най-доброто време от живота си с нашите „Санта Гертрудис“.

Джейсън измърмори нещо, което едновременно беше и ругатня, и закана към стария Танър. Без да каже нито дума повече, той помогна на все още треперещата Кейт да се качи в джипа, бързо седна зад волана и изфорсира двигателя.

Гледайки как Кейт не може да закопчае колана си, мислено благодари на Гейб, че се бе появил тъкмо навреме. Само още няколко секунди и непоправимото щеше да се случи. Все още пред очите му бяха устните ѝ — леко разтворени, подканящи го да слее своите с тях...

Въздъхна шумно. От сега нататък трябваше да упражнява по-голям контрол над емоциите. Животът му, какъвто беше сега, напълно го устройваше. Не му се мислеше какво щеше да стане, ако се бе отдал напълно на желанието си да я обладае. Сигурно щеше да загуби една приятелка, а не можеше да се похвали с много такива. Или пък най-лошото — между тях да възникне емоционална близост, която неминуемо би довела до някакво обвързване. Джейсън си бе дал дума никога повече да не рискува. От предишния си опит да си създаде сериозна връзка с жена още имаше горчив вкус в устата си. Кейт, както и Мелъди, беше млада, свободна и страстно желаеща да се отдаде на кариерата си като моден дизайнер — нещо напълно несъвместимо с живота в ранчото. Може би тя щеше да се влюби в него и да пожелае да му стане съпруга, но това бе малко вероятно при нейните двадесет години.

Откъсна за момент погледа си от пътя и се обърна към нея.

— Кейт, нямах намерение това да се случи...

— Нито пък аз — успя някак да отговори Кейт.

Не можеше да каже нищо повече. Езикът ѝ бе изтръпнал, усещаше го като чужд в устата си. Все още тялото ѝ тръпнеше в очакване на тази целувка, която нямаше да получи.

Джейсън изпусна гъст облак тютюнев дим и насочи джипа по дълбоките коловози, които водеха към къщата му.

— Загубих самоконтрол, защото доста отдавна не съм бил с жена — каза повече на себе си.

Тъй като желаше да предотврати евентуални неприятности и усложнения, добави многозначително:

— Но нищо, скоро ще отида до града...

Убийствена ревност прониза сърцето на Кейт като с отровна стрела. Никога не си бе представяла Джейсън да прави любов с друга жена. Всички в Сан Фрио говореха за него като за богат и щедър плейбой, но тя не вярваше на тези клюки. Сега, чувайки ужасните думи от собствената му уста, се почувства ограбена, шокирана и наранена.

Джейсън забеляза мрачното ѝ изражение и паркира джипа до навеса, където Кейт бе оставила коня си.

— Хей, какво има?

— Нищо... — преглътна мъчително тя. — Време е да се прибирам вкъщи, за да приготвя вечерята.

Кейт понечи да отвори вратата, но Джейсън я спря.

— Никога не сме се лъгали — тихо ѝ рече. — Това е и една от причините, за да се разбираме добре. Недей да прикриваш чувствата си от мен.

— Сега е по-различно...

— Нищо, кажи ми го — настоя Джейсън.

Очите ѝ срещнаха напрегнатия му поглед.

— Аз... не искам... Не искам да знам.

— За какво?

— За теб. За това, което правиш с други жени.

Джейсън затаи дъх. Целият свят изчезна в зеленикавото сияние на ирисите ѝ. Бе искал да я шокира и отблъсне, но сега никак не му хареса болката в тях.

— Извинявай... — отрони Кейт и се извърна настрана. — Нямах никакво право да казвам подобно нещо...

Имаше усещането, че всеки момент може да се разплаче.

— Искам да си вървя, Джейсън. Моля те, пусни ме!

— По дяволите, Кейт! — избухна неочаквано той. — Какво ти става?!

Не разбираше обърканите си чувства, а нейната забележка го бе извадила от равновесие. Кейт му бе повярвала. Бе повярвала на тази лъжа и от това я беше заболяло много.

Изтръгна се от ръката му, отвори вратата и изскочи от джипа.

— Хей, Ред — извика тя на младия каубой. — Кип в бараката ли е?

— Да, да, мис Кейт, прибрах го заради бурята. Поправих седлото ти. Видях, че един гвоздей стърчи. Сигурно ти е било доста неудобно да яздиш.

— Благодаря ти много, Ред, ще те включа в завещанието си.

— О, чудесно! Бих желал да получа един ролс или може би малка къщичка във Флорида на брега на океана...

— Стига, Ред — засмя се Кейт. — Ако аз имах дори и половината от тези неща, щях да се постарая да живея минимум сто години и със сигурност нямаше да съм в Тексас и да яздя на седло със стърчащи гвоздеи.

— Е, звучеше ми добре като идея — въздъхна младежът. — Отивам да оседлая коня ти.

Кейт измърмори някаква благодарност и го последва в блестящата от чистота огромна конюшня.

— Не си ми споменавала, че седлото ти трябва да се поправи — обади се Джейсън зад нея.

Кейт отново усети топлината на мускулестото му тяло и коленете й пак омекнаха. Испитваше неудобство от близостта му и направи няколко по-широки крачки, за да се откъсне напред. Все още не можеше да се отърси от мислите си за онова, което се бе случило на полето. Мълнията на страстта за малко не бе унищожила тяхното приятелство.

— И без друго си имаш достатъчно проблеми — отговори му уклончиво.

— Кейт, не бягай от мен.

Леко загатната страст в гласа му я накара да се обърне. Кейт срещна тъмните му очи. В тях имаше загриженост и може би известно

съжаление.

— Не бягам, Джейсън — усмихна се тя. — Може би само съм малко разстроена... Това е всичко.

— Не знам дали ще ми повярваш, но и аз се чувствам така.

Джейсън вдигна глава към разсейващите се облаци.

— Виж, бурята отминава, без да причини никакви щети.

— Да, без да причини щети...

Той докосна разпилените ѝ от вятъра къдрици и това му напомни, че вината за това състояние на косата ѝ е негова. Кейт го караше да се чувства като истински мъж. Събуждаше в него инстинкти, за които не бе и предполагал, че съществуват.

Кейт потрепери от нежното му докосване и на Джейсън му се прииска да я прегърне, да я притисне към себе си, да я защити от неприятностите, да я запази дори и от своите мъжки страсти.

— Това повече няма да се повтори — каза ѝ с глас, в който се прокраднаха все още преследващите го емоции.

Кейт се почувства някак самотна и изгубена.

— Не съм направила нищо — прошепна тя. — Не съм имала това предвид...

— За бога, успокой се! Знаем. По-добре е да го забравим, нищо не се е случило.

Ред Бъртън се появи, водейки Кип за поводите.

— Заповядай, мис Кейт. Съветвам те да не минаваш покрай оградата на мистър Танър. Там съвсем скоро ще се чуе уж-ж-жасно силна експлозия.

Младежът се обърна с широка усмивка към Джейсън, който въздъхна тежко и поклати глава.

— Бъртън, винаги съм се чудел защо още не съм те уволнил.

— И аз си мислех същото, шефе — намръщи се Ред. — Все още не съм открил причината, поради която останах на работа тук. Но не се тревожи, ще помисля по този въпрос.

Той накриви шапката си и усмивката му отново се разтегна.

— Отивам да прибера нашите крави, а ти можеш да обясниш на стария Танър колко пържоли ще направим от бика му.

Най-после и мрачната физиономия на Джейсън се разведри.

— Ето, това вече се казва добра идея, Ред. Отдавна не сме се събирали всички на барбекю. А от бика на Танър ще излезе дяволски

хубава скара.

— За какво говорите?! — попита изумена Кейт. — Нима това е същият шотландски бик, който спечели наградата на селскостопанското изложение през ноември?

— Ти не беше ли тук през последните петнадесет минути? — рече ѝ спокойно Джейсън. — Не чу ли какво каза Гейб? Да, това е същият проклет бик. Разбил е оградата и е влязъл при моите двегодишни телици. Разбираш ли какво означава това? Дявол знае колко от тях е успял да заплоди, а телетата от тази кръстоска ще са толкова големи, че много от кравите ми ще се отелят с големи усложнения. Някой трябва да ми плати за тези загуби. Танър, неговият бик или и двамата. Ред, къде ми е пушката?

Джейсън с бързи крачки тръгна към къщата. На лицето му имаше изражение, което и Ред, и Кейт познаваха доста добре.

— Слушай, Ред — каза Кейт. — Можеш да го изпревариш. Върви прибери тези телици и предупреди Танър, че Джейсън е заредил пушката си и идва при него.

— Мис Кейт, може сериозно да пострадам. Шефът е бесен.

— Точно затова трябва да ме послушаш и да предупредиш Танър.

— Добре, щом настояваш. Но после, ако се наложи, ще ме заведеш на лекар, нали?

— Разбира се, Ред. Ще те кача ето тук, на седлото на Кип, и сама ще те откарам до болницата. Хайде, побързай!

Ред се затича към пикапа си. Кейт сграбчи юздите и пришпори Кип към къщата на Донован. Когато стигна там, Джейсън вече излизаше от предната врата с двуцветната „Уинчестър“ под мишница. Шийла тичаше след него и се мъчеше да го спре.

— Джейсън, недей! Недей, защото ще свършиш в затвора! Не можеш да разрешаваш проблемите си със заредена пушка! Знаеш, че Хенри идва от Изтока, как може да знае законите тук! Нужна му е приятелска ръка, а не заплахи с оръжие.

Джейсън дори не я поглеждаше и вървеше напред с равномерни, твърди крачки. Шапката му беше застрашително килната на една страна. Кейт насочи Кип срещу него.

— Няма да те слушам, Кейт! По-добре си спести думите.

— Но аз не съм казала и една дума, Джейсън.

— Няма нужда да го правиш! Не си мисли, че можеш да ме спреш!

— Не се и опитвам да го правя — усмихна се тя. — Никога не съм посещавала някого в затвора. Звучи ми интересно.

— Но аз няма да отида в затвора.

— Ако застреляш мистър Танър, ще отидеш.

— Не смятам да стрелям по него, а по бика му.

— Той ще те осъди.

— Нека го направи, бикът му ще е мъртъв.

— Джейсън, ще те арестуват!

— Неговият бик е навлязъл в моята частна собственост. Това е престъпление. Ще се опитам да арестувам бика му, но той ще ми окаже съпротива. Да се съпротивляваш при арест също е престъпление. Ще съм принуден да използвам пушката си, а ти и момчетата ще си хапнете чудесни пържоли.

— Тези пържоли ще ти излязат прекалено солени.

— Хич не ми пука.

Джейсън оправи шапката си и премина покрай нея.

— Ще изгниеш в затвора! — изкрещя Шийла от верандата. — Кейт! За бога, спри го!

— Разбира се. Донеси само още една пушка.

Икономката размаха ръце, измърмори нещо неразбираемо и затръшна ядосано вратата.

Кейт обърна коня си и се отправи към къщи. Това, което се бе случило между нея и Джейсън, бе останало на втори план в съзнанието ѝ. Сега се молеше единствено Хенри Танър да е достатъчно благоразумен и да е прибрал бика си от полето.

[1] Първите европейски заселници на американския континент.
— Б.пр. ↑

[2] Каубои (мекс.). — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Тъкмо бе извадила от фурната тавата с тако^[1] и подреждаше на масата чиниите и приборите, когато чу майка си да влиза в коридора.

— Ммм, мирише на много вкусно — надникна в кухнята Мери Уитман и изрита с въздишка обувките си. — Господи, колко съм изморена! Не си спомням откога не съм имала толкова много работа.

— Но това е добре, мамо. Бих искала и аз да имам много работа.

— Може би си права, скъпа. Надявам се, че чекът, който ще получа тази седмица, ще си заслужава. Между другото, мистър Роджърс ми каза, че утре можеш да дойдеш.

— Имат работа за мен на линията?

— Вероятно. Днес разкроявахме парчета за панталони. Роджърс ми спомена, че искал да говори и за проектите, които си му предала. През седмицата се е съветвал със своите мениджъри. Трябва вече да е взел някакво решение.

Кейт затаи дъх.

— Мислиш ли, че може да са ги харесали?

— Определено. Носи се слух, че ще се открива нова линия за спортно облекло. Роджърс е харесал твоите модели, а един от големите купувачи смята, че синият цвят ще бъде на мода през следващата година. Не искам да ти давам прекалено големи надежди, но имам добро предчувствие за утрешната ти среща с шефа.

— О, дано си права! Господи, дано си права — засмя се Кейт. — Ще подскоча до луната, ако одобрят моделите ми.

— Е, засега по-спокойно и най-важното, не споменавай на никого за нашия разговор. Дочух Гуен да казва на Роджърс, че дизайнът ти бил точно това, което им трябвало.

Мери се отпусна на дивана. Посивялата ѝ коса вече бе оредяла. Разноцветни конци бяха полепнали по кафявите ѝ панталони, купени от „дрехи на килограм“ за два долара. Зелената ѝ блуза бе подарена от нейна приятелка за миналия ѝ рожден ден. Обувките ѝ бяха от разпродажбата в местния универсален магазин и ѝ бяха малко големи,

но това беше предимство, защото краката ѝ се подуваха от стоенето права по осем часа на ден.

Мери Уитман беше възпитала и дъщеря си в пестеливост. Кейт рядко си купуваше дрехи, а ако го правеше, това ставаше по време на сезонните разпродажби. Тя сама си шиеше рокли, блузи и дори дънки. Голяма заслуга за това имаше и Джейсън, който ѝ бе подарил нова шевна машина. Жените от града познаваха нейните умения и поръчките бяха повече, отколкото би могла да изпълни. Това беше и причината да предложи на мистър Роджърс няколко свои модела.

— Ще стана богата — каза сериозно Кейт. — Тогава и двете ще спрем да работим. Ще сме облечени в палта от норка и покрити с бижута.

— Алергична съм към кожата, а и не обичам диамантите — засмя се майка ѝ. — Мечтая си за нова въдица, макара и кутия изкуствени мухи.

— Ще ти подаря цяло езеро, зарибено с костури. При всяко хвърляне ще хващаш по един.

— Благодаря ти, скъпа — рече уморено Мери. — Много си добра. Баща ти поне заради теб трябваше да поживее.

— Мамо, откъде мина на връщане от работа? — отклони темата Кейт.

— Покрай имението на Танър. Защо?

— Не чу ли някакви изстрели? — попита невинно тя и свали от котлона тенджерата със зелен фасул.

— Изстрели ли?! Че кой ще стреля там?

— Бикът на Танър е съборил оградата на „Диамантената шпора“. Джейсън тръгна нататък с пушката си.

Мери извади пакет цигари и си запали една, въпреки неодобрителния поглед на дъщеря си.

— Всеки умира някой ден, нали? Ако димът толкова ти пречи, можеш да включиш вентилатора. Значи, Джейсън тръгнал с пушка, за да сплаши Хенри Танър?

— По-скоро бика му. Ред Бъртън каза, че той все още бил на негова територия. По-интересното е, че сме поканени на барбекю. Познай кой осигурява месото!

— Няма съмнение, че Хенри Танър. Но това идва тъкмо навреме. Адвокатът на Донован вече няколко месеца се мотае без работа. Време

е и той да изкара малко пари.

— Мамо!

— Всъщност откъде знаеш тези подробности?

— Джейсън се нарани на полето и Гейб веднага ме извика. Закарах го в болницата, за да го превържат, а когато се връщахме, отново срещнахме Гейб и той ни каза за произшествието.

Кейт наля две чаши леден чай и подаде едната на майка си.

— Шийла крещеше като полудяла, но Джейсън не ѝ обърна никакво внимание.

— Това не ме учудва. Горката Шийла. Горкият мистър Танър. — Мери се изправи и се протегна. — Чудя се само какво ще прави Джейсън, когато ти станеш световноизвестен дизайнер. Предполагам, че някой ден ще умре от раните си само защото хората му, а и всички останали от Сан Фрио, се страхуват от него.

— Ти можеш да ме заместиш — пошегува се Кейт.

— Не позна — засмя се майка ѝ. — Обичам живота си и имам намерение да си поживея спокойно поне още десетина години. Надявам се, че не си сложила много кимион в яденето.

— Само половин пакетче. Колкото слагаш и ти.

— Ако отново ми стане лошо, ще кажа на Роджърс да изхвърли моделите ти.

— Добре, стига с майтапите. Сядай да ядеш, защото скоро по-силният вятър ще може да те вдигне във въздуха.

— Какво ми е на фигурата? Елегантна съм като фотомодел.

Кейт включи стария ръждясал вентилатор, който висеше от тавана. Баща ѝ го беше купил, още когато се бе родила. Нямаха пари за нов, дори и от най-евтините модели. Кейт често се успокояваше с мисълта, че парите рядко са правили някого истински щастлив. Харесваше живота си такъв, какъвто си беше.

— Много си мълчалива тази вечер — вметна Мери, когато приключиха с вечерята.

— Бях се замислила...

— За какво?

„За Джейсън. За това как днес за малко не се любихме“ — можеше да ѝ отговори Кейт, но това беше нещо прекалено лично, за да го сподели дори и с майка си.

Тя се усмихна и се загледа в чашата си с кафе. Кухненската лампа хвърляше странни отражения в кафявата течност. Вентилаторът, полилеят до него, както и всичко останало в интериора на къщата беше износено и имаше нужда от подмяна. Стените бяха олющени и трябваше да се боядисат. Старият жълто-зелен балатум, който покриваше пода, вече се бе накъсал на няколко места. Печката, която бе на възрастта на Кейт, постоянно избиваше бушоните, а няколко от котлоните ѝ не работеха. Мивката вече беше покрита с петна, които и най-силните препарати не можеха да изтрият. На прозорците висяха избелели жълти завеси, които бяха в тон с кафеникавите петна по тавана, образували се от течащия покрив. Електрическата шевна машина, която Джейсън ѝ беше подарил за Коледа, бе единственото нещо, което си заслужаваше да бъде изнесено при пожар.

— Попитах те за какво си мислиш? — повтори Мери и тръсна цигарата си в порцелановия пепелник.

Кейт вдигна глава.

— За къщата, която се събаря пред очите ни.

Кльоцавите рамене на майка ѝ се повдигнаха, а после се отпуснаха безпомощно.

— Вече издържа петдесет години. Предполагам, че има живот още поне десет. Ако нещата станат толкова зле, винаги можем да извикаме Джейсън, за да ни помогне. Господ да го благослови, че го има.

— Но, мамо, не бива толкова често да се уповаваме на него.

— Защо пък не? Той няма нищо против.

— Но аз съм против.

— Кейт, гордостта не помага много, когато си гладен, нито пък поправя течащи покриви.

— Знам това. — Кейт направи кисела гримаса. — Но ние не трябва да сме толкова зависими от него.

— Защо? Да не се е случило нещо? Днес да не сте се скарали?

— Не си спомням някога да сме се карали — засмя се нервно Кейт.

Мери въздъхна облекчено.

— Да, на теб са ти позволени много забранени за другите неща.

— Като това да го заведа на лекар.

— Но ти го харесваш, нали?

— Ще престанеш ли да се правиш на Шерлок Холмс?

Кейт започна да събира празните чинии.

— Няма да откриеш това, което ти се иска. Аз не съм от този тип жени, които харесва Джейсън. На него му трябва интелигентно момиче от големия град. Тя ще се грижи единствено за организирането на деловите вечери и за развличането на неговите богати приятели. А аз не съм такава. Дъщеря съм на един от най-добрите му помощници и сега той само ме съжaliaва, защото татко почина.

— Богати мъже често са се женили за бедни момичета — продължи упорито Мери, макар думите ѝ да не прозвучаха убедително.

Мечтата ѝ беше да види Кейт и Джейсън като семейна двойка и искрено се надяваше, че дъщеря ѝ няма да има нейния нещастен живот.

— Не бих се омъжила за Джейсън — отвърна Кейт и пусна водата в мивката.

Разбира се, това не беше истина, но тя нямаше как да признае на майка си, че е лудо влюбена в техния богат съсед и че е готова на всичко, за да стане негова съпруга. Някъде дълбоко в себе си осъзнаваше, че никога няма да бъде приета в неговия свят.

— Ох, само да имахме малко повече пари. Щях да те изпратя в Сан Антонио да си купиш хубави дрехи. Джейсън веднага ще те забележи, ако си облечена по-добре. Не искам да кажа, че това, което си шиеш, е лошо, но мъжете си падат по по-пъстрите рокли, бижутата, по обувките с висок ток.

Очите на Кейт се замъглиха, когато си спомни отново онова, което се бе случило на полето. Спомни си нетърпението на изпръхналите му устни и топлината на тялото му. Вече разбираше, че и у нея се е разпалило ново, непознато чувство. Надяваше се, че то няма да ѝ проличи. Последното нещо, от което имаше нужда сега, бяха амбициите на майка ѝ да я омъжи за Джейсън Донован. Той наистина бе най-добрият ѝ приятел, но съвсем недвусмислено ѝ бе заявил, че няма никакво намерение да се обвързва с жена.

— Какво ще кажеш за малко десерт? — попита Кейт, за да смени темата. — Приготвила съм ябълков пай със сметана.

— Звучи прекрасно, скъпа. Отрежи ми едно парче. Или по-добре — направо две, все пак веднъж се живее.

Кейт се усмихна. Апетитът на майка ѝ я бе спасил от досадния разпит.

На следващата сутрин двете тръгнаха заедно към фабриката за конфекция в Сан Фрио. Кейт носеше един от костюмите, които сама си бе ушила. Състоеше се от свободна небесносиня блуза с къси ръкави и ръчно бродирани индиански мотиви по ръба на деколтето и пола от лек памучен плат на карета, която също имаше декорация от фолклорни мотиви. Бе си обула удобните спортни обувки, които Джейсън ѝ беше подарил пред година за рождения ѝ ден. Косата ѝ беше сплетена на две плитки, които завършваха с две сини панделки, придаващи ѝ чар и същевременно малко детски вид.

Мери я забеляза да се оглежда в прозореца на колата и въздъхна тежко.

— Казах ти вече. Изглеждаш прекрасно.

Тя паркира стария черен форд пред портала на „Клейборн къмпъни“. Това беше тексаският филиал на голяма текстилна компания със седалище в Ню Йорк.

Кейт се усмихна нервно и затръшна със сила вратата.

— Гадна кола! Мразя я!

— Върши работа — отвърна спокойно Мери. — От къщи дотук разстоянието е прекалено голямо, за да се върви пеш.

— Вървенето пеш е здравословно.

Кейт прехапа долната си устна, когато майка ѝ отвори вратата с надпис: „Вход само за служители“. Веднага я посрещна шумът на стотиците шевни машини и съскането на парата от цеха за гладене. Момичета, които бяха на смяна, я погледнаха и тя махна на едно-две, които познаваше.

Офисът на директора се намиреше в края на дългия производствен цех. Когато стигнаха до него, сърцето на Кейт заби ускорено. Секретарката усмихнато ѝ кимна и я осведоми, че мистър Роджърс вече я очаквал. Мери побърза да целуне дъщеря си по бузата и изчезна към линията за шиене на панталони.

— Здравей, Кейт — изправи се от бюрото си директорът и ѝ подаде ръка.

— Добро утро, мистър Роджърс — отговори Кейт, едва поемайки си дъх.

Пръстите ѝ нервно мачкаха дамската ѝ чантичка.

— Мама ми каза, че сте искал да говорите с мен.

— Разбира се, влизай.

Роджърс се обърна към русата секретарка.

— Джеси, ако обичаш, донеси писмото.

Тя кимна с неизменната си усмивка, извади голям бял плик от бюрото си и му го подаде. На излизане не пропусна да огледа Кейт с големите си, любопитни сини очи.

Кен Роджърс беше висок, оплешивяващ мъж с големи очила. Имаше жена и три деца и семейната снимка красеше работното му място. На едната стена в рамка бе окачена диплома за завършване с отличие на специалността „инженер в текстилното производство“, а до нея — годишна награда за отлично качество.

Кен Роджърс седна, облегна се назад и взе писмото.

— Кейт, показах твоите модели на вицепрезидента на нашата компания. Вече си бях съставил мнение за тях, но това писмо само потвърждава техния потенциал. Имаме съгласието и на най-големия шеф. Предлагам ти договор, според който ти поемаш дизайна на спортните женски облекла за пролетния сезон.

Кейт едва успя да си поеме въздух.

— Аз ли?!

— Да, точно ти. Всички много харесаха твоите индиански бродерии, а големите купувачи смятат, че синьото и бежовото ще са основни цветове за всички дизайнери. Те много харесаха и това — Роджърс вдигна един от проектите ѝ за дънков костюм. — Както виждам, и ти носиш нещо подобно. Изглежда много добре.

Кейт се опита да се усмихне и преглътна мъчително.

— Мистър Роджърс, нямам думи...

— Радвам се за теб, Кейт. На финансистите много им допадна, че използваш разумно и пестеливо материалите. Лесни са за изпълнение и ще се появят на пазара с конкурентни цени — нещо, което ще донесе добра печалба за компанията. А сега седни и се успокой. Искам да уточним някои подробности.

Кейт с благодарност прие предложението му. Наистина имаше нужда да седне. Директорът ѝ представи списъка с моделите, които

концернът „Клейборн“ възнамеряваше да откупи. Когато спомена сумата на хонорара ѝ, тя прозвуча на Кейт като малко състояние. Първата ѝ мисъл беше, че най-после с майка си ще могат да си позволят по-нова кола.

— Е, Кейт? — усмихна се Роджърс.

Кейт кимна бавно.

— Много добра цена, сър... Благодаря.

Усмивката на мъжа срещу нея се разшири.

— Чудесно. Утре ще имам оформените договори. Ще можеш ли да се справиш с организацията на производството до началото на септември.

— Сигурна съм, че ще успея — отговори уверено Кейт и си представи безсънните нощи и уикендите, които трябваше да пожертва.

Но този път усилията и трудът ѝ щяха да я отведат някъде. Този път инвестираше в собственото си бъдеще. Тя изготви списък на платовете, аксесоарите и другите материали, които ѝ бяха необходими. След около час Кен Роджърс я изпрати в стаята на дизайнерите и я запозна с шефката на малкия екип Сенди Мейс.

Сенди беше около четиридесетгодишна, славеше се като стриктна и талантива жена и вече бе успяла да разгледа проектите на Кейт. Двете ѝ асистентки, Бетси Гейнс и Памела Баркър, бяха съученички на Кейт от гимназията. Главната изпълнителка се казваше Деси Кейгъл — дама на средна възраст с невероятно ловки ръце, която можеше да започне да шие всеки модел само като го гледаше от скиците. Всички заедно бяха създали колекцията, която компанията продаваше в момента.

Първия си ден като дизайнер Кейт прекара в изучаване на обстановката и методите на работата. Деси и Сенди с готовност ѝ показваха всичко. Говореха си за развитието на модния бизнес, за това какви дрехи най-много се купуват и коя компания доминира на пазарите. След края на работното време Кейт се чувстваше като друг човек. Вече имаше ново отношение към дизайна на дрехи, който нямаше нищо общо с нейните аматьорски опити на шевната машина.

— Мамо, ще стана известна! — заяви тя, когато седнаха да вечерят. — Чувствам го. Всеки сезон ще създавам нова модна линия и хората от цялата страна ще виждат името ми на етикетите. Компанията ще се наложи на пазара. Всички местни жители ще се гордеят с мен.

— Аз вече съм горда с теб, скъпа — отвърна Мери с блеснали очи. — Защо не отидеш да споделиш новините с Джейсън?

Кейт отдавна си го мислеше, но не бе събрала смелост.

— А мога ли да взема колата ти?

— Разбира се. Има достатъчно бензин да отидеш и да се върнеш.

— Първото нещо, което ще направя, когато ми платят, е да включа отново телефона — извика Кейт, грабна чантата си и хукна към входната врата.

Едва когато седна в стария форд, си спомни, че е забравила да вземе ключовете. Върна се и забеляза, че в очите на майка ѝ имаше сълзи. Прегърна я, целуна я по бузата и отново излезе навън.

Двигателят заработи след третото завъртане на стартера и Кейт внимателно отпусна съединителя, за да не вдига прах. Докато автомобилът бавно напредваше по черния път към „Диамантената шпора“, сърцето ѝ бе изпълнено с радост и щастие. Питаше се дали Хенри Танър все още има бик или вече е завел дело. Джейсън досега винаги бе правил каквото си науми, но без сериозно да нарушава законите.

[1] Мексикански питки с пълнеж от кайма, зеленчуци и лютив сос. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На път към къщата на Донован Кейт осъзна нещо. Тя нямаше приятелки, ако не се броеше майка ѝ. Нейният единствен и най-добър приятел си оставаше Джейсън. Странно беше, че нямаше никой друг, с когото да сподели този свой първи успех.

Излезе усмихната от колата и силно почука по масивната дъбова врата, без да обръща внимание на модерния електронен звънец.

Шийла ѝ отвори и повдигна учудено вежди.

— Кейт! Каква приятна изненада!

— Дано да е така. Идвам да видя Джейсън. Разбира се, ако не са го тикнали в затвора.

— Честно да ти кажа, мястото му наистина е там. Но мистър Танър е проявил благоразумие. След като Джейсън му обяснил какви са намеренията му, той се съгласил да подсили оградата си и никога повече да не пуска бика в съседни с нашите пасища.

— Чудесно. Съжалявам единствено, че не съм чула разговора, който са провели двамата.

— Не се тревожи, съвсем скоро отново ще се случи нещо интересно. Хайде, влизай. Джейсън вечеря с Джийн и Чери. Седни, а аз ще ти донеса чиния.

— Благодаря, но току-що вечерях...

— Чинията, която ти предлагам, е предназначена за плодова торта с праскови, бадеми и сметана. Все още ли не искаш?

Кейт направи гримаса и поклати глава.

— Предавам се, не мога да ти откажа. Това е любимата ми торта, особено ако ти си я приготвила.

— Така ли?! — засмя се Шийла. — Не съм забелязала. Всъщност, може и да съм опекла стотина подобни сладкиша през последните години.

— О, Шийла, какво щяхме да правим без теб!

— Да умрете от глад, разбира се. Но и ти самата се справяш чудесно с готвенето. За което пък отново трябва сама да си стисна

ръката, тъй като съм те учила от дете. Майка ти може да е най-добрата шивачка, но е най-лошата готвачка, която познавам.

Кейт понечи да започне спор, но се отказа, знаейки, че е безсмислено.

Когато влезе в столовата, Джийн и Чери се държаха за ръцете и си шепнеха нещо. Джейсън бе седнал на централното място. На челото му имаше дълбоки бръчки, пръстите му разсеяно си играеха със сребърната вилица и изглеждаше напълно погълнат от мислите си. Облечен бе в свободни кафеникави панталони и сива памучна риза с разкопчани горни копчета.

Сърцето ѝ заби лудо, тъй като тъмните му испански очи обходиха всяка извивка на стройното ѝ тяло.

— Някой умрял ли е? — попита тихо той. — Не съм те виждал облечена така добре от времето, когато дойде с нас на църква в Сан Антонио.

Кейт сведе глава, за да прикрие своята нервност.

— Харесва ли ти? Сама съм го ушила.

— Изглеждаш фантастично — обади се Чери, подпря брадичката си с ръка и замечтано се загледа в дългата ѝ пола и небесносиния блузон с красиви бродерии. — Само не разбирам защо още не си открила бутик.

На Кейт ѝ се прииска да изтича и да я прегърне за тези думи. Чери беше нисичко момиче с руса коса и кристалносини очи. Тя винаги беше ентусиазирана и усмихната.

— Аз съм „за“ — рече Джийн.

Той бе по-слаб и по-нисък от брат си. Имаше светла коса, тъмни очи и фини черти. Джейсън притежаваше желязна воля и нюх на бизнесмен, а Джийн бе наследил красотата на своите родители и това бе причината всички момичетата от тяхното училище да бъдат влюбени в него.

Кейт често си беше задавала въпроса защо предпочита Джейсън пред Джийн. Той определено не беше красавец, според всички нейни съученички. Но сега въобще не се сецаше за тяхното мнение, защото дори само един негов поглед я караше да затрепери от желание. Всъщност не беше никак трудно това да бъде постигнато, защото той бе в ума ѝ от изгрев до залез-слънце, а и повечето ѝ сънища бяха свързани с него.

— Джейсън ще ти вземе малко пари, за да си отвориш магазин. Нали, Джей? — попита Джийн с увереност, присъща на младите хора.

— Стремежът към кариера винаги е провалял хубавите жени — отвърна мрачно Джейсън и се облегна назад със скръстени зад врата си ръце.

Позата му беше такава, че подчертаваше мускулите на гърдите и корема му. Пръстите на Кейт я засърбяха да ги докосне. Джейсън като че ли усети това, защото на лицето му се появи лека, странна усмивка. Приличаше на хищен звяр, подушил плячка.

— Мястото на всяка жена е в кухнята или на три крачки зад мъжа ѝ.

Кейт го гледаше и макар тонът му да беше шеговит, думите му отнеха част от радостта ѝ. Неговата майка и приятелката му го бяха предали и бяха променили на сто и осемдесет градуса отношението му към жените и брака.

— Не мисля така, Джейсън — каза тя и седна до него. — Мястото на жените е наравно с мъжете. Това е двадесети век, не си ли чувал за равноправието на половете?

— Ето, отново се почва — обърна се Джийн към Чери и двамата се разсмяха.

— Жените не трябва да се отдават на кариера — продължи Джейсън мрачно. — Освен ако никога не възнамеряват да създават семейство.

— Смятам, че двете неща могат да се съчетават. Някой ден ще имам дом, съпруг и деца. Това няма да ми попречи да създавам нови модели.

— Тогава не очаквай никаква помощ от мен — отсече той. — Проклет да съм, ако направя нещо, за да поощря еманципацията.

Очите на Кейт проблеснаха от яд. Не за пръв път спореха за мястото на мъжете и жените в обществото, но сега спорът имаше огромно значение за нея.

— Не се тревожи, Джейсън. Нямам никакво намерение да искам пари от теб, защото и сама се справям отлично. Подписах договор с „Клейборн“ и вече не съм шивачка, а дизайнер на спортната колекция на фирмата.

— Кейт, това е фантастично! Моите поздравления — възкликна Чери и се изправи, за да я прегърне.

— Знаех си, че ще успееш — усмихна се Джийн.

— Какво чувам? — надникна Шийла от вратата. — Започваш работа като дизайнер? Най-после! Ще направиш ли и няколко рокли за по-пълни жени? Евтините дрехи, които си купувам, ме карат да изглеждам като буре със свинска мас.

— Не говори така, Шийла! — рече ѝ Джийн. — Не и преди да си ни поднесла десерта.

Шийла се намръщи престорено и заканително поклати пръст.

— Ще изхвърля тортата.

— Не, Шийла — въздъхна той. — Всичко друго, но не и тази торта с праскови. Какво ще кажеш, ако ни дадеш по едно парче? Ти си невероятно красива и приготвяш тортите с фантазия и неподражаем стил.

— Млади момко, престани да се подиграваш със старата жена, защото ще те изпратят да се лягаш.

— Няма повече, вземам си бележка.

— Ще го запомня — усмихна се Шийла и сложи на масата подноса с тортата. — Кейт ще си отреже първа, защото само тя от всички вас го е заслужила.

— За това спор няма — отвърна Джийн. — Кейт, ти кога научи?

— Тази сутрин мистър Роджърс ме извика и веднага започнах работа.

Кейт си взе от тортата. Усещаше почти физически пронизващия поглед на Джейсън и с мъка съдържаше треперенето на ръцете си.

— Прекрасна е — възкликна след първата хапка.

Шийла грейна от удоволствие и излезе от столовата.

— Не искаш ли торта? — обърна се Кейт към Джейсън.

— Не, загубих апетита си.

Той си запали цигара и се облакът на масата.

— Какво всъщност означава тази работа?

— Като начало много повече пари. Ще ми се наложи да пътувам, за да демонстрирам мострите и моделите си. През октомври ще отида в Ню Йорк, за да говоря с търговците на облекла. Ако продажбите са добри, вероятно ще получа поръчка за нова колекция. Всички дрехи ще носят етикет с моето име. Може да замина дори и за Европа, за да добия впечатление за новите модни тенденции.

Джейсън я гледаше, без да каже нищо. „Тази работа не подхожда на Кейт. Мястото ѝ е в кухнята. Тя трябва да се грижи за децата си. Разбира се, не в моята къща и не за моите деца.“ Джейсън не искаше да си създава постоянна връзка дори и с Кейт. Намръщи се, когато си представи какви мъже ще срещне тя, изграждайки си кариера. Никак не му се искаше да види как някакъв напълно непознат мъж докосва най-добрата му приятелка.

— Кейт, прекалено си „зелена“, за да се захванеш с работа като тази.

Кейт замръзна с вилица до устата си. Беше шокирана.

— Какво?! — възкликна изненадана и възмутена едновременно.

Джейсън кръстоса дългите си крака и изпусна облак тютюнев дим.

— Ще си създадеш много проблеми с хората на изток. Няма да има вече кой да се грижи за теб.

— А пък на теб ще ти изтече кръвта, защото само аз мога да те заведа до болницата.

— Мога сам да се погрижа за себе си.

— О, разбира се. Спомни си какво стана вчера. Отвори си огромна рана на ръката, а после тръгна да застреляш бика на съседа си... Впрочем как е животното? Живо ли е?

Лицето му се изопна.

— Бикът е жив и здрав, но трябваше да продам шест заплодени крави на Танър. Добре, че имам достатъчно, за да ги заменя.

— А как разбра кои са били заплодени? — попита неочаквано Чери.

Джейсън за момент изглеждаше объркан и неподготвен за този въпрос.

— Хайде, Джейсън — подкани го Кейт. — Какво чакаш? Разкажи ѝ за новата система.

Той си пое дълбоко дъх и се изправи.

— Ти ѝ кажи, Кейт. Аз имам да върша по-важни неща.

— Можеше поне да ме поздравяш за новата работа.

Джейсън с любопитство се втренчи в зелените ѝ очи.

— Не очаквай това от мен. Смятам дори, че правиш фатална грешка.

— Не мислеше същото, когато се записах в курса по дизайн!

— Мислех, че искаш само да се научиш да шиеш по-добре. Не съм и предполагал, че толкова бързо ще ти стане тясно в Сан Фрио.

Кейт вдигна упорито брадичката си.

— Ти си егоцентрик, Джейсън. Интересуваш се само от своите крави и изобщо не ти пука за другите хора.

— Върви по дяволите! — измърмори Джейсън, махна с ръка и излезе от столовата.

Настана неловка тишина. След около половин минута се появи Джийн.

— Джейсън току-що така затвори входната врата, че разтресе прозорците на кухнята — оповести той.

— Вината е изцяло моя — призна си Кейт. — Разгорещих се да му обяснявам къде всъщност е мястото на жената. Честна дума, понякога ми се струва, че Джейсън е сбъркал века, в който трябва да живее.

— Ти знаеш защо е такъв, нали? — попита тихо Джийн.

— Да, може би... — въздъхна тя. — Но бях толкова развълнувана, че получих тази работа. Вие сте единствените ми приятели, с които мога да го споделя.

— Не се тревожи. Той ще се разходи малко около конюшната и ще му мине. Пий си кафето и знай, че дори и най-страшната буря все някога отминава.

— След като спрат светкавиците и дъждът.

Кейт остана още около половин час и разказа на младата двойка какви са новите ѝ задължения като дизайнер. После, разтревожена от дългото отсъствие на Джейсън, тя се сбогува, мина през кухнята да благодари на Шийла за тортата и тръгна към колата си.

Навън беше прекрасна пролетна вечер. Небето беше чисто и безоблачно, а звездите изглеждаха толкова близо, сякаш докосваха върховете на дъбовете. Топлият вятър разносяше аромата на жасмин. Кейт го вдиша с пълни гърди. Някъде далеч се чуваше мучене на животни.

— Тръгваш ли си?

Кейт замръзна на мястото си от изненада. Гласът на Джейсън идваше откъм верандата. Обърна се бавно и видя силуета му до един от прозорците. Червеникавото пламъче на цигарата освети за момент

мрачното изражение на лицето му. Кейт не очакваше тази среща и присъствието му я правеше нервна.

— Все още ли си ми сърдит?

— Ако вече си свършила с твоите проповеди...

— Считай, че съм свършила, щом това те дразни — усмихна се тя.

Джейсън бавно се приближи до нея.

— Джейсън, не обичам да се карам с теб.

— Тогава не го прави — промърмори той.

За първи път пред него се изправяше дилемата какво ще прави, след като Кейт си замине. Очите му срещнаха нейните, а след това обходиха крехкото ѝ тяло. Изпитваше физическо влечение към нея. Внушаваше си, че не забелязва разцъфващата ѝ красота, но това не беше истина. От мига на сладката интерлюдия, която се бе разиграла на полето, Кейт не излизаше от мислите му. Намираще се в безизходица. Не искаше точно сега да се обвързва с жена, особено пък с Кейт, която за него си оставаше момиченце. Разликата в годините им беше голяма, но още по-голямо бе различието им в мисленето и в отношението им към света. Кейт не се вписваше по никакъв начин в неговия начин на живот. Дори и да би могъл, нямаше никакво желание да я допусне близо до себе си. Но пък да я остави да си тръгне, се оказваше още по-трудно.

— Кейт, ти осъзнаваш ли какво ще се случи с теб? Ще попаднеш в един свят, в който няма да можеш да се ориентираш. Там всеки ще се опитва да те смачка.

— Сигурно няма да е по-различно от това, което си представям. Всъщност, имам ли какво да загубя?

— Ти си само едно бедно тексаско момиче. Дори не можеш да говориш правилно.

— А ти можеш ли?

— Разбира се — отговори леко раздразнен Джейсън. — За щастие, притежавам малко състояние и от години се движа сред богати и образовани хора.

Лицето на Кейт преbledня. Никога досега той не ѝ беше говорил за финансовата бариера, която ги разделя. Беше свикнала да бъде тактичен с нея и сега думите му я нараниха.

Джейсън прие мълчанието ѝ за съгласие и продължи:

— Ти обичаш да вървиш пеш и да яздиш стария си кон. Хората, с които ще се срещнеш в Ню Йорк, ще бъдат от висшето общество. Няма да можеш дори да разбираш техните дискусии, нито пък обноските и привичките им. Чуват ли селския ти акцент, те ще се отдръпват, а твоята невинност ще разпали най-ниските страсти в мъжете, които срещнеш.

Кейт въздъхна и поклати глава.

— От това, което каза, може да излезе чудесна препоръка. Значи, през всичките тези години си ме смятал за невежа, бедна селянка.

Тя се обърна рязко и тръгна към колата си. Джейсън я последва. Без да се замисля за последствията, той сложи ръце на раменете ѝ и я спря. Кейт склони мокрото си от сълзите лице на широките му гърди.

— Извинявай, не исках да те засегна.

Устните му докоснаха челото ѝ, а пръстите му отстраниха няколко тъмни кичура.

— Отидеш ли в по-голям град, ще се чувстваш съвсем безпомощна, а няма да има кой да ти помогне. Казах ти всичко това само защото съм загрижен за теб.

— А кой е виновен?

Джейсън си пое дълбоко дъх.

— Добре, не мога да не призная, че и аз имам известна вина. Опитвах се да помогна на теб и майка ти и може да съм допуснал някаква грешка. Но то е било само от добри намерения.

Кейт напразно се надяваше да чуе нещо друго. Беше глупаво, защото знаеше по-добре от всички, че той избягва каквото и да било обвързване.

— Някой ден ще трябва да свикнеш с мисълта, че и сама мога да се грижа за себе си.

— Предполагам, че е така. Искам да знаеш, че ти си ми най-близкият приятел. Ще ми липсваш много, ако си заминеш.

— Не бъди такъв фаталист, Джейсън. Няма да остана завинаги в Ню Йорк. Едва ли ще е за повече от няколко седмици.

— Така си мислиш сега, но кой знае какво ще се случи. Бизнесът ще изсмуче всичко хубаво и чисто, което има в теб. Погледни ме мен. Вече всички започват да ми подмятат, че съм говорел единствено за крави. Работниците ми се страхуват да говорят открито с мен. Внимавай, защото и твоята работа може да те обсеби по същия начин.

— Не се тревожи за това — каза Кейт и отстъпи крачка назад. — По-скоро трябва да се успокоиш. Косата ти е черна и белите косми ще се виждат отдалеч.

— Не мога да си го позволя дори и за един ден. Цените на месото паднаха значително и засега „Диамантената шпора“ все още се намира в опасност.

— Все някога трябва да се откъснеш поне за малко от ранчото.

— Може би, но само ако брат ми случайно се заинтересува как вървят работите.

Джейсън внимателно изучаваше лицето ѝ.

— Кейт, не съм предполагал, че можеш да бъдеш толкова амбициозна. Преди толкова често говореше за семейство, за дом и деца...

— Е, мненията не са постоянни, могат да се променят...

Кейт пропусна да му каже, че го е направила, понеже знае, че той няма да промени отношението си към жените и брака.

— Не можеш да откажа такова предложение само защото някога ще се омъжа.

Джейсън чувстваше, че този път е загубил. Не сваляше очите си от нея. Косата ѝ беше пусната свободно, а копринената ѝ блуза проблясваше под лунните лъчи. Когато се движеше, младите ѝ гърди танцуваха своя елегантен, еротичен танц.

— Странно е, че спорим за това — добави тихо Кейт. — От толкова време сме приятели, разбираме се толкова добре... И все пак през последните два дни всичко, което правим, е да се караме. Чувствам се много неловко...

— Това е първият път, когато ти се изправяш срещу мен.

— Така е, защото мечтата ми е да стана дизайнер. Не, не мисля, че ще успееш да ме разубедиш. Ще направя това, от което изпитвам удовлетворение, дори и на теб да не ти харесва.

— Ще те закарам у вас — каза рязко Джейсън.

— С кола съм... — колебливо отвърна Кейт.

— Може би е по-добре. Тази вечер съм в доста особено настроение.

— Не те разбирам...

— Така ли?! Все още ли смяташ, че вчера нищо не се е случило?

Кейт си спомняше много добре, макар и отчаяно да се опитваше да изтрие от паметта си случката на полето. Чувстваше, че ако сега го допусне близо до себе си, той отново ще се опита да я целуне.

— Мисля, че нищо особено не е станало...

Джейсън пристъпи опасно близо. Тя долови аромата на афтършейва му и дъхът ѝ секна.

— Значи, нищо между нас не се е променило? — настоя Джейсън.

Пръстите му докоснаха леко косата ѝ.

— Не... — промълви Кейт.

— Тогава не трябва да те тревожи фактът, че се срещам с други жени.

Тя прехапа долната си устна и усети вкуса на кръв. Представата за това ѝ се струваше непоносима.

— Не — отвърна. — Не трябва.

Джейсън пусна цигарата си на земята и я смачка с тока на обувката си. Повдигна брадичката на Кейт и потърси очите ѝ. Леко потреперащите ѝ устни го привличаха като магнит.

Тя гледеше като хипнотизирана как главата му бавно се навежда към нея. Дъхът му я опари.

— Не бягай от мен — прошепна Джейсън и нежно погали бузата ѝ.

Устните му докоснаха ъгълчето на устата ѝ.

— Няма да ти причиня нищо лошо — добави той.

Кейт щеше да експлодира. Краката ѝ омекнаха, а сърцето ѝ полудя. Не знаеше как да постъпи и ако ръцете му не бяха върху раменете ѝ, сигурно щеше да хукне към колата си.

— Отвори си устата... Искам да те целуна.

Кейт въздъхна дълбоко. Думите му я изгаряха като огън. Те караха младото ѝ тяло да потръпва от възбуда. Разтвори устни и усети плавното навлизане на езика му между тях. Той се срещна с нейния, изви се около него и от тази ласка кожата ѝ настръхна. Постепенно целувката им стана по-дълбока и страдна. Кейт никога не беше се целувала по този начин. Чувствайки, че краката ѝ вече не могат да я държат, инстинктивно потърси опора в мускулестото му тяло. Устните му се откъснаха от нейните, за да обсипят с целувки шията ѝ. Джейсън

силно я прегърна и Кейт усети твърдостта на ерекцията му под корема си. Бе смутена, но същевременно и радостна, че му въздейства така.

Но Джейсън също ѝ въздействаше. Тя цялата трепереше. Твърдите ѝ гърди се опираха в широкия му гръден кош и Кейт усещаше напрегнатите мускули и топлата му кожа през тънката материя на блузата си. Вероятно той бе разбрал, че е без сутиен, и тази мисъл я изнервяше. Опита се да се изтръгне от ръцете му, но те не ѝ позволиха.

— Не се съпротивлявай, Кейт — прошепна Джейсън в ухото ѝ.
— Няма да направя това, което очакваш.

— Какво искаш да кажеш?

— Няма да се възползвам от факта, че под блузата си нямаш нищо.

Той вдигна глава и Кейт видя в очите му особен блясък, от който сърцето ѝ отново промени ритъма си.

— Усещам твоята мекота през ризата си.

Кейт се изчерви и отпусна глава на гърдите му. Чувстваше се объркана и съвсем малка.

— Няма от какво да се притесняваш — успокои я Джейсън.

Той прокара пръст по устните ѝ.

— Нали ти казах, че съм в странно настроение. Трябваше отдавна да те изпратя до вкъщи.

— Съжаляваш ли за това, което се случи? — попита свенливо Кейт.

— А ти толкова ли държиш да станеш известна?

— Отново ли ще говорим за това? — въздъхна тя. — Не, не искам да ставам известна. По-скоро желая да използвам таланта си.

— Ню Йорк е на доста голямо разстояние от Тексас.

— Престани да го повтаряш, Джейсън. Няма да променя мнението си.

— Ще го промениш. Няма да позволя някое зализано конте да те схруска като хамбургер.

— Не ти ли се струва, че напоследък чувството ти за собственост се е засилило? — попита иронично Кейт, макар и да ѝ стана приятно от неговата загриженост.

— Така и трябва — въздъхна тежко Джейсън. — Няколко пъти си ми спасявала живота. Не мога да позволя някой да ти причини нещо

лошо. По време на работата си ще срещнеш много по-опитни мъже, които ще се опитат да се възползват от твоята младост, а ти няма да знаеш как да реагираш. Навсякъде ще ти предлагат алкохол, цигари, а може би и наркотици — зависи в каква компания попаднеш. Мъжете ще те ухажват, ще те канят в скъпи ресторанти и хотели... Не мисля, че разбираш колко опасно е това.

Кейт се усмихна.

— Джейсън, нямам намерение да скоча в леглото с първия мъж, който ми предложи. Все още не изпитвам удоволствие, когато някой чужд човек ме докосва. Може би единствено... ако ти решиш да ме докоснеш...

Джейсън почувства, че земята потъва под краката му. Само до преди два дни бе гледал на Кейт не като на жена, а като на момиче, току-що излязло от тийнейджърските си години. Устните ѝ бяха сладки и той искаше колкото се може по-бързо да опита вкуса им. Желаше по-бързо да пхне ръце под копирената ѝ блуза и да провери формата на гърдите ѝ...

Кейт поруменя.

— Аз... Ако някога... все някога... нали разбираш? Не мога да си представя, че ще имам интимна връзка с мъж, когото току-що съм срещнала. Смятам, че трябва да го познавам от достатъчно дълго време.

— Като мен, така ли?

Тя се напрегна. Не смееше да вдигне глава, за да срещне погледа му.

— Да...

— Само ако ти разреши — подхвърли Джейсън, опитвайки се да намали създалото се между тях напрежение.

Добрите му намерения постепенно отиваха по дяволите, а тялото му отдавна отказваше да се подчинява на здравия разум.

— О, така ли било? Значи първо трябва да те прелъстя? — влезе в тона му Кейт.

— Право в целта. Аз не съм като онези градски момчета. Няма да можеш лесно да ме вкараш в леглото си.

Тя се засмя и очите ѝ блеснаха.

— Не разчитай, че ще се боря с теб.

— Знам.

— Само се шегувам.

— Знам.

— Щом си толкова недостъпен, по-добре е да си тръгвам.

— Това е най-разумното решение — въздъхна Джейсън.

Бръкна в джоба си, извади цигара и я запали с разтреперани пръсти.

— Караш ме да се чувствам ужасно неловко.

— Мисля, че ти започна всичко.

— Предполагам, че е така.

Джейсън докосна бузата ѝ с върха на пръстите си.

— Съжаляваш ли?

Кейт поклати глава.

— Ще ти призная, че доста дълго време се чудех как ли ще се чувствам, ако ме целунеш.

— И аз напоследък се питах същото нещо.

— Мислех си, че ми се ядоса много, когато излезе така от столовата.

— Наистина бях ти се ядосал, защото не искам да те загубя.

— Но нали ти обясних? Ще посетя само няколко модни изложения, нищо повече. Няма да позволя новата професия да промени скромния ми начин на живот.

— Аз също съм бил беден, Кейт. Все още си спомням това време. Парите те променят по някакъв начин. Един ден сама ще го разбереш.

— Не виждам никакъв смисъл в думите ти.

— Това е така, защото за теб животът едва сега започва. Скоро всичко ще ти стане ясно. Сега можеш да ме целунеш за лека нощ. Да те следвам ли с джипа за всеки случай?

— Да те целуна? — прошепна Кейт.

— Защо, не искаш ли? Това е нещо, с което лесно се привиква, особено ако е толкова приятно. Хайде, отвори малките си нежни устни и ми позволи да ги целуна.

Джейсън сведе глава и Кейт разтвори бавно влажните си устни. Изохка от изненада, когато Джейсън леко ги захапа. Кръвта ѝ завря сякаш в нея бе бликнал вулкан. Джейсън обгърна раменете ѝ и я притисна към себе си, прониквайки все по-дълбоко в устата ѝ с горещия си език. В тъмните му очи проблеснаха опасни пламъчета.

— Кейт, тези твои гърди ми създават дяволски проблеми. Следващия път си сложи сутиен, освен ако не искаш да те съблека, за да ги докосна.

— Джейсън!

— Какво?! Не съм направен от скала.

Той се взря в тънката ѝ блуза, под която ясно се открояваха зърната ѝ.

— Господи, това ми харесва.

— Кое? — примигна объркано Кейт.

— Това...

Джейсън докосна твърдите връхчета на гърдите ѝ с върха на пръстите си и тя изпусна дъха си, който бе задържала досега.

— Не знаеш ли, че това показва степента на женската възбуда?

— Знам, разбира се!

Кейт ядосано скръсти ръце и се прикри.

— Кейт, не го прави. Забравяш ли кой съм аз?

— Опитвам се да не забравям... — отвърна тихо тя, все още не можейки да повярва, че помежду им вече съществува нова, непозната, но прекрасна близост.

Запита се какво ли би станало, ако Джейсън наистина изпълнеше заканата си.

— Защо се изчервяваш? В това няма нищо нередно.

— Джейсън... чувствам се толкова странно! Страхувам се...

— Няма защо.

Той докосна с устни челото ѝ.

— Ще продължаваме да се грижим един за друг, както и преди. А сега, по-добре ще е да си тръгнеш, защото нещата могат да излязат извън контрол.

Джейсън срещна очите ѝ.

— Нямам намерение да се любя с теб, Кейт. Ти си девствена и трябва да останеш такава до първата си брачна нощ.

— Но другите момичета не го правят...

— Глупости! Може да ти се струва, че сексуалната свобода е нещо много хубаво, но не е така. Тя е прекалено опасна. Не само защото можеш да забременееш, а и заради многобройните болести, за които няма лекарства. Нали ме разбираш?

— Това ли е причината, за да не излизаш със случайни момичета?

— Да, една от причините. В днешно време трябва много да се внимава. Ще ми е много унизително, ако се заразя с някоя венерическа болест.

— Затова не искаш и аз да спя с други мъже?

Лицето на Джейсън се напрегна.

— Кейт, аз изпитвам същото, което чувстваш и ти, когато си представиш, че съм в леглото с друга жена.

— Така ли?!

— Слушай, този разговор ми идва малко повече, отколкото мога да понеса. Искам да се прибера и да си взема студен душ. Моля те, тръгни си!

Кейт се усмихна.

— Добре.

— Карай внимателно.

— Знаеш, че не съм като теб.

Тя тръгна към колата си. След няколко крачки не се сдържа и се обърна. Джейсън стоеше на мястото си и я наблюдаваше.

— В края на идната седмица трябва да отида до Монтана — каза той. — А следващия месец заминавам за Австралия. Ще ти донеса нещо хубаво.

— Дълго ли ще се бавиш там? — попита Кейт със свито сърце.

— Познавам един човек в северната част на страната. Създал е чрез кръстоски нова порода телета за месо. Покани ме за един месец и аз приех, защото може да имам голяма полза от това. Трябва да търся нови породи, за да се увеличат стадата. Докато ме няма, Джийн ще управлява ранчото, макар и да ми се наложи да го заплашвам, за да приеме.

— Няма да те има цял месец?!

— Да, но не трябва да се притесняваш.

— Лесно ти е да го кажеш.

— Ще се справиш. Карай внимателно и лека нощ.

Джейсън се обърна рязко и тръгна към къщата.

Кейт не си спомняше как е стигнала до дома си, защото през цялото време си бе мислила дали това, което се бе случило, е било действителност. Слезе от стария форд и остана навън, за да подиша

хладния нощен въздух и да успокои треперенето на ръцете си. Не искаше майка ѝ да разбере, че нещо е станало, и да започне да ѝ задава неудобни въпроси. Все още не се чувстваше готова да ѝ даде някакви обяснения. Някак изведнъж животът ѝ бе придобил нов смисъл.

ПЕТА ГЛАВА

На следващия ден първите два модела на Кейт бяха разкроени и ушити. Деси Кейгъл и Сенди тъкмо ги обличаха на манекените, когато Кейт влезе в пробната. Те се разсмяха, виждайки нетърпеливото изражение на лицето ѝ.

— Ето те и теб. — Сенди побутна отстрани добре фризираната си коса. — Какво ще кажеш? Това са първите дрехи, които ще носят етикета „Кетрин от Тексас“.

— Само етикетите още не са пристигнали, но и това ще стане — добави Деси.

Кейт въздъхна и огледа моделите.

— Господи, не мога да повярвам, че аз съм направила всичко това!

— Е, не съвсем — вметна предпазливо Сенди. — Кейт, наложи се да извършим малки промени, които ускориха процеса на ушиването. Надявам се, да нямаш нищо против?

— О, това не е проблем — махна с ръка Кейт. — Мистър Роджърс предварително ме подготви за промените, които трябва да се направят тук-там. А и на курса по дизайн ни учеха, че трябва да сме готови на компромиси с изпълнителите, защото някои детайли оскъпяват и забавят производството.

— Благодаря ти, Господи! Деси, нали ти казах, че тя няма да се прави на примадона.

Сенди се обърна към Кейт с широка усмивка.

— Предишната ни дизайнерка беше на работа само една седмица. Нейните поли бяха толкова трудни за изпълнение, че се наложи да премахнем някои от излишните детайли. Тя вдигна страхотен скандал, заплаши всички ни със съд и изрече какви ли не ругатни по адрес на момичетата.

— Дочух за това. Нали тук нищо не остава скрито? Тогава си казах, че ако някога стана дизайнер, винаги ще се съобразявам с мнението на хората, с които работя. Все още ли ме обичате?

— Разбира се — прегърна я Сенди. — Сега какво ще правим? Ношиш ли проекта си за ново деколте на светло синята блуза?

Кейт извади скицника си и го разтвори на масата. Докато обясняваше идеите си, тя не свали очи от моделите върху манекените. „Кетрин от Тексас! Вече имам и собствена запазена марка. Искам скоро хората от цялата страна да ме познават и да обличат дрехите ми.“

Кейт обядва с майка си в работническия стол и тя през цялото време не спря да се оплаква от работата, която вършеше в момента. Беше пристигнала голяма пратка готови дрехи от филиала на фирмата в Мексико, но почти половината от тях не бяха успели да преминат строгия качествен контрол и бяха върнати на линията за поправки.

— Това явно никога няма да свърши — въздъхна Мери, довърши сандвича си с шунка и отпи кафе от пластмасовата чаша. — В Мексико заплатите са мизерни и работничките не се интересуват какво ще ушийт. Имам чувството, че съм се родила зад тази шевна машина.

— Не се тревожи — успокои я Кейт. — Ще стана богата и ще издържам и теб.

— Празни приказки — отвърна Мери и се протегна.

Оранжевият ѝ работен комбинезон я правеше с няколко години по-стара.

— Има бели комбинезони. Защо не си вземеш от тях? — вметна Кейт.

— Как ли не! След една седмица от петна няма да си личи какъв е бил цветът му.

— Защо не заговориш новия механик? Симпатичен е и изглежда на твоята възраст.

— Не, благодаря. Единственото, което ми е казал досега, е: „Хей, ти! Подай ми отвертката!“. А и има брадавици по носа.

— Може да е омагьосана жаба и да чака някой да го целуне — предложи невинно Кейт.

Мери я погледна мрачно.

— Днес ще работя извънредно. Ще ме изчакаш ли или ще помолиш някой да те закара?

— Смятам да остана до по-късно. Ще изчакам камиона от Далас да докара копчетата и дантелите. Искам да видя дали са изпратили

всичко, което съм поръчала.

— Вие, дизайнерите, сте много капризни — махна с ръка Мери и се изправи. — Предполагам, че след това ще отидеш в някой магазин и ще проследиш за начина, по който слагат етикетите с цените.

— Мамо, на модни колекции не се слагат цени. Не всички жени се интересуват от това колко пари харчат за облекло.

Мери направи кисела гримаса и тръгна към работното си място.

Кейт остана да допие кафето си и се загледа навън през прозореца. Чудеше се дали Джейсън е все още на полето със своите работници. Вероятно беше там. Прибирането на стадата сякаш траеше вечно. Работата с всеки ден ставаше все повече и по-трудна и тя се съмняваше дали ще го види през следващите няколко дни. Това я тревожеше, защото днес беше четвъртък, а следващата седмица Джейсън заминаваше за Монтана.

Мислите ѝ се върнаха към предната вечер, когато той я бе целунал. Усмихна се. „Каква ли двойка ще бъдем, ако аз стана известен дизайнер, а той още по-голям бизнесмен. Можем заедно да ходим на модните изложения и Джейсън няма да се срамува от моята бедност...“ Кейт примигна и поклати глава. Джейсън никога нямаше да дойде с нея, защото не одобряваше идеята ѝ за собствена кариера. Той смяташе, че мястото на жената е в кухнята и в спалнята. Нямаше и изгледи скоро да промени мнението си. Част от съзнанието ѝ продължаваше да пита защо изобщо мисли за мъж, който няма да ѝ позволи да осъществи мечтата си. Засега не можеше да реши това противоречие и предпочете да го игнорира. В момента по-важни бяха сладостта на устните му и неописуемото удоволствие да бъде влюбена в него. Всичко беше чудесно, но щеше да трае съвсем малко. Кейт вече добре разбираше думите му, че трябва да се радва на това, което има в момента, и по-рядко да разсъждава за бъдещето. Тя и Джейсън не биха могли да имат съвместно бъдеще.

На следващата сутрин Мери и Кейт тъкмо се приготвиха да тръгват за работа, когато най-неочаквано на входа се появи Джейсън с кошница в ръка.

— Шийла ти изпраща малко зелен фасул — каза той на Мери и сложи кошницата до мивката. — Вътре има и парче замразена шунка, с

която можете да го сготвите.

— О, колко е мила! — възкликна Мери. — Благодаря й от наше име. Искаш ли курабийки и чаша кафе?

— Да, благодаря — усмихна се широко Джейсън и се обърна към вратата на кухнята.

Там се появи Кейт, която все още вплиташе синя панделка в разпуснатата си коса.

— О, ти ли си! — възкликна тя и пръстите й замръзнаха.

Лицето й промени цвета си само за секунда. Джейсън очевидно идваше от полето, защото бе по памучна риза и дънки. Около врата си бе завързал тъмносиня каубойска кърпа, а на главата си бе нахлупил черната смачкана шапка „Стетсън“. Шпорите му проблясваха и караха ботушите му да изглеждат още по-стари и изтъркани. Кейт задържа погледа си толкова дълго на него, че майка й тихо се прокашля.

— Отивам да взема още една чаша за кафе...

Кейт свърши с плитката и седна на масата.

— Джейсън, закусвал ли си? Ако искаш, да ти изпържа яйца?

— Не, благодаря ти. Вече закусих.

Кракът му случайно докосна нейния и тя подскочи като ужилена.

— Хубава панделка.

— Благодаря...

Кейт най-после се осмели да погледне в тъмните му очи и през цялото й тяло преминаха леки тръпки.

— Как върви прибирането на стадата? — попита Мери, влизайки с димяща кана кафе в ръка.

— О, както всяка друга година — отвърна Джейсън. — Щетите възлизат на един навехнат крак, две счупени ребра, една изкълчена ръка. Като изключим това, всичко останало е нормално.

Кейт направи иронична гримаса.

— Не спомена твоите десет шева.

— Да, забравих за тях.

Тя си сложи сметана и подаде малката порцеланова каничка. Докато я поемаше, за секунди пръстите им се допряха. Кейт едва си пое дъх. Това докосване разпали огъня, който тлееше в душата й. Погледна към напрегнатото му лице и откри там същия копнеж, с който предишната нощ я беше целунал. Очите й се спряха върху рязко очертаните му, напърхнали устни и копнежът я връхлетя с нова сила.

Най-накрая Джейсън дръпна сметаната към себе си, а после се обърна към Мери.

— Има няколко твои крави, които трябва да се продадат.

— Направи, каквото смяташ за добре, Джейсън — отговори спокойно тя. — Знаеш, че не разбирам нищо от животновъдство. Ако продадем сега, ще успеем ли да получим достатъчно пари, за да преживеем няколко месеца?

— О, разбира се, дори ще ви останат. Цените в момента са се покачили. Сега е подходящо време да се отървеш от всички ялови крави.

— А ти ще продадеш ли някои от твоите? — попита Кейт по-скоро, за да се увери, че езикът ѝ не се е парализирал.

— Да, имам няколко, които не дават мляко или не могат да се заплодят.

— Ужасно — измърмори тя и захапа една курабийка. — Отърват се от горките крави само защото не могат да родят.

— Не мога да си позволя да задържа кравите, които не могат да се отелят — усмихна се той. — В този бизнес теленцата плащат всички сметки. Няма ли ги, всичко отива по дяволите. Ако някоя крава е ялова, ще трябва да отиде в нечий тиган, може би и в твоя.

— Господи, как можеш да говориш така?! Ти си истински варварин!

— Кейт, той е бизнесмен — намеси се Мери.

— Няма голяма разлика.

Джейсън се размая с приятния си плътен глас.

— Кейт е права. В наши дни трябва да си канибал, за да печелиш пари. Напоследък и аз съм притеснен финансово. Поддържам ранчото, къщата, плащам заплати на работниците, принуден съм да давам пари и на брат си. Иска да участва в някаква проклета изложба, а боите и материалите са много скъпи.

— Но Джийн е добър художник — тихо каза Кейт. — Може да постигне много в изкуството.

Джейсън поклати глава и остави чашата си на масата.

— Не знам. На този свят има много добри художници, но странно защо повечето от тях нямат пари. Почти всички умират като бедняци и едва след смъртта им започва да се говори за тях. Това не може да продължава така. Джийн е семеен, някой ден ще има и деца.

Вече трябва да помисли за семейството си, а не само да витае из облаците. Мечтите са хубаво нещо, но не слагат хляб на масата, нито пък обличат децата. Проклет да съм, но не смятам повече да го издържам, а той да не дава пет пари какво става в ранчото. Имам нужда от него и вече е време да се поразмърда, а не да прави цапаници, на които даже не се разбира какво е нарисувано.

Кейт понечи да му противоречи, но Джейсън изглеждаше толкова възбуден, че тя се отказа да го изнервя допълнително.

— Как е ръката ти? — опита се да смени темата.

Джейсън въздъхна и нави нагоре ръкава си.

— Казах ти, че е добре. Щеше да си заздравее и без да ме принуждаваш да ходя на лекар.

— О'кей, Джейсън. Следващия път, когато Гейб ме потърси, ще се престоря на заета, за да видя какво ще ти се случи.

— Наистина ли ще го направиш?

Кейт поклати глава.

— Заслужаваш да го направя, но няма да мога. Ти си ми единственият приятел.

— Ще отнеса съдовете в мивката — измърмори Мери и се надигна със съчувствена усмивка.

Когато тя излезе, Джейсън стана и сложи ръка на бузата на Кейт.

— И ти ли желаете това, за което си мисля непрекъснато?

— О, да... — промълви тя.

Джейсън се наведе и разтвори устните й с език. После леко се отдръпна и прошепна в ухото й.

— Сега и ти трябва да направиш същото.

Сърцето на Кейт щеше да изхвъркне, когато прокара език по устните му.

В този миг се чуха приближаващите стъпки на майка и двамата побързаха да се отдръпнат на прилично разстояние.

— По дяволите! — измърмори Кейт.

Джейсън гледаше с учудване мрачното й, разочаровано лице.

— Спокойно, Кейт. Ще ти дам възможност да ме целунеш.

Майка й влезе в кухнята.

— Хей, Джейсън, каня те на вечеря. Довечера в шест устройва ли те?

— Напълно.

— Гледай да не паднеш от коня си — пошегува се Кейт.

— Господи — възкликна Джейсън. — Винаги съм бил обиждан в тази къща.

— Обиждаме само хората, които харесваме — успокои го тя.

Очите ѝ жадно поглъщаха всяка черта от лицето му, а ръцете ѝ все още трепереха от желание да го целува.

— Не мога да си представя какво щяхте да правите, ако не ме обичахте — засмя се Джейсън, махна им за довиждане и излезе навън.

— Джейсън е много интересен мъж — поклати глава Мери.

— Да, добър мъж е — съгласи се Кейт, без да я поглежда. — Е, тръгваме ли?

ШЕСТА ГЛАВА

Този ден бе щастлив за Кейт. Рано сутринта един от най-големите регионални търговци на облекло се изказа много ласкаво за първите ѝ два модела. Малко по-късно същото направи и директорът, мистър Роджърс. Кейт изпадна във възторг сякаш се рееше в небето на пухкав снежнобял облак.

Но въпреки удовлетворението ѝ от работата, мислите ѝ бягаха постоянно към Джейсън Донован. Очакването на вечерта и желанието ѝ да бъде с него я караха да се чувства напрегната и през няколко минути да поглежда часовника си. Кой знае защо, изпитваше и известна доза страх. Може би защото всичко се случваше толкова бързо и неочаквано.

Тръгна си по-рано, за да приготви вечерята. Майка ѝ и няколко други жени трябваше да привършат с шиенето на партида ризи, чието експортиране бе закъсняло.

Кейт реши да свари спагети, защото нямаше време да сготви зеления фасул, който бе изпратила Шийла. Докато се суетеше в кухнята, си мислеше за Джейсън и за неговите целувки, които караха тялото ѝ да тръпне в сладостна нега. Направи салатата и отиде в стаята си да се преоблече. Трябваше да побърза, защото бе обещала на майка си, че ще я вземе от фабриката.

Стресна я силно почукване на вратата. Тръгна да отвори, без да се замисли, че косата ѝ е разрошена, че гримът ѝ е размазан и че челото ѝ е обсипано с капчици пот.

На прага стоеше Джейсън. Изглеждаше впечатляващо в тъмните си свободни панталони, бялата копринена риза с разкопчани горни копчета и тъмносиньото сако. На главата му имаше нова бяла „Стетсън“, която бе в хармония с ръчно изработените му каубойски ботуши. Погледът, с който гледаше към Кейт, беше такъв, че можеше спокойно да изпържи няколко яйца.

— Видът ти е много секси, сладкишче, макар и да си била цял ден на работа.

Думите му може би трябваше да прозвучат като шега, но тонът му беше прекалено сериозен.

— Аз мислех... мислех, че ще дойдеш след шест часа — заекна Кейт.

Майка ѝ я нямаше вкъщи, храната не беше готова и тя се чувстваше като в необрано лозе.

— Един от хората ми те е видял да се прибиращ — отвърна Джейсън, изпивайки с очи тялото ѝ. — Изпратих Ред Бъртън да вземе майка ти от фабриката, а аз дойдох направо.

— Така ли? — смънка объркано тя.

Беше ѝ трудно да диша, когато я гледаше по този начин.

Джейсън влезе в дневната и хвърли шапката си на дивана. Кейт затвори вратата и го последва.

— Кейт, трябва да поговорим — каза той и лицето му се изопна. — Нещата прекалено бързо излизат от контрол.

— Прекалено бързо? — повтори Кейт, страхувайки се от това, което предчувстваше, че ще чуе.

— Не виждаш ли какво става, когато съм близо до теб? През цялата сутрин не можах да свърша нищо, защото мислех единствено за това, което се случи с нас. Ужасно те желая и ти сама го разбираш...

— А не искаш да се обвързваш с никого — продължи мислите му тя. — Страхуваш се от развитието на нашите отношения.

— Точно така — тихо отвърна Джейсън.

Кейт се взря в него с големите си тъжни очи.

— Дори и на мен ли не можеш да повярваш?

— Не — въздъхна мрачно той.

Прегърна я и я привлече към себе си. Веднага усети твърдите ѝ зърна. Кейт се бе възбудила почти мигновено. Джейсън се отдръпна малко назад, за да не покаже собствената си възбуда, ако случайно бедрата им се докоснеха.

— Преживял съм прекалено много. Животът ми беше съсипан от жени. Първо майка ни ни е изоставила с Джейн в ръцете на алкохолик. По-късно и Мелъди ме изостави, за да преследва мечтите си, които значеха много повече за нея, отколкото аз. Толкова исках да се ожения за нея. Имах нужда от съпруга и майка на децата ми. Исках бебето, което растеше в утробата ѝ. През целия си живот съм се чувствал неудачник и напразно се опитвах да обясня това на Мелъди. Тя ми каза, че са я

ангажирали за пробни снимки в някакъв филм. Разбрах и какво е отношението ѝ към децата. Мелъди не можеше да ги понася и нямаше намерение да ражда.

— Джейсън, не трябва да ми разказваш това — съчувствено промълви Кейт.

— Проклетата да е! — отвърна рязко Джейсън. — Съжалявам, че я срещнах. Каза ми, че съм бил наивен селянин, който е толкова глупав да разчита, че би изоставила кариерата си заради някакво дете. Когато си тръгваше, презрително ми подметна, че е била бременна от мен, но е абортирала.

Кейт усети, че очите ѝ парят от прииждащите сълзи. Джейсън никога не ѝ беше говорил по този начин за Мелъди. Никога не бе ѝ споменавал, че е очаквал дете от нея. Едва сега можеше да го разбере защо бе посегнал към бутилката през онази нощ, защо не допускаше никоя жена близо до себе си. Бил е жестоко и коварно предаден.

Тя инстинктивно се притисна по-плътно до него.

— Съжалявам, Джейсън. Толкова съжалявам...

Силните му ръце стиснаха раменете ѝ.

— Исках да го знаеш, Кейт. Това, което съм сега, е резултат от връзката ми с Мелъди. Не мога да рискувам повече. Желая те, но не мога да си го позволя. Раната, която отвори Мелъди, все още не е заздравяла, а и не знам дали някога изобщо ще бъде излекувана.

— Не съм те молила за някакво обвързване, нали? — промълви тихо Кейт и се отдръпна леко назад, за да погледне тъмните му, изпълнени с тъга, очи.

— Предполагам, че и никога няма да го направиш, Кейт. Ти си горда толкова, колкото и аз самият.

Джейсън докосна ъгълчето на устата ѝ.

— Ако се любим, ще трябва да се оженя за теб, защото ще те лиша от девственост. Това би било мое морално задължение. Но не смятам да го правя. Може да ти е трудно, също както и на мен, но няма да се стигне дотам.

Кейт притисна ръце към гърдите му. През тънката коприна на ризата му усети топлината и движението на твърдите му мускули. Пръстите ѝ разсеяно започнаха да си играят с едно от горните копчета.

— Какво смяташ да правиш, Джейсън?

— Не знам. Може би ще е по-добре да спрем да се виждаме за известно време.

Тя се усмихна с усилие.

— Страхувах се, че ще кажеш нещо подобно.

— Вината е изцяло моя. Не трябваше да те докосвам по този начин онзи ден на полето. В началото е само привличането, а след това идват дълбоките, жадни целувки. По-нататък става все по-лошо и по-лошо, докато накрая не се нахвърлим един на друг като животни.

— Сигурен ли си, че искаш това? — попита Кейт на един дъх.

— Да, скъпа. Напълно.

Джейсън я притисна към себе си и бедрата им вече бяха плътно прилепени.

— Трябва да ме разбереш, Кейт. Възбуждам се само като те гледам, а това може да бъде истинско проклетие за един мъж. Желая те от мига, когато те заведох да ти покажа колибата на стария Донован. Всеки ден след тази случка се превръща в мъчение. Не си спомням да съм усещал нещо по-експлозивно към която и да било друга жена.

Той отстрани кичурите, които се бяха освободили от плитката и закриваха лицето ѝ.

— Имам много специални чувства към теб. Не искам да се чувстваш измамена. По-добре е да се овладеем и да спрем дотук.

Кейт кимна и успешно имитира усмивка, макар и да чувстваше, че ако беше сама, щеше да избухне в сълзи.

— И аз съм виновна. Увлякох се и дори започнах да си мечтая...

Тъмните му очи се сведоха надолу и пръстите му притиснаха нейните. Джейсън се опитваше да накара тялото си да се подчини на разума.

— Поведението ти е съвсем разбираемо — каза той след дълга пауза. — Това е нещо ново за теб.

— Да... — тихо се съгласи Кейт, страхувайки се да не се разплаче.

Цял ден с нетърпение бе очаквала вечерта. И когато най-после тя бе дошла, Джейсън ѝ бе заявил, че иска да си останат само приятели. Нямахте да има повече горещи погледи. Нямахте да има дълбоки целувки в тъмнината. Нито пък изпепеляваща страст. Джейсън не желаше да я допусне по-близо до себе си.

— При създалите се обстоятелства смятам, че ще е по-добре, ако пропусна тази вечеря.

Кейт сви леко рамене и сама не разбра откъде събра смелост да се усмихне.

— Както искаш...

— Знам, че ще ти е трудно и болно, но това е само за твое добро. Както ти желаяш да направиш кариера, така и аз искам да бъда свободен. Може би единствената причина да станем толкова близки е фактът, че не желаем да се обвързваме.

Това просто изказване сложи и последното парченце от пъзела, който Кейт се опитваше да нареди. Тя вдигна глава и в очите му видя отговорите на всичките си въпроси.

— Затова ли си ме допуснал толкова близо до себе си? Защото за теб не съм представлявала никаква заплаха.

— Кейт, ти си умно и добро момиче, което вижда повече неща от всички останали около мен. Единствено ти ме разбираш, когато най-много имам нужда от това. Никога досега не съм те възприемал като жена.

Кейт се отдръпна и видя, че лицето му е изопнато и помръкнало.

— Разбирам... — отвърна тя и скръсти ръце пред гърдите си.

Нямаше повече сили да го гледа.

— Не, ти не представляваше заплаха за мен. Можех без проблеми да се срещам и да говоря с теб по всяко време. Но нещата вече се промениха. Сега приближава ли до теб, завладява ме страст, която трудно мога да контролирам. Това повече не може да продължава. Харесвам живота си такъв, какъвто е в момента, и не желая повече усложнения.

— Преди малко спомена, че си искал семейство, деца...

Джейсън поклати глава.

— Да, едно време го исках с една жена... Но повече не го искам.

„Той се страхува — мислеше си Кейт унило. — Страхува се да бъде с друга жена. Страхува се дори да ми даде шанс...“

Чувстваше, че изведнъж, само за няколко минути е станала много по-възрастна.

— С мен не си имал проблем. Никога не съм желала сериозна връзка, защото смятам да се отдам на кариерата си. Нямам нужда от

усложнения и можеш да бъдеш напълно спокоен. Намираш се в безопасност.

Тонът ѝ го дразнеше. На челото му се появиха няколко дълбоки бръчки.

— В безопасност?

— Да. Няма опасност да те закарам насила пред олтара. Няма опасност да се впечатля от твоите пари и власт. Никога не съм искала да създавам семейство, нито пък да имам деца. Смятам да се измъкна от нищетата и да стана известен дизайнер със собствена запазена марка. По-скоро бих умряла, отколкото да остана в това забравено от Бога място. Не мога да понасям този прах и миризмата на кравите.

Джейсън замръзна на мястото си и нещо в погледа му се промени. Той се усмихна мрачно.

— Е, радвам се, че се разбираме толкова добре. Никой на никого не е причинил вреда.

— Разбира се — отсече Кейт, тръгна бързо към вратата и я разтвори широко. — Сега си върви, Джейсън. Следващата седмица ще получа първия си чек и ще ти върна част от сумата за курса по дизайн. Ще си изплатя дълга на няколко части.

— Както искаш — сви рамене той.

— Не приемам милостиня. Бях ти казала, че рано или късно ще ти се издължа. Мога само да ти благодаря, че ми помогна да започна.

Очите на Джейсън внимателно обходиха лицето ѝ. „Тя ще се справи. Млада е, а и работата ще я увлече.“

— Довиждане, Кетрин.

Излезе, без да се обърне, качи се в спортния си мерцедес, включи двигателя и потегли, вдигайки голям облак прах.

Кейт седна на дивана, опитвайки се да спре сълзите си. Всичко се бе сгромолясало. Вечерта ѝ бе безвъзвратно провалена.

Майка ѝ разбра, че нещо не е наред, още щом прекрачи прага на входната врата. Ред Бъртън пътъом ѝ беше казал, че шефът му вече трябва да е пристигнал, но пред къщата бе паркиран само старият форд.

— Къде е Джейсън? — попита тихо тя.

Кейт се затича към нея, прегърна я силно и избухна в ридания.

— Хайде, кажи ми какво се е случило.

— Джейсън смята... Джейсън смята, че сме станали повече от приятели — изхълца Кейт. — Каза... каза, че не искал да се окаже в ситуация, която ще го принуди да се ожени за мен.

— О, така ли?! Толкова ли са сериозни нещата?

— Не, той само ме целуна. Но смята, че това може да се задълбочи, и затова не искал да рискува.

— Джейсън е един достоен мъж. Навярно не го осъзнаваш, но това е най-доброто, което е можел да направи.

— Но ние няма да се виждаме! Няма да бъдем повече приятели! О, мамо, как ще живея по-нататък?!

Мери се усмихна и я прегърна по-силно.

— Успокой се, скъпа. Хайде, всичко ще се оправи. Не плачи. Забрави ли, че утре ще са готови още от твоите модели?

Риданията ѝ постепенно затихнаха и Кейт изтри зачервените си очи. „Не, нищо няма да се оправи, но трябва да издържа.“ Сега разбираше защо хората говореха, че работата можела да бъде спасение от проблемите. Беше готова да работи денонощно, за да изтрие Джейсън от съзнанието си. Може би когато той вече не съществуваше в мислите ѝ, би могла да се влюби в друг мъж. Би могла спокойно да преминава покрай къщата му всеки ден с различен обожател. „Ще му покажа аз! Ще му покажа какво мога! Джейсън, ще съжаляваш цял живот за мен!“

Сълзите ѝ пресъхнаха и тя вирна брадичка.

СЕДМА ГЛАВА

Ден след ден Кейт отиваше на работа, усмихваше се и се преструваше, че всичко е наред. След последния урок в курса по дизайн осъзна колко много е научила. Вече имаше солидни познания по история на облеклото, основи на маркетинга, теория на цветовете и дори по търговско право. Придобиваше увереност и самочувствие, че мечтите ѝ ще се сбъднат. Съвсем скоро смяташе да изпрати първия чек на Джейсън, независимо дали той го желаше или не. Щом не я искаше в живота си, Кейт нямаше намерение да му досажда. Всичко щеше да е добре, ако не беше болката.

Липсваха ѝ техните предишни отношения. Сега, след като изобщо не се срещаха, сърцето ѝ жадуваше поне да го зърне. Мечтаеше си да има някаква причина, за да отиде до къщата му и да поговори с него.

Един ден, когато Кейт тъкмо излизаше от малкия фризьорски салон на Сан Фрио, Чери едва не се блъсна в нея.

— О, Кейт! — възкликна тя и хвърли бърз поглед на новата ѝ прическа. — Изглеждаш прекрасно!

Кейт се усмихна широко. Самочувствието ѝ за тези три седмици, през които не бе виждала Джейсън, постепенно се възвръщаше, а заедно с него и чувството ѝ за хумор. Тя се завъртя като професионален манекен, за да демонстрира късата си дънкова пола.

— Какво ще кажеш пък за новия ми тоалет?

— Бих убила човек заради него, ако се продаваше в магазина! Кейт, сигурна съм, че най-после ще станеш богата, когато тези дрехи излязат на пазара.

— Надявам се всичко да тръгне нормално — отвърна с въздишка Кейт. — Предстои ми дълъг път с един от нашите търговски представители. В началото представяме колекцията в Далас, след това в Атланта, Хюстън и накрая в Ню Йорк. Днес обсъждахме подробностите и с манекенките, които ще пътуват с нас. Беше толкова вълнуващо!

— Не се и съмнявам. Хайде да пийнем по чаша кафе и ще ми разкажеш всичко. Имаш ли време?

— Разбира се, днес е събота. Майка ми ще спи до късно и аз реших да я изненадам с новия си външен вид.

— Хм, изглеждаш по-възрастна. Внушаваш респект... приличаш повече на дизайнер.

— За тези думи заслужаваш да те черпя един кроасан с боровинки — усмихна се Кейт и я хвана за ръката.

Кафенето „При Мария“ беше собственост на Мария Родригес — жена на средна възраст с мексикански произход, изключително амбициозна. Малкото ѝ заведение беше добре познато в целия Южен Тексас и бе особено популярно сред шофьорите на големи тежкотоварни камиони. Носеха се слухове, че след като съпругът ѝ я изоставил с три деца, тя успяла да убеди един от най-свидливите банкери в града да ѝ отпусне заем за построяване на кафенето само срещу ипотеката на нейната стара кола и една диамантена игла за вратовръзка. Децата ѝ вече бяха завършили колеж — двете ѝ дъщери бяха лекарки, а синът ѝ — известен писател. Напоследък Мария подхвърляше на постоянните си клиенти, че смятала да се пенсионира, но никой не приемаше думите ѝ на сериозно.

— Кроасаните с боровинки са с малко протеини, момичета. Подходящи са за следобеден чай, но не и закуска.

Мария сложи на масата пред Кейт и Чери две чаши кафе и каничка прясна сметана.

— Трябва да си хапнете бекон и пържени яйца.

— Добре, телешка пържола и пържени яйца — рече Кейт.

Седящият наблизо фермер се обърна и ѝ махна с ръка.

— Кейт, благодаря ти, че закусваш с пържола. С това помагаш на закъсалия ни бизнес.

— Няма защо, Боб. И ние като теб имаме само няколко крави, които не ни помагат особено да си плащаме сметките.

— Едва ли имаш нужда от помощ, щом можеш да шиеш толкова добре — въздъхна Мария и прокара ръка през прошарената си коса.

— Не ми прави подобни комплименти — отвърна Кейт и наля сметана в кафето си. — Може да придобия прекалено голямо самочувствие.

— Не се тревожа от това. Бих искала да ми ушиеш пола като твоята. Цената няма значение. Също така и блуза като твоята...

— Мария, не бих ти ушила скъпи дрехи. Не и след безплатните закуски и колите, с които ме тъпчеше като дете.

Мария се наведе над нея.

— Слушай какво, дъще. Без майка ти моите малчугани щяха да ходят на училище облечени в парцали. Тя ми вземаше за дрехите им толкова пари, колкото можех да ѝ дам. Никога няма да забравя услугите, които ми е вършила, така че по-добре ще е да млъкнеш. Искам скъпа пола, имам достатъчно пари, за да си я поръчам, а ти ще ми я ушиеш. Не го ли направиш, така ще се разкреця, че съм дискриминирана, че може да ме чуят във Вашингтон.

Кейт избухна в смях.

— Дискриминация?! Как ли пък не! Нима има по-обичана от жена от теб в Сан Фрио?

— Знам това, скъпа. Договорихме се, нали? Ще ми ушиеш пола, знаеш ми размерите. Този път аз съм ти клиент без привилегии и си плащам, колкото струва.

— Добре, добре, признавам се за победена — въздъхна Кейт. — Какъв цвят искаш да бъде бродерията?

— Синьо и розово.

— Ще стане, но не точно сега. Имам много работа във фабриката, защото трябва да завърша колекцията си преди есенното търговско изложение в Ню Йорк.

— Аз не бързам — махна с ръка Мария. — Отивам да ви приготвя закуската.

— Интересна жена — рече Кейт.

— За теб има ли някой, който да не е интересен? — усмихна се Чери. — Ти прекрасно се разбираш с всички хора, независимо какви са те.

— Моят баща работеше за Джейсън — напомни ѝ Кейт. — Работниците на ранчото са от всички възможни раси и цветове на кожата. Имаше дори един работник от западните индиански резервати. Старият Донован може да е имал много чепат характер, но не е бил расист. Казвал е, че всеки човек си е човек, независимо при какви условия и къде се е родил. Днес Джейсън разсъждава по същия начин.

— Е, може би за първи път разбирам, че и той има някаква добродетел — мрачно отвърна Чери.

Сърцето на Кейт ускори ритъма си.

— Как върви работата в ранчото? — попита тя, опитвайки се въпросът ѝ да прозвучи само като обикновено любопитство.

Очевидно Чери нямаше представа за промяната в отношенията им, а и Кейт не смяташе да разисква проблема си с нея.

— Напоследък Джейсън е непоносим — въздъхна Чери. — Около него просто е невъзможно да се стои. Можеш ли да си представиш? Видях оня ден Ред Бъртън да се крие от него, а той беше един от малкото хора, които можеха да говорят с Джейсън. Мърмори, ругае и гледа злобно. Вече не се храни при нас, а си взема нещо от хладилника и веднага излиза. Бяхме му много благодарни, когато обяви, че ще прекара няколко дни в Монтана, но тази сутрин се прибра и настроението му беше същото, както и преди.

Чери отпи от кафето си и поклати глава.

— Смятам, че е влюбен, няма друга причина, за да се държи по този начин.

— Така ли? — промълви Кейт и почувства, че ѝ прилошава.

Мисълта, че може би Джейсън е имал връзка с друга жена и затова е искал да се отърве от нея, ѝ се струваше ужасна.

— Не знам ти какво си мислиш, но на мен ми се струва, че е така. Интересно е само в коя е влюбен, защото не се среща с никого. Тази сутрин Джийн го попита дали ще идва у вас. Джейсън му хвърли мрачен поглед, влезе в кабинета си и така затръшна вратата, че свали картината от стената.

На Кейт ѝ се прииска да закрепчи от радост. Ако Джейсън наистина тъгуваше за нея, не можеше да е влюбен в друга жена.

— Странно наистина — съгласи се невинно тя. — Но все пак той не е човек, с когото се живее лесно.

— Благодаря, открих сама това през последните месеци.

Чери се облегна назад и избърса пълните си устни със салфетката.

— Кейт, аз и Джийн имаме голяма нужда от твоята помощ.

— Разбира се. Ще направя всичко, каквото мога.

— Чудесно! Знаех си, че ще ми отговориш така — усмихна се Чери. — Джийн е поканен на една изложба, за да представи няколко от

своите работи. Знаеш ли, че Джейсън заминава за около месец в Австралия?

— Да, спомена ми нещо такова...

— Добре, проблемът е в това, че изложбата съвпада с отсъствието на Джейсън, по време на което той му е забранил да напуска ранчото. Гейб отлично може да се справи и без Джийн, но пък Джийн не иска да се кара с брат си. През всичките тези години Джейсън го е издържал и му е помагал прекалено много, за да му откаже точно в този момент. От друга страна, тази изложба ще бъде една гигантска крачка в неговата кариера на художник. Това е всъщност и молбата ми. Трябва да поговориш с Джейсън и да го помолиш да направи този компромис. Ти си единственият човек, който може да говори с него.

Кейт вече търсеше думите, с които да каже на Чери, че са се разбрали да не се срещат повече, но те не идваха в съзнанието ѝ. Желанието ѝ да види Джейсън се оказваше много по-силно.

— Смятаме да организираме в негова чест малко парти довечера — прекъсна мислите ѝ Чери. — Хем да му пожелаем приятно пътуване, хем да потърсим някакво разбирателство. Според Шийла, че ти си единственото добро лекарство за неговия темперамент. Смятам, че Джейсън няма да има нищо против, ако дойдеш.

— Той ли каза това? — попита предпазливо Кейт.

— Не, защото пазим всичко в тайна. Защо трябва да го питаме? Винаги си била добре дошла.

— Ами...

Кейт усети, че бузите ѝ се изчервяват.

— Чери, не искам да се намесвам, това е...

— Кейт, но какво говориш?! Ти вече си почти част от нашето семейство. Моля те, ела! Джейсън винаги се вслушва в това, което му кажеш. Моля те! Направи го заради Джийн.

Кейт въздъхна тежко. Знаеше, че не може да откаже, и упорството ѝ бе безсмислено. Може би пък Джейсън щеше да омекне, като я видеше след почти месец раздяла.

— Добре, ще дойда...

— Чудесно. Облечи си нещо по-официално и заповядай за вечеря около шест и половина. Ще бъде нещо като партитата, които Джейсън организира за своите богати приятели.

— Но Чери, не знам как да се държа в такива случаи...

— Нито пък аз, но Джийн ще ни каже какво да правим. Не се тревожи, всичко ще бъде наред. Искаш ли да изпратя някое от момчетата да дойде да те вземе?

— Не, благодаря. Вече имам кола.

— Кола?!

— Да, купих си на изплащане четиригодишен форд. Заплатата, която получавам, ще ми е напълно достатъчна, за да си плащам вноските. Така вече си имам собствено превозно средство. Не е нещо супер, но в сравнение със старата кола е истински шик.

— Предполагам, че е така, Кейт. Е, моите поздравления! Значи вече си успяла в живота. Обзалагам се, че твоята колекция ще е истински хит на пазара. Впрочем аз също искам да ми ушиеш пола. Само че със зелена и черна бродерия.

— Нали чу, че нямам време.

— Не бързам, когато стане.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Кейт, вече виждам как си заела първите страници на модните списания.

— Ами ако купувачите не харесат колекцията ми. Ще ме видиш как седя на тротоара и се моля някой да купи дрехите ми. Чери, трябва да разбереш, че никой не използва тази година фолклорни мотиви и бродерия. Всички щамповат или слагат някакви цветни апликации. Не знам какво ще правя, ако се проваля. Толкова труд ще отиде на вятъра...

— Кейт, какво говориш?! Сигурна съм, че ще се продават. Мария, кажи ѝ и ти.

Мария Родригес поднесе закуската им и отново се подпря на масата.

— Бих си заложила заведението, че тези дрехи ще се продават — каза сериозно тя. — Само се погрижи да има по-големи номера, за да стават и на дебелани като мен.

— Нима се смяташ за дебела? — засмя се Кейт. — Мечтая си да изглеждам като теб на твоите години. Нали така, Боб?

Фермерът, който седеше наблизо и изучаваше пищната фигура на съдържателката, кимна с глава и по лицето му се разля широка усмивка.

— Не се занасяй с мен, Кейт, а закусвай, прибирай се у вас и започвай да ми шиеш полата. Скоро ще има танцова забава, в която смятам да участвам. Боб, ще ми станеш ли кавалер.

— Разбира се — отзова се фермерът. — Само трябва предварително да купя няколко матрака, за да има на какво да паднеш.

— Ах, ти негодник — закани му се Мария с пръст. — Повече никакво бренди в кафето.

Кейт и Чери я изчакаха да се отдалечи и обсъдиха последните местни новини. След около половин час платиха и излязоха от кафенето.

— Надявам се, че все някак ще преживея това парти — каза Кейт на майка си, когато излезе от стаята си.

Роклята ѝ бе една от тези, които сама си беше ушила и смяташе, че никога няма да облече. Тя по-скоро бе експеримент в шиенето на официален тоалет. Кейт осъзнаваше, че стилът ѝ бе елегантен и представителен, но все още нямаше самочувствие за маниерите си. Досега никога не беше присъствала на официално празненство.

— Тази черна рокля е прекрасна! — възкликна майка ѝ. — Бях забравила, че си я ушила.

— Не приличам ли на вещица, тръгнала за сборище? — мрачно попита Кейт. — Господи, дано не са дошли някои от градските приятели на Джейсън! Веднъж един от тях ме попита колко прасета имаме и как ги викам, за да ги нахраня.

— Не се тревожи за това. Джейсън няма да позволи на никого да те притеснява. Изглеждаш великолепно, само ето тук малко от червилото ти се е поразмазало.

— Не съм ли си сложила прекалено много грим?

— Не питай мен, скъпа. Знаеш, че никога не съм се гримирала. Прическата ти ми харесва, макар и да не съм сигурна, че Джейсън ще я одобри.

— Чудя се дали той няма да подскочи до тавана, когато взема страната на Джийн — рече Кейт с бледа усмивка. — Струва ли си изобщо да ходя, след като той държи да стоя на разстояние от него?

— Предполагам, не ти е казал, че не иска повече да сте приятели. Единственият начин да разбереш какво чувства сега към теб, е сама да

го попиташ.

— Чери ми каза, че непрекъснато бил вдигал скандали, но това е нещо типично за него.

Мери я погали по косата.

— С Джейсън имахте много добро приятелство. Не вярвам да иска напълно да се откаже от него.

— А това трябва да узная тази вечер, нали?

Кейт погледна нервно часовника си.

— По-добре ще е да тръгвам, за да не закъснея. Пожелай ми късмет.

— Скъпа, никой няма да изглежда по-добре от теб. Нямах нужда да ти пожелавам късмет. Мога да ти кажа само „приятно прекарване“.

— Благодаря, мамо.

Кейт си наметна прозрачния шал, който бе аксесоар към роклята ѝ.

— Прекрасна си.

— Надявам се, че Джейсън няма да ме изхвърли още от вратата.

— Глупости! Хайде, тръгвай вече!

Кейт кимна и излезе. Докато шофираше по криволичетия прашен път, който водеше към къщата на Донован, притеснението ѝ нарасна. Колкото повече приближаваше входа на имението, толкова по-зле се чувстваше. Добре знаеше, че когато Джейсън кажеше „не“, никой не биваше да му противоречи. Той би могъл да я унижи жестоко пред гостите си.

Пред къщата бяха паркирани още две коли — черен луксозен линкълн и яркочервена спортна кола, чиято марка Кейт не успя да определи. След като спря малко в страни, тя излезе бавно и тръгна към предната веранда. Имаше чувството, че е облечена неподходящо, беше с понижено самочувствие и ужасно нервна. „Господи, защо приех да дойда?!“ — беше въпросът, който измъчваше съзнанието ѝ.

Пое си дъх и натисна бутона на звънеца. Шийла отвори вратата и щом я видя, изражението ѝ веднага стана загрижено.

— О, скъпа, изглеждаш прекрасно — каза тихо тя. — Но никой не е облечен официално и Чери не се осмели да предупреди Джейсън, че те е поканила.

— Господи! По-добре ще е да си вървя... — смънка Кейт и се изчерви от неудобство.

— Кейт!

Чери се появи в синя копринена блуза и дънки.

— Влизай, защо стоиш на прага? Шийла, нещо кипи на печката. Кейт, прекрасна рокля! — възкликна тя, когато останаха насаме.

— Да, но защо ти си облечена така?

— Принудена бях — нервно оправи косата си Чери. — Всички дойдоха с ежедневни дрехи и аз веднага се преоблякох. Но ти изглеждаш фантастично, честна дума. Купила си си и ново червило...

Чери я хвана за ръката и я поведе към гостната.

Първото нещо, което Кейт видя, беше Джейсън. Той седеше в центъра на дългата елегантна маса от черешово дърво и говореше нещо на млада блондинка. Беше облечен в копринена риза и черна жилетка. Изглеждаше впечатляващо.

Джийн седеше срещу брат си. Присъстваха още двама по-възрастни мъже и една жена с побелели коси и червено-чер свободен костюм.

Всички вдигнаха учудено глави и Кейт веднага почувства, че мястото ѝ не е тук. „Слава богу!“ — въздъхна тя, когато видя Джейн да се изправя.

— Изглеждаш прекрасно, Кетрин.

Той ѝ подаде ръка и я придружи до съседния на неговия стол.

— Нека първо те представя на нашите гости.

Кейт тръгна напред с разтреперани крака, мобилизирайки всичките си сили, за да не припадне. Кръвта биеше толкова силно в ушите ѝ, че дори не чуваше имената на присъстващите. Блондинката я погледна презрително, по-възрастната дама ѝ кимна сухо, а двамата мъже учтиво се представиха и продължиха разговора си.

Чери седна до нея, стисна ѝ силно ръката под масата и ѝ се усмихна съчувствено. Кейт усети, че пръстите на Чери треперят и са леденостудени. Всичките ѝ планове за вечерта очевидно бяха провалени, а Джейсън изглеждаше бесен.

— Добър вечер, мис Уитмън — поздрави я той с режещ тон и ѝ отправи усмивка, каквато Кейт не беше виждала до този момент. — Извини ме, но не си спомням да съм те канил на вечеря.

Кейт прехапа устните си до болка. Малко ѝ оставаше да избухне в сълзи, но те не идваха, защото тя отчаяно търсеше какво да му отговори.

— Аз я поканих — каза рязко Чери. — Джейсън, нямах представа, че ще си говорите единствено за бизнес. В момента, когато разбрах това, вече бе прекалено късно да я предупредя.

— Кейт е наша съседка и е винаги добре дошла тук — добави Джийн. — Израсли сме заедно и ние я чувстваме като член от семейството.

— Скоро тя ще стане известен моден дизайнер — поясни Чери, придобила смелост от подкрепата на съпруга си.

— Предполагам, че ти сама си ушила това — обади се блондинката и огледа тоалета ѝ.

— Да, но доста отдавна...

— Много добре. Много добре, скъпа. Но честно да ти кажа, не бих облякла такава рокля. Повечето проститутки в Хюстън се движат с подобни неща.

Кейт тъкмо се готвеше да ѝ отвърне с някоя солена ругатня и окончателно да съсипе вечерта, когато възрастната жена се усмихна леко и попита:

— Дафне, това от личен опит ли го знаеш?

— Моля?! — ококори очи блондинката.

— Жералдин! Веднага ѝ се извини! — изръмжа единият от по-възрастните мъже.

Жералдин вирна брадичка.

— Млъкни Харолд! Ако Дафне иска да бъде груба, някой трябва да я сложи на мястото ѝ.

Тя се обърна към Кейт.

— Скъпа, роклята ти е прекрасна, не обръщай внимание на Дафне.

Ако можеше, Кейт щеше да скочи и да я прегърне, но в момента всичките ѝ сили бяха погълнати от опитите да спре сълзите си. Успя да кимне на жената с побелелите коси и сведе глава, за да прикрие очите си.

Джейсън гледаше към Кейт с изражение, което накара и Чери да се втренчи в пода. Никога не бе предполагала, че той би могъл да се държи толкова грубо и с нея.

— Ето, пристига и основното ястие — обяви Шийла и влезе с огромно плато печено телешко. — Това е един от най-големите бикове,

които имахме в ранчото. Радвам се, че вече е минал през фурната, защото веднъж се опита да ме набучи на рогата си.

Тя погледна към Кейт и усмивката ѝ замръзна. Може би щеше да каже нещо в нейна защита, но опасният блясък в очите на Джейсън я накараха да остави платото по средата на масата и да се върне в кухнята.

Поде се разговор за кулинарните умения на Шийла и за превъзходния вкус на месото. Кейт механично дъвчеше. Все още не смееше да вдигне глава и се бореше с желанието да скочи и да хукне към входната врата. Добре разбираше, че това нищо няма да ѝ помогне. Подобна страхлива постъпка щеше само още повече да я унижи пред гостите на Джейсън.

Кейт откри, че вече го мрази. Чувстваше, че е готова да го мрази до края на живота си. Джейсън съзнателно я бе обидил грубо пред толкова непознати хора. Бе ѝ доказал, че разликата между техния начин на живот е огромна. Кейт мразеше и гостите му. Не би могла да се движи в тяхното общество.

Чери и Джийн напразно се опитваха да я заговорят. Кейт седеше мълчалива и напрегната, сякаш очакваше някой да я удари. Усещаше почти физически по тялото си погледа на Джейсън и от това ѝ прилошаваше. Не можеше да разбере мотивите му да се държи така.

— Кейт, ужасно съжалявам — прошепна Чери в ухото ѝ.

— И аз също — добави Джийн достатъчно силно, за да го чуе Джейсън. — Чери е сметнала, че ако Кейт е тук, ти, братко, няма да ми попречиш да участвам в изложбата. Разбира се, никой не е очаквал, че можеш да бъдеш толкова груб и с нея. Смятахме, че сте приятели.

Той остави салфетката си и впи погледа си в Джейсън.

— Възнамерявам да участвам, независимо дали ти го желаеш или не!

— Много добре, Джийн — усмихна се бледо Кейт и бавно се изправи на разтрепераните си крака. — Време беше да му покажеш, че той не е единственият мъж в къщата. А ти, Чери, няма за какво да ми се извиняваш. Знам, че искаше единствено да помогнеш на Джийн.

Кейт се обърна към по-възрастната жена.

— Госпожо, не ви познавам добре, но виждам, че имате добри обноски. Много по-добри от тези на младата госпожица. Парите могат

да купуват всичко — от спортните коли до скъпите дрехи, но не и културно поведение.

— Много си груба за годините си — измърмори Дафне и отметна кичур руса коса от очите си.

— А ти си жестока. Надявам се, че ти е доставило удоволствие да ме нараниш, но никога няма да бъдеш истински щастлива.

Дафне сведе поглед и не каза нищо повече. Джейсън също остана мълчалив.

Кейт събра остатъка от гордостта си, обърна се и тръгна към изхода. Сърцето ѝ биеше оглушително и тя се страхуваше, че всички в гостната го чуват. Едва прекрачила прага, сълзите рукнаха свободно по бузите ѝ. Едва не се строполи по стълбите, опитвайки се колкото се може по-бързо да излезе от къщата.

Слънцето се беше скрило зад хоризонта. Оранжевото сияние на запад бързо потъмняваше. Щурците вече се надпяваха, а някъде в далечината се чуваше мученето на стадата. Но Кейт не чуваше нищо друго, освен бясното биене на сърцето си. Мислено се укоряваше, че не беше се вслушала в инстинктите и предчувствията си. Ако бе го направила, щеше да си спести унижението и новата рана, която се бе отворила в душата ѝ.

Вече се бе приближила до колата си, когато зад нея се чува бързи, тежки стъпки. Секунда след това някой силно стисна китката ѝ и я изви, принуждавайки я да се обърне.

Кейт изтръпна, когато видя разкривеното от яд лице на Джейсън.

— Пусни ме! Пусни ме веднага или ще викам! — опита се да се освободи от желязната му хватка. — Проклет да си, Джейсън Донован! Надявам се по-скоро да умреш, защото не мога да те гледам!

Той я притисна към колата ѝ с тежестта на тялото си.

— Да не си мръднала! Няма да ти позволя да си тръгнеш, преди да си се успокоила.

Кейт едва си поемаше дъх. Очите ѝ бяха плувнали в сълзи, гримът по бузите ѝ се бе размазал, а в гърлото ѝ бе заседнала огромна буца.

— Всичко това беше идея на Чери — промълви дрезгаво. — Нямах представа, че ще се срещна с Великия инквизитор или пък че ще трябва да бъда унижена от последното му завоевание.

— Какво завоевание?! — намръщи се Джейсън.

— Блондинката, която седеше до теб. Пожелавам ти щастие с нея, Джейсън. Тя е точно твой тип — малка мръсница, жадна за пари, която влиза в леглото на всеки мъж, от който има някаква изгода. Мисля, че е по-лоша дори и от Мелъди, но ти трябва сам да се убедиш в това...

Джейсън едва се сдържа да не избухне. Кейт не можеше да знае, че блондинката е годеница на един от неговите по-възрастни приятели, а дискусиата, която водеха по време на вечерята, изцяло бе посветена на общия им бизнес. „Проклет да съм, ако й кажа! Това няма да ми помогне с нищо.“ Изведнъж ужасно му се прииска да я прегърне. През последните три седмици бе осъзнал, че Кейт може да се превърне в негова ахилесова пета. Сега беше готов да приеме дори и това нелепо обвинение, но да я задържи по-далеч от себе си.

Рязко я пусна и се отдръпна назад, за да си запали цигара.

— Аз си падам по блондинките, скъпа — каза ѝ с иронична усмивка и се обви в облак дим. — Трябва да започнеш да свикваш с мисълта, че русите жени са част от живота ми. Нали не трябва да ти обяснявам подробностите?

Кейт мъчително преглътна. Сълзите замъгляваха зрението ѝ, но това беше за добро, защото не искаше да вижда лицето му.

— Не, не трябва нищо да ми обясняваш, Джейсън. Съжалявам, че провалих вечерята ти и се държах като пълна глупачка. Чери ме помоли да дойда и аз сметнах... сметнах, че измина достатъчно дълго време... и че няма да имаш нещо против, ако... ако вечерям с вас.

Гърлото ѝ пресъхна и тя се извърна.

Джейсън се напрегна.

— Откъде знаеш какво мисля аз? Казах ти какви ще бъдат отношенията и ако смятах, че трябва да дойдеш вкъщи, щях сам да те поканя.

— Е, очевидно не съм се вслушала добре в думите ти.

Кейт отвори вратата на колата си и купето се освети с мека светлина.

— Разбирам, че съм изпаднала в заблуждение...

— Не идвай повече тук, Кетрин — тихо каза той. — Не ми е приятно да ти причинявам болка.

— Ние бяхме приятели, забрави ли? Трябва ли сега да се правим, че не се познаваме само заради една целувка?

Джейсън въздъхна и поклати глава.

— Нещата не са толкова прости и не се опитвай да ги усложняваш допълнително. Казах ти вече, че не искам да идваш тук — процеди през зъби. — Не можеш ли да го разбереш?! Защо трябва да ми висиш на врата като някаква влюбена тийнейджърка?

Вместо да влезе в колата си и да си тръгне, Кейт неудържимо се разрида.

Всички задръжки на Джейсън отидоха по дяволите. Той захвърли цигарата си, изруга и протегна ръце към нея.

Кейт изненадано го погледна и секунда по-късно устните му се впиха в нейните.

Джейсън беше груб, но тя нямаше нищо против. Устата я заболя, но това беше сладка болка. Импулсивно обви врата му и се отпусна безволево в обятията му.

— О, Господи! — прошепна Джейсън в ухото ѝ. — Не мога повече да устоя на това...

Бедрата им се допряха и Кейт усети, че той е възбуден, но това само разпали и нейната страст. Джейсън губеше контрол над себе си и мускулестото му тяло потреперваше. Устните му продължаваха да завладяват нейните, а езикът му ритмично навлизаше в устата ѝ.

— Кейт... О, Кейт — изстена той и я притисна по-силно към себе си.

Сълзите ѝ вече струяха като горещи солени поточета. Кейт също стенеше — от страст, от копнеж, от удоволствие. Джейсън обхвана гърдите ѝ и твърдостта на зърната ѝ го доведе до неописуем възторг.

— Проклетата малка глупачка! — изръмжа той, прекъсвайки целувката. — Бих могъл да те любя още тук, пред очите на бога и на целия свят, а ти дори не разбираш защо не искам да се срещаме.

Гласът му беше изпълнен с неприкрита ярост.

— Толкова съм възбуден, че едва стоя прав. Почувствай ме, Кейт! Почувствай какво правиш с мен!

Джейсън притисна ханша ѝ към внушителната подутина в слабините си.

— Ти си девствена, забравили? Нима мислиш, че мога да правя любов с теб, без да се интересувам от последствията.

— Те не ме интересуват... — прошепна Кейт и се надигна на пръсти, за да потърси устните му.

— Да, но мен ме интересуват. Същото рано или късно ще се случи и с теб.

Той плъзна уста надолу по шията ѝ.

— Три седмици! Господи, струва ми се, че са минали три години! Кейт, би трябвало да те мразя за това, което правиш с мен!

— Не го правя нарочно, Джейсън. Всеки е уязвим понякога.

— Не и аз. Не и заради теб.

Джейсън си пое дълбоко дъх и се отдръпна назад, за да спре треперенето на тялото си.

— Махни се, Кейт! Не се връщай никога! Не искам да те виждам!

— Защо толкова се страхуваш от мен, Джейсън?! Не представлявам никаква заплаха за теб.

— Не се страхувам от никого. Казах ти, че не искам да се обвързвам с теб.

— Джейсън, толкова си праволинеен. Ти никога не можеш да допускаш грешки, никога не можеш да загубиш контрол над себе си. Винаги се стремиш към перфекционизъм и същевременно го изискваш и от хората, които са около теб. Нима си решил да прекараш живота си съвсем сам? Ако толкова го желаеш, няма да имаш никакви проблеми да го постигнеш.

— Кейт, аз не искам никой да ме обсебва. Още по-малко желая да имам връзка с девствено момиче, което дори не знае как да се облече, когато бъде поканено на вечеря.

Тези думи вече преляха чашата на търпението ѝ. Джейсън беше използвал срещу нея всичките си оръжия и последното най-последно се бе оказало ефикасно. Кейт замахна и го удари с цялата си сила по бузата.

— Върви си вкъщи — каза хладно той след кратко мълчание.

— С удоволствие. Животът ми наистина ще бъде много по-хубав, ако не се срещам с теб. Благодаря ти все пак, че беше искрен с мен.

Кейт влезе в колата си, включи двигателя, отвори прозореца и процеди през зъби:

— Сбогом, Джейсън!

Натисна педала на газта и потегли в облак прах.

ОСМА ГЛАВА

Беше като замаяна през целия следващ ден. Саркастичните забележки на блондинката и арогантното поведение на Джейсън я бяха разтърсили из основи. Чувстваше се унижена и наранена както никога досега. Но най-лошото от всичко бе, че вече нямаше никаква надежда отношенията им с Джейсън да останат предишните. Той грубо и окончателно я бе отблъснал от себе си. Кейт го разбираше, но това не можеше да намали страданията и разочарованието ѝ.

Единствената ѝ радост си оставаше работата ѝ. Ентузиазмът ѝ растеше, гледайки как моделите ѝ от хартия се превръщат в прекрасни облекла. Надеждата, че колекцията ще има успех, отнемаше малко от болката, която се беше натрупала в душата ѝ след съботната вечер. Бе готова на всичко, за да осъществи мечтата си. Беше решена на всичко, за да се измъкне от бедността и да бъде „някой“. Да покаже на Джейсън, че може сама да се реализира в живота, без да ѝ е нужно неговото покровителство.

Отдавна беше избрала платовете за колекцията. Те се намираха в кроачното отделение. За пореден път ги огледа и преброи.

— Утре пристигат още три топа — чу женски глас зад себе си.

Беше Глория — шефката на кроачките.

— Не се тревожи, всичко ще бъде свършено навреме.

— Надявам се — усмихна се Кейт.

Мисълта, че всички тези платове са поръчани единствено за нейната колекция, ѝ се струваше много приятна. Професията на дизайнер ѝ носеше много повече удоволствие, отколкото беше предполагала.

Кейт тръгна по дългия коридор към работното си място, унесена в мечти как един ден някой световноизвестен дизайнер я среща и ѝ предлага заедно да направят нова колекция. Но споменът за това, което се бе случило в събота, я върна бързо на земята. Гордо вдигна брадичка. „Не съм запозната с висшата мода, но някой ден и това ще стане. Тази колекция е само първата крачка.“

Напрежението нарасна пропорционално с увеличаването на работата. Октомври не беше толкова далеч, а Кейт трябваше да довърши проектирането на още няколко модела. Лятото ѝ щеше да бъде много трудно и почти без никакъв почивен ден, но тя не се отчайваше. Започна да прекарва и вечерите си в работа. Щом се прибереше от фабриката, сядаше зад кухненската маса и я затрупваше със скици, кройки, парчета плат и дантели. Майка ѝ се отказа от опитите си да говори с нея и започна да чете любимите си криминални романи. Мери предполагаше, че странното поведение на дъщеря ѝ се дължи единствено на напрежението в работата и не е свързано с богатия им съсед, който напоследък бе престанал да ги посещава.

Една вечер към края на седмицата Кейт тъкмо си блъскаше главата с дизайна на някаква риза, когато майка ѝ влезе при нея.

— Ще се разболееш, ако продължаваш с това темпо — каза тя и сложи кана с кафе пред нея.

Кейт се усмихна, без да вдига глава от скиците си.

— Трябва да свърша преди крайния срок. Нужни са пари и за вноските на колата.

— Да, много съм доволна от колата, а и от другите неща — отвърна Мери и погали косата ѝ. — Съжалявам само, че аз не успях да ти ги осигуря. Не смятам, че е справедливо сега ти да ми ги купуваш.

Кейт остави молива си, изправи се и я прегърна.

— Защо не млъкнеш? Знаеш, че те обичам. Това, че съм ти купила няколко рокли, е най-малкото, което мога да направя за теб.

— Аз също те обичам, скъпа. Благодаря ти за всичко, което правиш. Искаш ли чаша кафе?

Кейт се протегна и разтърка очи.

— С удоволствие. Толкова съм изморена.

— Не се учудвам, като гледам как работиш през последната седмица. О, забравих да ти кажа, че срещнах Чери. Ще дойде тази вечер да си вземе полата, която ти е поръчала. Успя ли да я завършиш?

— Разбира се.

Кейт отвори гардероба и показа на майка си късата дънкова пола с бродерия по подгъва.

— Надявам се да я хареса. Не постъпих много разумно точно сега да приемам допълнителни поръчки.

— Чери каза, че сигурно ще се страхуваш сама да ѝ я занесеш — вметна предпазливо Мери.

Лицето на Кейт изведнъж помръкна.

— Да, тя е права. Не си спомням някога да съм се чувствала толкова глупаво. Джейсън съвсем откровено ми каза, че не иска повече да се мяркам пред очите му.

— Нали знаеш защо? — въздъхна Мери. — Джейсън е преживял прекалено много. Не можеш да го обвиняваш, че се страхува да се обвърже с когото и да било. Всички, за които се е грижил и обичал, след това жестоко са го наранявали.

— Но аз не бих го направила! Никога не бих му направила нищо лошо!

— Скъпа, Джейсън сам трябва да осъзнае това. Той е по-възрастен и винаги се е опитвал да те защитава и да ти помага. Джейсън вижда нещата по по-друг начин и, обвързвайки се с теб, смята, че те използва.

— Господи, как искам да съм богата и красива! Да съм известна и интелигентна бизнес дама...

— Причината Джейсън да е загрижен толкова за теб е точно в това. Трябва да изчакаш малко, скъпа. Времето ще промени всичко. И без това достатъчно си заета с колекцията си. Ако между вас е било писано нещо да се случи, то непременно ще се случи. Но ако не е, каквото и да направиш, няма да успееш.

Кейт въздъхна уморено и поклати глава.

— Винаги си била фаталистка, но може би този път си права. Толкова ми е трудно да приема...

Кейт замълча, дочувайки шума от приближаваща се кола.

— Това трябва да е Чери.

Тя сведе глава, за да не види майка ѝ колко трудно установява контрол над емоциите си. Спомените и мечтите ѝ, свързани с Джейсън, все още я преследваха. Проклинаше се, че поради своята неопитност се бе поддала на страстта си, в резултат на което приятелството им безвъзвратно бе разрушено.

Мери отиде да отвори вратата.

— Здравей, Чери! Заповядай, влез. Ще пийнеш ли чаша кафе с нас, току-що го приготвих?

— С удоволствие ще вляза, стига да ми разрешите — отвърна тъжно Чери. — Здравей, Кейт. Все още ли ми се сърдиш? Надявам се, че някой ден ще ми простиш.

— Вече го направих — рече Кейт и ѝ подаде ръка. — Кой ти е предполагал, че може да се случи нещо подобно. Съжалявам единствено за това, че провалих вечерта на всички.

— Жалко, че нямаше как да видиш какво се случи, след като си тръгна — усмихна се Чери. — Мисис Дейвис, жената с побелялата коса, вдигна страхотен скандал на блондинката за нейното отвратително поведение. Тя заяви, че повече не искала никога да види мистър Хейвършам, още по-малко пък неговата разглезена съпруга Дафне.

Кейт почувства, че сърцето ѝ спира.

— Седяла съм до нейния съпруг?! Дафне е омъжена за този възрастен господин?! Но аз... По начина, по който флиртуваше с Джейсън, сметнах, че тя е последното му завоевание.

— Не, Дафне и Джон Хейвършам се ожениха наскоро, но съм абсолютно сигурна, че тя го направи единствено заради парите му. Хейвършам притежава няколко фуражни завода и Джейсън смяташе да започне да работи с него, но след онази вечер дори и името му не е споменавал. Когато гостите си тръгнаха, той ми се разкрещя, че вината била моя.

Чери поруменя.

— Не съм му възразявала, защото това наистина си беше така. Ако знаех, че най-после Джийн ще тропне по масата и ще отиде на тази изложба, нямаше да те карам да влизаш в бърлогата на лъва.

— Не съм пострадала чак толкова — излъга Кейт. — А и твоята пола вече е готова.

Тя я извади и очите на Чери блеснаха от удоволствие.

— О, Кейт това е най-прекрасното нещо, което не съм виждала дори и в бутиците на Сан Антонио! Каквато и цена да ми кажеш, тя ще е прекалено ниска.

Чери извади чековата си книжка и преди Кейт да успее да я спре, написа бързо някаква сума.

— Заповядай.

— Господи! Чери! Сто и петдесет долара... Не мога да приема толкова много пари...

— Кейт, знаеш, че Джийн може да си го позволи.

— Не в това е въпросът. Ти си ми приятелка, чувствам те като по-малка сестра.

— Съжалявам, мастилото вече изсъхна. Не мога да поправя цифрата.

Чери с усмивка ѝ подаде чека.

— Ах, ти! — въздъхна Кейт и я прегърна. — Как да ти се отблагодаря?

— Щом вече си ми простила за събота, ще те помоля да ми ушиеш и блуза като твоята, която да подхожда на полата ми. Какво ще кажеш?

Кейт поклати глава и се разсмя.

— Но това е вече прекалено старомодно. Блузата, с която ме видя, си я уших още когато започнах курса си по дизайн. Сигурно се шегуваш?

— Не. На мен ми харесва.

— Добре, щом настояваш.

— А сега можеш да ме почерпиш с кафе.

— Ще донеса чаша и сметана — каза Мери и тръгна към кухнята.

Когато се върна, тя разля кафето и се обърна към Чери.

— Мислех да те попитам как върви рисуването на Джийн?

Чери се понамръщи.

— Може да е и по-добре, ако успее да убеди брат си, че притежава талант. Джейсън все още си мисли, че ще го направи свой помощник, а Джийн не може да понася неговата работа.

— Предполагам, че Джийн не може да му се опълчи, защото е направил прекалено много за него?

— Точно така — съгласи се Чери. — Ти по-добре и от мен знаеш колко трудно са живеели момчета, след като майка им ги е изоставила. Старият Донован е пиел като смок и ги е пребивал до кръв. Джейсън е бил единственият защитник на Джийн и веднъж го е спасил от почти сигурна смърт. Шийла ми разказа, когато се оженихме.

— Да, знам за това — кимна Мери. — Чувала съм дори, че градската управа е смятала да отнеме родителските права на Донован. За съжаление, няколко дни той не се докоснал до бутилката и отишъл в съда напълно трезвен. Там се разплакал и разказал на заседателите как

Нел ги е изоставила и колко обичал децата си. Как всички страдали, а Шийла им помагала... Съдията естествено го съжалил и дори се учудил, че може да се държи толкова грубо, когато е пиян. Старият Донован беше добър човек, когато бе трезвен, но Бог си знае работата и го прибра по-рано при себе си. След това нещата се оправиха. Моят Франк помогна на Джейсън да стъпи на краката си.

— Джейсън наистина е имал трудно детство, но това не му дава право да определя как Джийн да живее живота си. Това всъщност е и мой живот. Не искам да го прекарам в някакво си забутано тексаско ранчо.

— Не можеш ли да поговориш с Джейсън за това? — попита Кейт. — Все пак той не е човекоядец.

— Мислех, че само ти си способна да го направиш — усмихна се Чери. — Струваше ми се, че ти се разбираш най-добре с него, но напоследък Джейсън избухва при всяко споменаване на името ти. Той мрази всички и мен ме понася, само защото съм съпруга на брат му.

— Мисля, че Джейсън харесва Джийн — измърмори Кейт. — Той дори се разбира с Ред Бъртън, когото всеки друг би застрелял заради неподчинението и острия му език. Този каубой винаги се опитва да си навлече неприятности.

— Това е така, но аз имам да ти казвам нещо друго, свързано с каубоите на Джейсън — рече Чери с широка усмивка. — Гейб ме издебна, когато идвах насам, и ме помоли да те поканя на забавата в събота. Съгласих се, без да му обещавам нищо.

Кейт си спомни за начина, по който се държеше напоследък Джейсън и кимна.

— Чудесно! Предай му, че ще отида.

— Време беше — усмихна се отново Чери. — Не можеш постоянно да работиш, без да имаш развлечения, а Гейб постоянно ми говори за теб.

Малко по-късно Чери си тръгна доволна с новата си пола в ръка.

— Джейсън няма да хареса това — рече предпазливо Мери.

— Не смятам, че е негова работа. Щом той не се интересува от мен, аз ще се държа по същия начин.

— Струваше ми се, че се измъчваш, задето вече не се срещате. Извини ме, че ти се меся.

Кейт трудно сдържаше сълзите си. Болеше я ужасно, защото след това, което се беше случило между тях, Джейсън дори не бе дошъл да я види.

— Но аз харесвам Гейб — заяви тя, опитвайки се да прозвучи убедително. — С него си прекарвам добре и ми омръзна да го отблъсквам. Няма никаква причина, поради която да не излизам с него.

Всъщност, имаше една голяма причина. Тя излезе наяве няколко дни по-късно, когато Джейсън случайно чу разговора на Чери и Гейб за предстоящата танцова забава.

— Хей, почакай малко — извика той на своя помощник, след като Чери се прибра в къщата.

Гейб се обърна с широка усмивка.

— Ааа, трябва да си чул какво си говорихме с Чери.

— Приближиш ли се до Кейт, ще напуснеш „Шпората“ в метален ковчег — каза мрачно Джейсън.

Гейб учудено повдигна вежди.

— Напоследък доста често мисля за Кейт, Джейсън. Смятам да изляза с нея, но това не означава, че ще ѝ направя нещо лошо.

— Знам много добре какво си намислил. Стой настрана от Кейт.

— Добре, щом искаш така.

— Аз ще ѝ предам твоите извинения — отвърна Джейсън и тръгна към джипа си.

Мразеше живота си, бизнеса си и най-вече нахалните каубои, с които работеше. Беше вбесен от Кейт, че се е съгласила да излезе с този донжуан, и на Чери, че е успяла да я убеди. Не искаше да има нищо общо с Кейт, но не желаше и Гейб да я прелъстява. Сега осъзнаваше, че „малката“ Кейт е напълно свободна да прави, каквото си иска. Тя бе красива и мъжете я харесваха. Лицето му се изопна. Завъртя ядосано ключа на стартера, отпусна рязко съединителя и джипът се понесе напред, вдигайки след себе си облак прах.

Кейт беше постъпила по този начин, за да го забрави по-бързо. Бе напълно уверен в това. Това беше нейната реакция на дистанцираността му и на лъжата за връзката му с Дафне. Трябваше да открие начин да я откъсне от живота си, без да я наранява дълбоко. Но сега я желаше дори повече от преди. Кейт обитаваше мислите и

сънищата му. Щом затвореше очи, имаше чувството, че устните ѝ докосват неговите. „По дяволите! Това не е любов, а физическо привличане. Кейт заслужава много повече“.

Кейт тъкмо се бе върнала от фабриката и работеше по завършването на последните си модели, когато чу шум от приближаваща се кола. След малко автомобилът спря и на вратата се почука. Тъй като майка ѝ беше в банята, Кейт отиде да отвори.

Сърцето ѝ се преобърна. Струваше ѝ се, че са изминали години, откакто не бе виждала Джейсън. Бе облечен в свободни светлокафяви панталони, сива риза на карета, сребристо спортно сако и носеше нова бяла „Стетсън“ на главата си. Изглеждаше бесен.

Кейт веднага се досети, че е научил за намерението ѝ да излезе с Гейб.

— Мили боже, да не си се заблудил? — попита смело тя и светлозелените ѝ очи проблеснаха. — Не мога да се сетя за нито една причина, поради която си дошъл тук.

— Няма да ходиш никъде с Гейб! — срязва я Джейсън.

„По дяволите! Тази жена ще ме подлуди!“ Имаше намерение да се държи спокойно, но предизвикателното ѝ поведение го накара да избухне.

— Не искам да слушам обясненията ти! Предупредил съм и него. Забележа ли го да се мотае около теб, веднага ще го уволня.

Кейт беше леко шокирана от думите му.

— Но той ти е приятел?! Няма да откриеш никъде толкова добър помощник!

— Не отричам, но това в случая няма никакво значение. Кълна се, че ще го направя, ако разбере, че сте излизали заедно.

— Не мога да разбира какво те интересува с кого ще излизам? Имам чувството, че ако имаше пистолет под ръка, миналата седмица можеше да ме застреляш.

— Знаеш много добре защо се държах така — отвърна Джейсън и си запали цигара. — Ти постъпваш много нечестно, Кейт. Ще започнеш да излизаш с Гейб, макар че не го харесваш, за да достигнеш до мен.

Кейт прехапа устни, защото това си беше самата истина.

— Въображението ти е много развито, Джейсън. Нима очакваш, че ще се хвърля в краката ти?!

— Не знам, ти ще ми отговориш — студено се усмихна той.

Кейт замахна, за да го удари, но този път реакцията му беше светкавична. Стисна китката ѝ като в менгеме.

— Кейт, с Джейсън ли говориш? — извика майка ѝ от банята.

Джейсън пусна ръката ѝ, секунда преди Мери да се появи в новата си синя рокля. Изглеждаше много добре, въпреки кльощавата си фигура.

— Здравей, Джейсън. Не съм те виждала доста отдавна.

Джейсън дръпна от цигарата си и поклати глава.

— Знаеш как е през този сезон. Трябва да съм на няколко места едновременно.

Мери кимна с разбиране и се обърна към дъщеря си.

— Скъпа, току-що се обадох на Бети Галауей. Ще отидем да видим новия австралийски филм, за който казват, че бил много хубав. Имаш ли нещо против, ако закъснея?

Кейт се опитваше да установи контрол над нервите си.

— Не, разбира се, че не...

Мери се усмихна хитровато. Бе видяла от прозореца на банята джипа на Джейсън и бе решила да остави двамата млади сами. За щастие Бети веднага се бе съгласила да отидат заедно на кино.

— Е, добре. Аз тръгвам, а вие гледайте да не се избиеете, докато ме няма.

Тя целуна Кейт по бузата.

— Довиждане, Джейсън.

— Довиждане — кимна Джейсън, без да я погледне.

Все още дишаше тежко, сякаш беше пробягал няколко мили.

След малко старият форд избръмча, а после отново настъпи тишина.

Кейт вдигна глава, за да срещне очите на Джейсън, и видя, че яростта му е напълно изчезнала. В тях сега имаше само желание и болка.

Той хвана китката ѝ и я погали с върха на пръстите си. Всички разумни мисли изчезнаха от главата му. С нервни крачки прекоси стаята и угаси цигарата си в пепелника на масата.

— Мразя те, Кейт! — рече мрачно. — Мразя те! Мога да те...

Устата му грубо се впи в нейната. Целувката му беше същевременно нежно мъчение и сладко отмъщение.

Кейт едва успя да долови думите му. Устните ѝ се разтвориха. Обгърна кръста му и се притисна към мускулестото му тяло. Топлината и всеотдайността ѝ окончателно пречупиха волята му и го направиха безсилен да се самоконтролира. Дланите му се плъзнаха под блузата ѝ и преди Кейт да успее да протестира, езикът му проникна между устните ѝ. Джейсън пристъпи напред и я притисна към стената. Разкопча копчетата ѝ и тя усети допира на косматите му гърди до пламналата си кожа, откривайки, че този допир може да бъде много възбуждащ. Единият му крак се провря между бедрата ѝ.

— Кейт, опитах се... — изрече Джейсън с дрезгав, треперещ глас. — Бог ми е свидетел, че опитах.

Широките му длани погалиха талията ѝ и се спускаха надолу. Очакваше Кейт да протестира, но тя само затвори очи.

— Желая те, Кейт. Желая те, както не съм желал никоя друга жена...

Кейт зарови пръсти в тъмната му коса и настойчивите му устни отново се заключиха около нейните. Тя знаеше, че никой не бе го обичал истински. Искаше ѝ се да му покаже какво означава любовта. Да му покаже, че любовта и доверието невинаги носят болка и разочарование. Да му даде това, което Джейсън искаше от живота, но досега никога не бе успял да получи. Надяваше се да разруши стената, с която той се обграждаше от света. Чувстваше, че той има нужда от нея.

— Прости ми! — прошепна Джейсън.

Ръцете ѝ се заключиха около врата му.

— Обичам те, Джейсън. Няма за какво да ти прощavam.

Той не можеше да каже нищо повече. Вдигна я, отнесе я на дивана и легна до нея. Съзнанието му беше напълно празно. В този миг съществуваха само дивото му желание.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Не знаеше дали това, което вършат, е за добро или лошо, но бе прекалено сигурен, че е вече твърде късно, за да се върнат назад. Сякаш бе обхванат в пламъци. Упояваше го ароматът на тялото ѝ.

Откъсна се от устните ѝ и надигна глава, за да се полюбува на красивия овал на гърдите ѝ. Пръстите му бързо започнаха да разкопчават дънките ѝ.

Кейт затаи дъх и се напрегна като струна. Досега не се бе замисляла до каква степен на интимност биха могли да достигнат техните отношения.

Джейсън сякаш прочете мислите ѝ. Колебанието ѝ означаваше, че тя се страхува да направи тази голяма стъпка.

— Успокой се, Кейт — прошепна дрезгаво в ухото ѝ. — Това е само част от правенето на любов. Може да ти се стори много шокиращо, но кълна се, че няма да ти причиня нищо лошо.

Кейт се изчерви, представяйки си колко наивна би се сторила на всеки опитен мъж.

— Добре... Съжалявам...

Устните им отново се потърсиха.

— Довери ми се, Кейт...

В действителност Джейсън нямаше кой знае какъв опит и за първи път щеше да се люби с девствено момиче. Искаше му се да знае как да бъде по-нежен и внимателен, за да спести на Кейт неудобството и болката.

Някъде в съзнанието му се мярна образът на баща му и сякаш го чу да крещи: „Истинският мъж няма да се остави една жена да го направи слаб и покорен, изкушавайки го със своята плът!“. Тези лекции, придружени с по няколко шамара, бяха насадили страх у него, който го връхлиташе дори и сега след толкова много години. Реши да се довери на инстинктите си. Докосваше Кейт там, където смяташе, че ще ѝ достави удоволствие и където вероятно никой не я бе докосвал досега — там, където се криеше нейната девственост.

Кейт изохка и тялото ѝ конвулсивно потрепери. Обля я гореща вълна на непознато удоволствие. От гърлото ѝ се изтръгна тих провлечен стон. Джейсън отново я докосна — този път по-смело и сякаш наля масло в огъня на желанието ѝ. Кейт трескаво потърси устните му и проникна с език в горещата пещера на устата му.

След безкрая на целувката им Джейсън се надигна леко, за да разгледа лицето ѝ. Очите ѝ бяха полузатворени и замъглени от възбуда. Бузите ѝ бяха зачервени, а устните — подпухнали и леко разтворени в очакване да ги завладее. Не можеше да повярва, че тази гледка е реалност. Самият той вече потреперваше от желание, но то бе много по-слабо от стремежа му да бъде нежен с нея, да я гали и да ѝ създава удоволствие, да я защитава от всичко лошо, което можеше да ѝ се случи в живота. Може би по-късно, доста по-късно щяха да дойдат срамът и чувството за вина, но сега сякаш го беше завладяла някаква магия. Можеше да мисли само за нейната и за своята наслада.

— Кейт, има малка преграда — прошепна ѝ. — Много е тънка, но може да те заболи. Нека първо се отървем от нея.

Кейт отново потрепери от ласките на пръстите му, които все по-настойчиво се промъкваха между бедрата ѝ. От устните ѝ неволно се изтръгна стон и Джейсън бързо ги покри със своите. Чувстваше се напълно безпомощна и объркана в силната му прегръдка. Губеше контрол над себе си, а не искаше той да види това.

— Не затваряй очи — каза ѝ ласкаво Джейсън. — Искам да гледам твоето удоволствие, Кейт. Не ги затваряй...

Кейт мълчаливо се подчини, но зрението ѝ бързо се замъгли от прииждащите сълзи на наслада. От гърлото ѝ се изтръгваха звуци, които не бе и предполагала, че може да издава. Тялото, което се извиваше в ръцете на Джейсън, сякаш вече не беше нейното. Лицето ѝ се изопна и до болка заби зъби в устните си.

Джейсън продължи внимателно да напредва с пръсти, търсейки точния момент, когато да спре, за да не ѝ причинява излишна болка. Кейт се гърчеше под дланите му като ранено зверче, а върху лицето ѝ се преплитаха израженията на болка и удоволствие. Изгарящото мъчение постепенно се превръщаше в сладко щастие.

Внезапно Джейсън прекъсна нашествието си и Кейт усети, че се колебае.

— Не, недей... — промълви тя, хващайки го за ръката. — Недей да спираш!

Джейсън безмълвно се изправи и започна да сваля дрехите си. Само след няколко секунди на пода се оказаха и последните остатъци от нейното облекло.

— Джейсън! — прошепна Кейт, възхитена от голотата му.

— Господи, колко си красива! Невероятно красива!

Джейсън внимателно се отпусна отново до нея, карайки я да потръпва от нетърпение. Страхът ѝ беше изчезнал. Кейт за първи път осъзнаваше силата на своето желание. Тялото ѝ трепетно желаше неговото. Ханшът ѝ се виеше, нагаждайки се под неговата тежест.

— Джейсън! Моля те, Джейсън, люби ме...

Тя го подтикна с ръце, но Джейсън се отдръпна.

— Не бързай толкова, скъпа. Не искам да ти причинявам болка.

— Няма... Не чувствам никаква болка!

— Все още е рано.

Той отново погали влажната, набъбнала плът под тръпнещия ѝ корем и Кейт тихо извика от изненада. Устата му напусна устните ѝ и се насочи към вирнатите ѝ розови зърна. Езикът и зъбите му увеличиха възбудата ѝ. Тялото ѝ се изви в дъга от напрежение.

— Не... Не мога да издържам! Не мога повече!

— Нито пък аз — въздъхна Джейсън.

Мобилизирайки волята си, за да контролира своята мъжественост, той бавно се плъзна между бедрата ѝ.

— Почакай малко! Ето така, още малко... — прошепна ѝ и започна да се отпуска върху нея.

Кейт го гледаше с огромни влажни очи, приемайки деликатното му проникване. Инстинктивно заби нокти в гърба му, като реакция на слабия дискомфорт, който почувства.

— Кейт, боли ли те? О, не искам да ти причинявам болка. Зле ли ти е?

От загрижения тон на дрезгавия му глас очите ѝ се изпълниха със сълзи. Беше чувала от свои приятелки, че по време на акта мъжете се интересували единствено от своето удоволствие. Но Джейсън се интересуваше от нея. Лицето му бе напрегнато от усилията му да се контролира при натиска си. Кейт също се страхуваше, че поради своята неопитност би могла да му причини болка. Тя си пое дълбоко дъх и

отметна назад глава. Тежестта на Джейсън постепенно сякаш изчезваше, а телата им започнаха да се сливат. Кейт го приемаше в тясната си утроба и неприятното усещане скоро бе заменено от насладата. Никога досега не бе изпитвала нещо подобно и откриваше, че то не е само физическа близост. Очите ѝ гледаха неговите и проникваха зад тях, докосвайки душата му. Почувства се горда и погали гърдите му, вплитайки пръсти в тъмните косъмчета, поглъщайки топлината му, усещайки ритъма на сърцето му.

— Кейт! — прошепна Джейсън. — Това е нещо много повече, отколкото съм очаквал... Господи, Кейт! Не съм и мечтал за такова удоволствие!

Целунаха се и телата им безпроблемно намериха своя еротичен език. Тласъците на Джейсън ставаха все по-мощни и по-дълбоки. Зениците на Кейт толкова се бяха разширили, че очите ѝ изглеждаха почти черни.

— Господи, Кейт! Колко е хубаво!

„Това преживяване трябва да е нещо обикновено за него“ — за момент си помисли Кейт. Но лицето на Джейсън съвсем не изразяваше рутина — беше напрегнато и озарено от невероятно щастие.

— Кейт, не мога повече да издържам... — промълви той.

— Не се притеснявай — успокои го Кейт и докосна устните му с треперещи пръсти.

Тялото му сякаш изведнъж стана по-твърдо. От устните ѝ се изтръгна непознат, странен звук.

— Джейсън... — отрони уплашено тя.

— Не се страхувай, Кейт. Не затваряй очи, искам да те гледам.

Джейсън се напрегна и тласъците му станаха по-груби. Удоволствието, излъчващо се от очите му, я заля като океански прилив. Дишането му стана още по-учестено и Кейт разбра, че е изпитал това, което изпитват мъжете, но тя желаше всичко да продължи по-дълго и ако Джейсън я изоставеше в този момент, беше готова да се разплаче.

Той сякаш прочете мислите ѝ, защото малко след като тялото му престана да се тресе, устните му нежно се допряха до нейните и ръката му се плъзна между бедрата ѝ.

— Джейсън, недей! — извика Кейт от изненада.

Удоволствието от бавното движение на пръстите му беше нещо повече от това, което можеше да понесе.

— Тихо, скъпа! Разбирам те, но не мога да те оставя така. Само стой неподвижна. Точно така...

Кейт изохка и стисна здраво потните му ръце, впивайки нокти в твърдите му бицепси. Не можеше да му отговори, защото чувстваше, че насладата ѝ нараства неимоверно и постепенно замъглява съзнанието ѝ. Летеше на бял пухкав облак. Или може би падаше от него — все по-надолу и по-надолу. Тялото ѝ се изви и сякаш в утробата ѝ изригна вулкан. Огнени вълни я връхлетя една след друга и я оставиха безпомощна и безсилна.

Остана цяла вечност сгушена в обятията му, докато най-накрая отново се озова на земята. Дишането ѝ постепенно се нормализираше, но сърцето ѝ биеше толкова тежко, сякаш всеки момент щеше да се пръсне.

Джейсън нежно я целуна по потното чело.

— Добре ли си? Не съм ти причинил болка, нали?

Кейт поклати глава и се усмихна.

— Само в един момент ми се стори, че ще умра...

— И с мен беше същото, скъпа.

Тя захапа лекичко гърдите му. Очите му я гледаха нежно и в тях нямаше и следа от избухливия му, своенравен темперамент.

— Харесваш ми, Джейсън Донован...

— Не съжаляваш ли за това, което се случи? — попита Джейсън, макар и да знаеше, че вече е прекалено късно.

„Да, за няколко неща“ — помисли си Кейт, но реши да си премълчи, за да не разваля магията на момента. Той можеше отново да се отдръпне от нея и това да бъде последната им среща.

— Не — излъга смело. — Правиш ли го често?

— Какво... да правя?

— Да прелъстяваш девизи с такава лекота?

Джейсън въздъхна уморено и поклати глава. Пръстите му се плъзнаха по корема ѝ, изпращайки нови тръпки по цялото ѝ тяло.

— Кейт, никога досега не съм се любил с девствена жена. Никога досега не съм се любил така, както с теб на този диван. Винаги нещо ми е липсвало.

Кейт се усмихна доволно.

— Не очаквах, че да правиш любов, е толкова хубаво. Смятах, че първия път болката ще е много по-силна от удоволствието.

— На някои мъже това много им харесва. Приятно им е да гледат как причиняват болка, но аз нямам подобни садистични наклонности. Точно обратното — направих всичко възможно, за да ти спестя неприятните усещания.

— Винаги съм била уверена, че никога няма да ме нараниш физически...

— Но емоционално успях да го направя. Нали, Кейт? Сега всичко, което ти казах преди, изглежда, че няма никакъв смисъл. Казах ти, че трябва да запазиш своята девственост за първата си брачна нощ и че аз не смятам да се ожена за теб.

Джейсън погали косата ѝ. Готвеше се да ѝ признае, че се е променило отношението му към нея, след като вече бяха правили любов. Че вече не смята, че с брака идва и краят на света. След красивото преживяване се надяваше на ново начало в отношенията им, което си заслужаваше риска да се ожени за нея.

Още преди да отвори уста Кейт се досети какви ще бъдат думите му. Тя го обичаше прекалено много, за да го принуди да се ожени.

— Джейсън, бракът е за жените, които нямат никакви амбиции — каза Кейт и се пресегна да вземе дрехите си от пода.

Чувстваше се неудобно да остане гола пред него, след като тяхната близост вече не съществуваше и двамата се намираха в реалния свят.

— Нямам намерение да проваляя кариера си заради няколко хленчеци малчугани, които по цял ден ще ме държат за полата.

Тези слова разкъсаха сърцето ѝ, защото бяха пълна противоположност на това, което чувстваше. Повече от всичко желаше да има дете от Джейсън, но искаше да му спести чувството за вина.

— Мислех, че винаги си обичала децата — отвърна той след кратко мълчание и започна да се облича, без да откъсва очи от нея.

Кейт извърна глава и започна да събира покривката от дивана.

— По-добре сложи това още сега в пералнята — каза Джейсън и посочи малкото червено петно.

Тя кимна и излезе от стаята. Когато се върна, той стоеше до прозореца и цигарата му просветваше в мрака.

— Кейт, кога беше последният ти мензис?

— Какво?! — възкликна изненадано Кейт.

— Знам, че въпросът ми е деликатен, но кога беше последният ти цикъл?

Тя преглътна мъчително. Знаеше, че точно сега имаше най-голяма вероятност да забременее, но не искаше да му създава допълнителни неприятности и притеснения.

— Преди четири дни — излъга и се извърна.

Джейсън прие това за проява на сваян.

— Слава богу! Значи няма опасност от нежелана бременност.

Кейт почувства, че сърцето ѝ спира.

— Не, няма никаква опасност да забременея — усмихна се пресилено.

Джейсън се приближи и я прегърна. Тя затвори очи и вдъхна аромата на тялото му.

— Ще помня този ден през целия си живот, Джейсън.

Пръстите му отстраниха един кичур коса от лицето ѝ.

— Мислех, че твоята кариера означава всичко за теб.

— Да, така е, но това, което се случи днес, ще ми остане като прекрасен спомен през дългите самотни години.

Кейт потърси тъмните му очи.

— Джейсън, мисля си, че никога няма да мога да се омъжа. Ще умра, преди да разреши на някой друг мъж да ме докосне.

Лицето му се стана каменно. Дъхът мъчително излизаше от гърдите му. Искеше му се да изкрещи от радост, но после се досети, че това би могло да е обичайната женска реакция след първото сексуално преживяване. Навярно щеше да остане в спомените ѝ най-много няколко месеца, а след това работата ѝ окончателно щеше да я обсеби.

— Не се тревожи. Все някога ще откриеш мъжа, когото търсиш. Още повече, че ако се издигнеш в света на модата, ще ти трябва бодигард, за да държиш обожателите си настрана.

— Ще ти липсвам ли? Ще си мислиш ли за мен?

— Разбира се, че ще ми липсваш.

— Това ми прилича на раздяла завинаги — иронично подметна Кейт, едва прикривайки яда си от неговото безразличие.

Джейсън взе ръката ѝ и я докосна с устните си.

— Струва ми се, че ти сама го желаеш, Кейт.

— Може би е по-добре и за двама ни — промълви тя със свито сърце.

— Този път няма да се измъчваме от близостта си, защото следващия уикенд заминавам за Австралия.

— Ще ми липсваш. Няма да има с кого да си говоря.

— Ти също ще ми липсваш, защото... защото си ми най-добрата приятелка и означаваш много за мен. Не пропускай шансовете си. Ако срещнеш някого, който заслужава любовта ти, омъжи се за него.

— Не. Не възнамерявам да се обвързвам с друг мъж.

— Но в това няма никакъв смисъл? Съвсем скоро ще забравиш това, което се случи между нас. Ето, вече започвам да се укорявам, че го направихме.

— Но ти не си ме принуждавал, Джейсън. И аз те желяех толкова, колкото и ти мен.

„Добре, че е тъмно и той не може да види сълзите ми“ — помисли си Кейт.

— Да, може би си права... — отвърна неуверено Джейсън и отново заприлича на себе си — студен, суров и недостижим.

Кейт въздъхна дълбоко.

— Има ли някаква надежда да се видим, след като се върнеш?

— Не знам. Пет седмици са много време, а Австралия е прекалено далеч... Стана късно. Трябва да си вървя.

Кейт мълчаливо го изпрати до вратата. На прага тя пхна малката си ръка в неговата огромна длан.

— Довиждане, Джейсън. И се пази от австралийките.

Джейсън я погледна и този път забеляза сълзите й.

— О, Кейт, не плачи! Не мога да го понеса. Не мога да си тръгна така.

— Извинявай... Правя го само защото ще се чувствам много самотна.

Той стисна зъби. „Господи, нима я обичам?! Нима съм влюбен в нея?!“

— Не се тревожи за мен, Джейсън. Все някак ще се оправя.

— Слушай, толкова ли си сигурна, че искаш да се захващаш с тази проклета кариера?! — попита рязко Джейсън.

— Повече от всичко на света.

„Да вървят по дяволите Кейт и Мелъди, и всички жени! Проклети да са!“

Джейсън се обърна и без да каже нито дума повече, се качи в джипа. Гумите изсвистяха и автомобилът се понесе по прашния път.

Кейт го проследи с поглед. Сълзите вече свободно се стичаха по бузите ѝ. Разтърсвана от ридания, бавно влезе в къщата.

Тя не видя как мощният джип направи остър завой и се върна назад. Не видя как Джейсън слезе от него и няколко пъти извика името ѝ. Кейт не можеше да предположи, че той се разкъсва от желание да я прегърне и да ѝ предложи да стане негова съпруга. Само минута по-късно гордостта му надделя, запали си нова цигара, качи се обратно в джипа си и подкара бясно към „Диамантената шпора“. Никога през живота си не се бе чувствал толкова опустошен. Бе уверен, че никоя друга жена няма да достигне до сърцето му.

Кейт дълго крачи напред-назад из тъмната къща и обмисляше това, което се беше случило. Вече не беше девствена, бе станала истинска жена. Беше отдала тялото си на Джейсън, без да го моли за нещо повече, а той го бе обладал, също без да ѝ обещава нещо. Въпреки цялата му нежност, въпреки изживяното удоволствие, това си беше само секс. Само взаимно физическо привличане. Не знаеше колко време щеше да измине, преди да може да погледне към дивана, без да види себе си да лежи гола на него.

Дните се заредиха все по-мъчителни. Джейсън замина за Австралия и остана там повече от пет седмици. Като допълнение и менструацията ѝ също закъсня. Но затова пък рано сутрин започна да ѝ прилошава.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Горещият август изтече и дойде септември — последният месец, с който Кейт разполагаше, за да довърши своята колекция. Дрехите се сглобяваха една по една и тя с възмущение гледаше как идеите ѝ се превръщат в реалност.

В началото на втората седмица на месеца дойде представител на една от фирмите, които търгуваха с „Клейборн“. Той разгледа всички готови модели, остана очарован и поръча рекорден брой от тях. Кейт беше на седмото небе — особено след като мистър Роджърс ѝ каза, че такова поведение е нетипично за този търговец на едро. Директорът и всички от отдела по дизайн смятаха, че това е добро предзнаменование за успеха на колекцията. Но добрите новини дойдоха няколко дни по-късно. Във фабриката се получи факс, че от Ню Йорк пристига журналист, за да вземе интервю от Кейт и да направи няколко снимки на модели от нейната колекция. Кейт изтръпна от възторг, когато си представи, че би могла да се появи в „Дамско всекидневно облекло“ или „Модни тенденции“ — списания, които имаха огромен тираж и се разпространяваха из цялата страна.

Тези събития и огромната ѝ заетост през деня помагаша на Кейт да прогони Джейсън от мислите си. Но през нощта спомените не я оставяха на мира. Почти физически усещаше горещите му устни по тялото си. Понякога сърцето ѝ болезнено се свиваше и по възглавницата ѝ падаха едри сълзи.

„Това е за доброто и на двама ни — често се самоокуражаваше тя. — Сега трябва да мисля единствено за кариерата си на дизайнер и за това как ще стана известна и богата.“

Кейт вече осъзнаваше колко много работа и усилия ще ѝ струва всичко това. Кариерата ѝ несъмнено щеше да я лиши от нормалните за всяка млада жена удоволствия в живота. Ставаше още преди изгрев-слънце и си лягаше след полунощ. Съзнанието ѝ непрекъснато бе обсебено от мислите за колекцията ѝ. Винаги имаше под ръка бележник, в който правеше безкрайни изчисления за цените на

материалите. Докато се хранеше, обмисляше какви конци, дантели или копчета трябва да се поръчат. Понякога се страхуваше, че би могла да се провали и отново да се върне на линията като обикновена шивачка. Знаеше, че притежава някакъв талант, но в страната имаше толкова много дизайнери. За да бъде по-различна и да я забележат, трябваше да направи нещо изключително с цветовете, кройките и стила на дрехите си.

Няколко дни по-късно Кейт се срещна с Роберта Ковалски, модна репортерка, която работеше за „Клейборн“, но в централния офис в Ню Йорк. Роберта беше висока, с тъмна коса, облечен с елегантен костюм и Кейт веднага я хареса. Двете седнаха в барчето на чаша кафе и журналистката веднага изрази възхищението си от роклята, която Кейт носеше в момента.

— Не мога да повярвам, че досега си била обикновена шивачка — поклати глава Роберта. — Можела си да останеш незабелязана и тази колекция изобщо да не се появи. Впрочем, разкажи ми нещо повече за твоето минало.

Кейт ѝ разказа подробно за своето семейство като старателно избягваше да спомене Джейсън Донован и имението „Диамантената шпора“. Все пак най-накрая се наложи да го направи, когато Роберта я попита къде е работил баща ѝ, преди да почине.

— О, но аз познавам Джейсън — възкликна Роберта. — Запознах с него на един коктейл в Манхатън. Тогава ходеше с една от нашите манекенки. Но после се разделиха, защото тя получи предложение да снима филм в Англия. Разбрах, че там се е омъжила за херцог или граф, нещо подобно, и сега има малко момиченце. Само че как ѝ беше името... О, да. Мелъди. Мелъди Джонс.

— Чувала съм за нея — отвърна тихо Кейт.

— Да ти кажа честно, всички очаквахме, че те ще се оженят. Но явно сме се заблуждавали. Сега Мелъди е обявена за една от най-талантливите млади актриси и дори за последната си роля има номинация за „Оскар“.

— Радвам се за нея — излъга Кейт.

— Да, чудесно е. Обичам да слушам и да разказвам подобни истории. Дано и ти имаш късмет с твоята колекция. Искрено ще се радвам за теб, ако тя се приеме добре на пазара.

Роберта за момент се замисли, а после на лицето ѝ се появи широка усмивка.

— Слушай, Кейт, защо, вместо да стоим в тази дупка, не дойдеш с мен в Ню Йорк? Ще видиш как се подготвя търговското изложение. Ще се запознаеш с манекенките и другите дизайнери. Ще ти направя снимки наоколо и материалът ще стане много по-добър. Какво ще кажеш?

— Не знам... Имам още много работа, а и...

— Какво?

— Никога не съм напускала Сан Фрио.

— Не говориш сериозно! Хайде, ела само за уикенда. Ще ти запазя билети, ще ти уредя евтин хотел и ще те разведа из града. Обещавам ти, че ще ти хареса.

— Добре — въздъхна Кейт и се усмихна.

— Браво! Добро момиче! Сега отивай да си вземеш багажа и да се махаме оттук.

Кейт се приготви за около половин час. Облече си една от своите дънкови рокли и си взе само най-необходимите неща в малка чанта. Нямаше никакви официални дрехи, освен разбира се, черното „недоразумение“, но Роберта ѝ беше обещала, че ако се наложи, ще ѝ заеме нещо от своя гардероб.

— Кейт, внимавай, това е голям град — въздъхна майка ѝ, когато спря колата пред терминала на летището в Сан Антонио.

— Не се тревожи, всичко ще е наред — целуна я Кейт по бузата. — Заклучвай два пъти вратата през нощта. Ще ти се обадя веднага щом пристигна в хотела.

— Добре, скъпа. Приятно пътуване.

Кейт също никога не беше летяла и изпита силно притеснение, като чу да обявяват техния полет по високоговорителите.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита я Роберта, когато се настаниха в меките кресла на първокласния салон.

— Не... благодаря... — отвърна тя и стомахът ѝ още повече се сви при маневрата на самолета към пистата за излитане.

— Може да си поръчаш мляко или антиацид.

— Не, ще се оправя. Чувствам се по-добре...

Това не беше истина. Самолетът се засили, започна да набира височина и Кейт пребледня като платно.

— Кейт, добре ли си? — попита разтревожено Роберта.

— Да, но имам чувство, че ще повърна...

— Какво ще кажеш за натрошен лед?

— Благодаря...

Стюардесата се върна след малко със студена памучна кърпа и на Кейт ѝ се прииска да стане и да я прегърне.

— Не се тревожи — окуражително стисна ръката ѝ Роберта. — На повечето хора им прилошава при първия полет.

Но Кейт не се тревожеше толкова за това, че ѝ прилошава от самолета. Вече беше изминал цял месец от деня, в който се бе любила с Джейсън, а мензисът ѝ все още не бе започнал. Кейт отдаваше това само на напрежението и изтощението си, но доста я притесняваше сутрешното гадене.

— Ще пристигнем, преди да се усетиш — увери я Роберта.

Тъмнокосата журналистка си поръча джин и тоник преди обяда, а Кейт се задоволи само с чаша кафе и мислено продължи да се моли самолетът да кацне колкото се може по-скоро.

Приземиха се след няколко часа. След това чакаха десет минути, докато получат багажа си, после дълго вървяха през огромната зала към изхода и най-накрая постояха двадесетина минути в очакване на свободно такси.

Пътуването до хотела по преплетените магистрали, дългите тунели и високите мостове се стори на Кейт безкрайно. Никога през живота си не се бе чувствала толкова зле. Мисълта, че може да е бременна, все повече започваше да я тревожи. Още повече, че не знаеше как щеше да скрие това от майка си, ако наистина беше бременност. Абортът ѝ се струваше немислим. Откакто се помнеше, винаги бе обожавала бебетата и не можеше да постъпи толкова жестоко. Щеше да има частица от Джейсън, въпреки че той не желаше да я види. Беше сигурна, че детето ще прилича на него. „Малко момченце с тъмна коса и черни очи...“

— Пристигнахме — извика жизнерадостно Роберта, когато таксито спря пред големия хотел на „Медисън авеню“.

— Но, Роберта, ти ми спомена за „евтин хотел“, а това е истински палат!

— Не се тревожи. Говорих с шефа и фирмата ще поеме разноските по престоя ти тук. Сега си мисли само, че те чака

просторен апартамент и ресторант, който се слави като един от най-добрите в Ню Йорк. Обзалагам се, че ще ти хареса!

Роберта я хвана за ръката и я поведе към рецепцията, където потвърди резервацията ѝ. Висок младеж, облечен в униформа на пиколо, изникна сякаш изпод земята, взе чантата на Кейт и ѝ кимна по посока на асансьора.

Роберта отключи вратата на апартамента и даде няколко долара бакшиш на пиколото. Кейт пристъпи първа и остана смаяна от красотата, разкрила се пред очите ѝ. Интериорът беше разкошен.

Кейт изрита обувките си и се приближи по мекия килим до прозореца. Долу в ниското се нижеха безкрайни потоци от коли, а в далечината се виеше синята лента на река Хъдсън.

— Е, харесва ли ти? — попита с усмивка Роберта.

— Нямам думи... — промълви Кейт. — В този град сякаш живее цяла Америка.

— За цялата не знам, но може би половината. Какво ще кажеш, ако те оставя само за малко? Смятам да отида до вкъщи, да се преоблека и да оставя багажа си. После можем да се отбием в моя офис. Макар и да е петък, предполагам, че все още ще има някой там, с когото си заслужава да се запознаеш.

— Както кажеш.

— Чудесно. Сега се разполагай и си почини.

— О'кей — отговори автоматично Кейт, изпрати я до прага и заключи вратата след нея.

Секунди по-късно се отпусна на широкото легло и почти веднага заспа.

Силно чукане по вратата я разбуди и тя отново почувства гадене в стомаха.

— Идвам... — надигна се с мъка.

На прага стоеше Роберта с мрачно изражение на лицето.

— Кейт, ти не погледна през шпионката, нито пък попита кой е! Трябва да разбереш, че това не е Тексас, а Ню Йорк.

— Ще го запомня. Извини ме, не ми е добре...

Кейт изтича в банята и повърна. После се наплиска със студена вода и ѝ полекна. Когато се върна в стаята, Роберта говореше с някого

по телефона.

— Обадих се на майка ти, за да ѝ кажа, че сме пристигнали благополучно. Искаш ли сама да ѝ съобщиш, че си добре?

— Да, вече наистина съм добре. През цялото време, докато те нямаше съм спала.

Кейт пое слушалката.

— Здравей, мамо.

— Как си Кейт? — попита разтревожено Мери. — Роберта ми каза, че си повръщала?

— О, не знам... Напоследък не се чувствам във форма, а и пътуването в самолета не ми понесе.

— Не се учудвам. Последният месец работеше толкова много и вече съжалявам, че ти разреших да пътуваш до Ню Йорк.

— Не се тревожи, ще се върна в неделя вечерта. Все още ли си сигурна, че искаш да ме вземеш от летището?

— Разбира се. Приятно прекарване.

— Ще се опитам. Няма да забравя да ти донеса подарък.

— Стига, Кейт. Купи нещо за себе си. Аз нямам нужда от нищо.

— Целувам те, мамо. Лека нощ.

Кейт затвори с въздишка апарата и се обърна към Роберта.

— Е, какво ще правим сега?

— Ще пътуваме — отвърна тя с широка усмивка.

Офисът на фирмата се намираше на Седмо авеню.

До тротоара бяха паркирани множество камиони с регистрационни номера от цялата страна и млади мъже придвижваха палети с готови облекла или разтоварваха платове и аксесоари. Кейт и Роберта влязоха във висока сграда и се отправиха към асансьора.

Интериорът се различаваше коренно от този на малката фабрика в Тексас. Всичко тук блестеше и хората бяха облечени сякаш за модно ревю. Наблизо работеше висока негърка в бели дрехи и със стойка на кралска особа.

— Коя я тя? — попита Кейт. — Много е красива.

Жената очевидно я чу, защото рязко се обърна и я погледна високомерно.

— Извинете ме... — изчерви се Кейт. — Вие имате много красива фигура и... повечето хора се влачат...

— Аз никога не се влача! — отвърна тя с лек южняшки акцент.

Погледът ѝ се премести върху късата дънкова пола на Кейт.

— Това ми харесва. Ти ли си го направила?

— Да.

— Тогава трябва да си онова момиче от Тексас?

— Не „момиче“, а дизайнер — поправи я строго Роберта. — Не обръщай внимание на Кларис Лебон — каза тя на Кейт, когато се отдалечиха. — Смята се за сестра на Господа. Онази, пълничката жена е Бейтс, главният ни дизайнер. А това са момичетата.

Кейт се запозна с още шест жени, приблизително на нейната възраст. Поговори с всяка една от тях и получи нови похвали за своята колекция. След това разгледа цялата сграда, скиците на другите дизайнери и готовите облекла. Не остана изненада, като разбра, че Кларис е манекенката лице на фирмата.

Роберта забеляза интереса на Кейт към негърката и добави:

— Кларис работи като секретарка, когато нямаме модни изложения. Ако се държеше по-добре, щеше да направи забележителна кариера. Чух, че имала амбиции за собствена колекция, но не вярвам някой да ѝ даде шанс. От три месеца е при нас, но никой не я харесва.

— Но тя е единствената черна жена в тази сграда! Това е сериозна причина да се държи по-дистанцирано.

Роберта учудено вдигна вежди.

— Ти си от Тексас, нали?

— Да, но това не значи, че съм кон с капази.

— Добре, добре. Може ли да те наричам мис Енигма?

— Не знам какво означава това, но аз винаги съм се разбирала с хората, независимо какъв цвят е кожата им.

— Господи! Защо на мен възложиха да правя този материал?! — поклати глава Роберта. — Да спрем дотук. Какво ще кажеш да ти изберем рокля за довечера. Поканена съм на коктейл и смятам да те взема със себе си.

— Аз не пия.

Очите на Роберта се разшириха от изненада.

— Добре, ще ти уредя плодов сок или поне газирана вода.

— Тогава съм съгласна — отговори Кейт, без да обръща внимание на иронията в гласа на журналистката.

Роклята, която Роберта ѝ предложи, беше от коприна във всички цветове на дъгата и подплата от сатен. Деколтето ѝ беше свито, за да

изпъкват гърдите, но не дотолкова, че мъжете да не свалят очите си от тях. Полите ѝ бяха широки и Кейт по навик направи изчисления колко много плат е бил изразходван. Въпреки всичко, това си беше рокля, каквато бе виждала само по телевизията на модните ревюта на световноизвестни дизайнери. Стоеше ѝ отлично, но ѝ бе тясна в талията.

— Смятах, че ще ти стане! — възкликна разочаровано Роберта.

— Напоследък малко съм понапълняла — смънка Кейт. — Застоялият живот, месото и млякото винаги водят до това.

„Особено пък сексът без предпазни мерки“ — добави тя мислено.

— Добре, това не е проблем. Можем да я отпуснем малко.

— Кой е дизайнерът на това прекрасно нещо?

— Аз — каза тихо Кларис, която неусетно се бе озовала зад тях.

Тъмнокожата жена я гледаше безизразно, но някъде дълбоко в очите ѝ Кейт откри задоволство и дори гордост.

— Роклята е фантастична — усмихна ѝ се Кейт. — Чувствам я като облак около себе си, но едва ли трябва аз да я нося. На теб ще ти стои много по-добре.

Изражението на Кларис се промени само за частица от секундата, но Кейт го долови.

— Фигурата ти е хубава. Лицето ти е с приятни черти. Походката ти е красива. Тази рокля ти подхожда много повече, отколкото на мен.

Роберта се отдалечи, за да извика някое от момичетата да отпусне малко талията.

— Кларис, сигурно довечера ти си щяла да облечеш роклята? Не съм съгласна да я...

— Трябва да я облечеш! — каза рязко тъмнокожата Кларис. — Нямам нищо против да ти я дам назаем. Имам подобна рокля, която ще нося довечера на коктейла. Стилът ѝ е различен, но е от същата материя.

— Мразя коктейлите — измърмори Кейт. — Не пия алкохол, а и на всичко отгоре мисля, че съм бременна...

Тя замълча, осъзнавайки, че споделя това с напълно непозната жена, която не дава признаци, че е положително настроена към нея.

За първи път Кларис се усмихна и това беше истинска, сърдечна усмивка.

— Няма да кажа на никого, не се тревожи. Ти не си омъжена, нали?

Кейт поклати глава и в съзнанието ѝ отново изникна образът на Джейсън.

— Той не желаше да се обвързваме.

— Но ти си го обичала?

— Разбира се, повече от себе си! А сега искам и това дете. Не знам само дали няма да провали кариерата ми.

— Едва ли. Смятам, че ще можеш да се справиш и с двете.

Кларис се наведе и разгледа подгъва на роклята.

— Мога и сама да ти я отпусна, няма да ми отнеме повече от десет минути.

Тя игнорира учудените погледи на Роберта и Бейтс.

— Някой ще ми даде ли ножица и карфици?

Когато Кейт и Роберта тръгнаха към сградата, в която бе организиран коктейлът, журналистката отвори дума за тази случка.

— Щях да припадна, като видях, че Кларис започна да реже роклята си. Момичетата ми казаха, че била вдигнала страхотен скандал, разбирайки, че ти ще я носиш. А изглежда, че сега вие двете се разбирате чудесно. Какво всъщност ѝ направи?

— Споделих ѝ една тайна — загадъчно се усмихна Кейт.

— Мога ли и аз да я науча.

— Все още е тайна, но много скоро ще я разбереш.

Кейт с последни усилия на волята успя да се пребори с умората и пристъпите на гадене и издържа до края на коктейла. Тя се запозна с брата на Роберта, Кърт, който също беше дизайнер и дрехите му вече бяха завладели дори Европа. По-голяма част от времето си обаче прекара в дълг, интересен разговор с Кларис, с която вече бяха поставили основите на неочаквано приятелство.

Късно след полунощ таксито я откара в хотела ѝ и Кейт имаше чувството, че се е докоснала до нов, интригуващ и приятен свят. С тази мисъл тя потъна в дълбок сън.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ню Йорк беше прекрасен град. На следващия ден, след като Роберта завърши интервюто си, Кейт разгледа няколко големи магазина и се запозна с още хора от фирмата. Макар и да се чувстваше изморена, тя не го показва, защото така по-лесно държеше настрана мислите си за Джейсън и за евентуалната си бременност.

Роберта я покани на вечеря, но Кейт бе уморена и си мечтаеше единствено за леглото си в хотела.

— Брат ти е много приятен мъж — каза тя, когато се разделяше с журналистката.

— Кърт също те харесва — отговори ѝ с усмивка тя. — Беше очарован от начина, по който се сприятели с Кларис.

— Кларис е самотна, огорчена и разочарована жена. Преживявала е прекалено много. Сигурно и ти някога ще я разбереш.

— Това означава, че трябва да се отнасям по-внимателно с нея — рече сериозно Роберта. — О'кей, имам достатъчно снимки и впечатления, за да направя интервюто си. Беше ми много приятно с теб.

— Аз също прекарах чудесно. Роберта, знаеш ли нещо за предстоящите търговски изложения? Трябва ли да съм там?

— Да, със сигурност ще те изпратим в Далас и Атланта. След това предполагам, че ще си готова за есенния панаир в Ню Йорк.

— Надявам се.

— Ще ти е от голяма полза. Медиите ще отразяват всичко и потенциалните купувачи ще имат възможност да се запознаят с теб.

— Да, убедена съм, че трябва да отида.

— Чудесно. Ще се заема с организацията още в понеделник. Този път ще трябва да летиш сама, но ще има кой да те посрещне.

Роберта се усмихна.

— Хайде, сега върви да си починеш и не се тревожи за нищо. Засега не мисля да те изпрацам в Италия, но и там не е страшно. Впрочем, как е стомахът ти?

— По-добре... Мисля, че се дължеше на преумората и напрежението.

— От майка ти разбрах, че няколко месеца не си почивала въобще, така че не се учудвам. Хайде, марш в леглото. От рецепцията ще те събудят, а аз ще дойда да те взема точно в осем. Ще се справиш ли?

— Разбира се — кимна Кейт.

Помаха на Роберта за довиждане и тръгна бавно към асансьора. Не ѝ се мислеше за това, че трябваше да отиде на лекар. Мина ѝ през ума дали най-сетне Джейсън не е решил да се върне от Австралия. Ако наистина беше бременна, съвсем скоро трябваше да вземе решение как да му каже. В малкото градче нищо не оставаше скрито. Ако искаше той да не разбере, оставаше ѝ единствената възможност да напусне Сан Фрио.

Обратният полет премина по-леко. Още щом слезе от самолета, Кейт забеляза майка си в залата за посрещачи. Затича се към нея, но изведнъж ѝ се стори, че таванът над главата ѝ започва да се движи. Краката ѝ се подгънаха и тя припадна точно под картината, изобразяваща тексаска вятърна мелница.

Когато дойде в съзнание, установи, че лежи на широк кожен диван. До нея със загрижено лице стоеше майка ѝ и в ръцете си държеше мокра кърпа.

— Господи! — възкликна Кейт. — Не можах да разбера какво стана...

Мери се опита да се усмихне, но не постигна особен успех.

— Горкото ми дете! Горкото ми дете!

— Няма ми нищо, мамо. Само припаднах. Къде се намираме?

— В офиса на охраната. Как мислиш, ще можеш ли да вървиш?

— Разбира се.

Кейт се изправи и се почувства изненадващо добре.

— О'кей, хайде да отидем да вземем багажа и да се прибираме вкъщи. Имам толкова много неща да ти разказвам.

Багажът вече се въртеше на лентата и тя веднага забеляза своя куфар.

— Не! — застана Мери пред нея. — Не трябва да вдигаш тежко в твоето състояние.

Кейт я погледна стреснато.

— Мамо, какво искаш да кажеш?

— О, скъпа! Нямах да ти разреша да тръгнеш, ако знаех за това...

— Но аз не съм напълно сигурна...

— Кейт, ти никога не си припадала! Дори никога не си била толкова бледа. Видях, че копчетата на полата ти са разкопчани, защото си напълняла. Напоследък забелязах и че не ползваш дамски превръзки. Все пак съм била бременна. Знам какви са симптомите.

Кейт въздъхна и поклати глава.

— А аз си въобразявах, че ще успея да го скрия от теб. Мислех си, че повечето момичета не забременяват от първия път...

— Повечето момичета вземат някакви предпазни мерки. Той знае ли?

— Кой да знае? — попита невинно Кейт.

— Хайде да не си играем повече на криеница. И двете знаем, че говорим за един и същи мъж.

— Още един безплоден опит да скрия нещо от теб. Случайно да нямаш способността да гадаеш?

— Имам способността да разсъждавам, Кейт, нищо повече. Господи, защо ви оставих сами и отидох на този глупав филм! Смятах, че само ще си възстановите старото приятелство.

По бузите на Кейт изби руменина.

— Вината е изцяло моя...

— Глупости! Вината е и на двама ви. Джейсън е можел да спре, също както и ти. Сексът не е за развлечение. От него се раждат деца.

— Мамо, знам много добре това.

— Знаеш го, но аз ще продължа да ти го повтарям. Джейсън е все още в Австралия. Никой не може да каже защо не се връща или колко още ще остане. Трябва да му напишеш писмо и да му съобщиш новината. Това е и негово дете, не може да не поеме никаква отговорност.

— Ще говорим за това, когато се приберем вкъщи. И не ти разрешавам да казваш на никого за това. Дори и на най-добрата си приятелка. Ако го направиш, заклевам се, че ще те напусна.

Мери стреснато се спря.

— Добре, както искаш — въздъхна тя. — Твое право е да решиш кога да известиш Джейсън, аз няма да се намесвам.

— Благодаря, мамо. Знам много добре какво правя. Всички бебета са сладки, и най-важното, заслужават да живеят. Аз ще родя своето дете, независимо от мнението на Джейсън.

— Е, сега поне разбирам какво чувстваш към него.

„Само не знам дали и той чувства същото към теб“ — добави мислено Мери.

Кейт позвъни на мистър Роджърс и го помоли за почивен ден. На следващата сутрин се отправи към кабинета на доктор Харис.

— Кейт, резултатите от изследванията ще бъдат готови утре, но аз вече съм сигурен, че си бременна — усмихна се докторът.

Кейт стискаше пръстите си до побеляване и преосмисляше информацията. Мисълта, че ще трябва да бъде отговорна за малко и уязвимо същество, ѝ се струваше ужасяваща.

— Изглеждаш изплашена. Повярвай ми, това е нещо нормално.

— Но аз не съм омъжена!

— Когато Джейсън разбере, ще ти предложи да...

— Да не си посмял! — избухна тя и лицето ѝ се обля в руменина.

— Кейт, не забравяй, че аз съм лекар. Положил съм клетва и нищо от нашия разговор няма да излезе от този кабинет.

— И защо смяташ, че Джейсън е баща на детето?!

Доктор Харис поклати глава и отново се усмихна.

— А кой друг би могъл да е?

— Може да съм спала с...

— Защо не престанеш да се преструваш. Прекалено съм зает, за да слушам измислици. За бога, аз съм акуширал на майка ти! Да не си въобразяваш, че ще повярвам на това?! Мери те е възпитала по такъв начин, че да се любиш само с мъж, когото обичаш. Пък и Джейсън държеше далеч от теб всички момчета.

— Добре... — въздъхна тежко Кейт. — Какво ще правя сега? Знаеш отношението на Джейсън към семейството.

— Така е с повечето мъже. Но всички се променят, когато станат бащи. Кейт, сигурен съм, че той ще обича детето си.

— Има още нещо — рече колебливо Кейт.

— Е?

— Снощи получих гърчове и по тялото ми се появиха големи червени петна.

Доктор Харис скръсти ръце пред гърдите си и се облегна на бюрото си.

— Нека ти обясня някои неща, които са характерни за първата бременност. Невинаги нещата вървят добре. Има опасност да се случи нещо лошо с ембриона или с репродуктивната система на майката и да бъде изхвърлен плодът. Това се нарича спонтанен аборт. Понякога симптоми като твоите, получени толкова рано, водят именно към това. Не казвам, че ти ще загубиш детето, но това е възможно.

— Какво трябва да направя, за да не се случи?

— Можеш да се подложиш на ултразвуково лечение или амниоцентеза^[1]. Тези изследвания ще ни покажат дали плодът има някакви дефекти. Почти съм сигурен, че бебето ще се роди напълно нормално, но ако все пак открием нещо, какво ще предприемеш? Ще се решиш ли на аборт?

— Не знам... може би...

— Може би „не“, нали? Тогава ти остава другата възможност — следващите няколко месеца до раждането да останеш на легло. И все пак това не е стопроцентова гаранция, че ще износиш детето си.

— Не звучи особено окуражително.

— Всъщност няколко спазъма не означават непременно, че ще абортираш. Сега ще ти напиша рецепта за повече витамини и нещо против сутрешното гадене. Ще ти направя и назначение за един добър гинеколог в Сан Антонио.

— Но това е твърде далеч?!

— Болницата там е една от най-модерните в щата.

— Ако аз не кажа на Джейсън, ти ще го направиш ли?

— Как смяташ? — отговори й многозначително лекарят.

— Добре — въздъхна Кейт. — Все някога трябва да му съобщя.

— Ще помоля Бети да ти уговори среща с Бен Джонсън. Бяхме състуденти с него в медицинската академия. Навярно това ще стане след около месец, защото Бен е много известен и винаги е затрупан с пациенти. През това време аз ще се грижа за теб. Ако отново получиш пристъпи, искам да ми се обадиш.

Кейт кимна с глава.

— И престани да се тревожиш.

Доктор Харис я изпрати до прага на офиса си.

— След няколко дни ще бъдат готови изследванията, но не очаквай никакви изненади.

— Не съм очаквала — усмихна се Кейт.

Когато плащаше на секретарката, тя усети в гърба си любопитните погледи на хората, които чакаха да бъдат приети. Почувства се опозорена и бузите ѝ поруменяха. Преди да излезе от сградата, Беки я настигна и я хвана за ръката. Тя беше медицинска сестра от близо двадесет години и сърцето ѝ бе голямо като пълното ѝ тяло.

— Кейт, не се отчайвай! Не обръщай внимание и на хорските приказки. Щом Джейсън разбере, че ще имаш дете, веднага ще се ожени за теб. Хайде, сега върви и му кажи!

— Беки, обичам те! — импулсивно я прегърна Кейт и сдържайки с усилие сълзите си, хукна към колата си.

Спря пред аптеката и преди да си сети, че момичето в бяла престилка е приятелка на Чери Донован, ѝ подаде рецептата. Брюнетката не реагира по никакъв начин и Кейт се успокои. В отсрещното заведение за бърза закуска си купи хамбургер, ягодов млечен шейк, върна се в колата и се отправи към къщи. Слънцето вече се беше издигнало доста над хоризонта и обещаваще прекрасен есенен ден. Безкрайните полета под лазурното небе все още бяха обагрени от разноцветни диви цветя. Докато отпиваше от студената напитка, Кейт откри, че се намира в странна хармония със заобикалящия я свят. В утробата ѝ се бе зародил нов живот, а това я свързваше с кръговрата на земята.

Когато пое по прашния път, водещ към дома ѝ, едва не свърна в канавката, виждайки големия черен джип, паркиран отпред. Джейсън се беше облегал на торпедото му и пушеше цигара. С разтреперани пръсти Кейт изключи двигателя и слезе.

Очевидно той бе дошъл тук направо от полето. Носеше избелели дънки, стари охлузени обувки, черна шапка и карирана памучна риза. Джейсън тръгна към нея и Кейт затаи дъх при вида на снажното му, мускулесто тяло. Времето и разстоянието не бяха успели да угасят чувствата ѝ.

— Здравей, Джейсън...

Тъмните му очи внимателно я огледаха, но на лицето му не се появиха признаци на емоции, сякаш дългата раздяла не бе оставила никакви следи по него.

— Здравей, Кейт. Изглеждаш добре.

— Надявам се да е така — усмихна се Кейт и отпи от шейка си.
— Вече мога да си позволя дори да се храня на ресторант.

Джейсън всмукна дим от цигарата си. Искаше му се да й каже, че му е липсвала много, но вече беше прекалено свикнал да прикрива всички свои чувства дълбоко в себе си.

— Как мина пътуването ти?

— Добре, беше много плодотворно.

— Благодаря ти за картичките — иронично подметна Кейт.

— Имах да върша много по-важни неща от това да ти изпращам картички. Ако искаш да чуеш истината, през цялото време се опитвах да те забравя. Отначало изпитвах чувство за вина, но вече почти го преодолях. Предполагам, че и с теб е същото.

— Да, точно така. Също като теб и аз не го взех прекалено навътре.

Кейт забеляза, че нещо се появи на лицето му, но не можа да разбере какво.

— Не трябва да се тревожиш за нищо. Нямам никакво намерение да се хвърля на врата ти. Ако сам не беше дошъл тук, аз никога нямаше да те потърся. Онова, което се случи между нас, е грешка. Нещастен случай. Но от това никой не е пострадал, можеш да бъдеш спокоен.

— Радвам се, че разсъждаваш по този начин — отвърна тихо Джейсън след кратко мълчание.

Гласът му беше изпълнен с болка. Бе си позволил да мечтае, че когато се върне, ще я открие слаба, тъгуваща за него, желаеща отчаяно да си създадат семейство и да го дари с деца. Но се бе оказало само илюзия. Кейт отново поставяше на първо място своята кариера.

— Да, справям се доста добре — продължи лъжите си Кейт. — Вече не съм онова глупаво селско момиче, което познаваш. Прекарах няколко дни в Ню Йорк. Запознах се с много известни хора, бях на коктейл, организиран от фирмата. Животът там много ми хареса, за разлика от този тук. Очаквам с нетърпение да дойде ноември, за да замина отново.

Джейсън мълчаливо извърна поглед, за да прикрие чувствата си.

— Няма ли да кажеш нещо? — попита Кейт. — Всъщност ти никога не би се радвал, дори и да успея с моята колекция.

— Точно така. Изобщо не ме интересува какво правиш. Минах оттук, за да видя дали не очакваш нещо от мен. Като например да ти направя предложение за женитба. Съжалявам, Кейт, ако се надяваш да го чуеш. Това просто няма да стане. Не се чувствам чак толкова виновен, че се любих с теб.

— Нито пък аз — процеди Кейт през зъби.

— Разбира се — отвърна й студено Джейсън. — Ти си едно селско момиче, което ще направи забележителна кариера като дизайнер. Но лично аз смятам, че никога няма да бъдеш приета в кръга на заможните и образовани хора. Спомням си много добре как се държа, когато Чери те беше поканила на вечеря.

— Вече съм си взела поука — потрепери леко тя. — Достатъчно научих оттогава, а и не всички хора са такива сноби като Дафне.

— Хайде тогава, Кейт. Опитай! Стани богата! Но независимо от всичко, което постигнеш, ти ще си останеш Кейт Уитман от Сан Фрио — селско момиче, което ще е като плевел сред красива, добре поддържана градина.

— Аз не съм плевел! — почти изкрещя Кейт.

Вече едва сдържаше сълзите си. Носеше в себе си неговото дете, а той дори не й даваше шанс да му каже.

— Е, не си и орхидея. Плевелите са растения с характер. Те са решени на всичко, оцеляват при всички случаи, колкото и да се опитваш да ги изтръгнеш. Докато за орхидеите трябва много поспециални грижи.

Джейсън кривна шапката си на една страна.

— Кейт, ако бях на твое място, никога нямаше да се опитвам да бъда нещо, което знам, че не мога да стана. Остани си плевел, защото никога няма да станеш орхидея.

— Искаш да ми кажеш, че от мен не става нищо друго, освен домакиня, нали така? Добре! Но аз ще ти докажа, че не си прав, Джейсън Донован. Ще ти докажа, че мога да се откъсна от това село и от бедността благодарение на таланта и усилията си.

— Добре, дори и да го направиш, какво ще стане? Това няма да те удовлетвори. Ще си останеш същото селско момиче. Ще искаш да

имаш голяма градина с цветя, през лятото да вървиш боса, да яздиш Кип... Ще ти се иска да си заобиколена от малчугани, за които да се грижиш. Можеш ли да признаеш, че не желаеш никога да имаш деца?

Кейт се напрегна и лицето ѝ пребледня още повече.

— Мога да го направя, Джейсън. Не искам да имам деца.

— Това е добре, Кейт. По-добре да съм импотентен, отколкото да рискувам да даря с дете жена, която поставя кариерата си на първо място. Вече съм виждал как постъпва такава жена.

Кейт се почувства така, сякаш я беше ударил. Болката постепенно я превземаше. Казала му беше всичко това само за да запази гордостта му и да не го накара да се чувства виновен. Бяха ѝ отправени незаслужени обвинения. В очите ѝ се появиха горещи сълзи.

— Една жена, която всецяло е отдадена на кариерата си, не може да има деца.

— Тогава следващия път, когато се мушнеш в леглото на някой мъж, трябва да се погрижиш за предпазни мерки. Щом ще бъдеш независима жена, ще трябва да приемеш и свободния секс. Всъщност, предпазването от нежелана бременност невинаги е толкова необходимо. Нали след това има възможност и за аборт.

Кейт стисна до болка пръстите си и прехапа устни.

— Да... винаги има тази...

— Добре е, че не си бременна, Кейт.

— Да, добре е...

— Ще те посъветвам следващия да не се поддаваш толкова лесно, скъпа — продължи иронично Джейсън. — Трябва да си по въздържа.

— Не те ли е срам да говориш така?! — избухна Кейт. — Забрави ли, че ти не можеше да се контролираш? Забрави ли какво удоволствие изпитваше да правиш любов с мен?

Кейт, без да иска бе попаднала право в целта. Тази забележка уязви сърцето и гордостта му. Джейсън дори нямаше сили да ѝ отговори. Искаше му се да я удари, но се задоволи само да я погледне с омраза. След това се завъртя на пети, влезе в джипа и потегли, без да поглежда назад.

Кейт едва успя да стигне до банята, за да повърне. Разговорът ѝ с Джейсън сякаш още повече бе влошил състоянието ѝ и този път

пристъпът ѝ беше много по-дълъг и мъчителен. Сълзите свободно се стичаха по преbledнелите ѝ бузи. Не можеше да си обясни само защо го съжаляваше, след като той напълно заслужаваше да бъде наранен. Спазмите в стомаха ѝ отново се появиха и тя горещо започна да се моли да не загуби детето си.

[1] Хирургическа интервенция за извличане на биологична проба от околоплодната течност. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Едва късно следобед Кейт успя да се поотърси от шока, който ѝ бяха причинили грубите думи на Джейсън. Бе хранила някаква бледа надежда, че отношенията им отново ще се подобрят, след като той разбере, че е бременна. Но Джейсън дори не ѝ бе дал шанс да му каже.

Вършеше всичко механично. Мислите ѝ бяха насочени единственото към бъдещето ѝ. Не можеше да остане повече в Сан Фрио. Трябваше да напусне и да си потърси нова работа. Щеше да се наложи да живее под наем, да живее сама, когато щеше да има огромна нужда от помощта на майка си. Още не знаеше как да сподели решението си с нея. Засега просто трябваше да изчака, за да ѝ спести няколко безсънни нощи.

Кейт отиде в кухнята и започна да приготвя вечерята. В съзнанието ѝ отново прозвучаха думите на доктор Харис, че би могла да загуби детето си. Това още повече усложняваше положението ѝ. Ако някога Джейсън разбере, можеше да сметне, че е абортирала умишлено.

Чери Донован влезе в столовата. Там вече седеше Джийн. Той вдигна глава от книгата, която преглеждаше.

— Чери, къде беше досега?! Първо Джейсън нахълта с трясък в кабинета си с бутилка уиски в ръка, а ти пък изчезваш, точно когато е време за вечеря.

— Ходих до Сан Фрио, за да си купя хапчетата против алергия...

— Е, и? Нещо се е случило?

— Да...

— Какво?!

— Кейт е купила днес пренатални витамини^[1].

— И какво от това? — попита нетърпеливо Джийн.

— А също и лекарство против сутрешно гадене.

Джийн застина.

— Нима искаш да кажеш, че е бременна?

— Деби мисли, че е. Тя ми е приятелка и работи в аптеката на главната улица. Каза ми го, защото се познаваме от училище и знае, че сме приятелки с Кейт.

Чери сви рамене.

— Не съм и предполагала, че Кейт може да изпадне в подобно положение. Искам да кажа, че тя никога не се е приближавала до мъж...

Очите ѝ се разшириха.

— Ако не се брои Джейсън!

Джийн измърмори някаква ругатня.

— Чудя се дали той знае? Преди малко се върна, отказа да вечеря и влезе в кабинета си с бутилка уиски. От почти три години не е слагал и капка алкохол в устата си. Сигурен съм, че ако Кейт му е съобщила, няма да започне да пие. Ще падне на колене пред прага ѝ и ще я моли да се ожени за него.

Джийн решително се надигна от мястото си.

— Остани тук. Може да се върна със счупен нос, но смятам да отида и да му кажа.

— Моля те, внимавай!

— Не се тревожи, знам как да се справям с него.

Чери се усмихна и му показва кръстосаните си за късмет пръсти.

Джийн се приближи до масивната дъбова врата и тихо почука. Изчака малко и след като не последва отговор, почука по-силно.

— По дяволите! — чу се отвътре. — Влизай!

Джийн отвори бавно. Джейсън седеше зад бюрото си и държеше масивна чаша.

— Влизай, братче. Какъв ти е проблемът? — попита той с ледена усмивка. — Отдавна не си посягал към бутилката.

— Сега просто имам нужда от това.

Джейсън отпи няколко едри глътки и избърса устата си с длан.

— Прекрасно е. Бях позабравил вкуса му.

— Виждал ли си Кейт днес?

Той кимна.

— Да, видях я.

— Какво стана?

— Обясни ми колко е амбициозна, колко държи на кариерата си и колко богата и известна ще стане след няколко години. Какво ме интересува всичко това? Не искам изобщо да се занимавам с някакво откачено маце, мечтаещо за кариера. Казах ѝ какво мисля за нея и за проклетата ѝ работа като дизайнер.

Джийн затвори очи. Беше по-лошо, отколкото бе предполагал.

— Защо питаш? — изръмжа Джейсън.

Джийн направи крачка напред и сниши глас, защото се страхуваше, че Шийла може да е наблизо.

— Днес Кейт е купила с рецепта пренатални витамини и лекарство против сутрешно гадене.

Джейсън замахна и навсякъде из стаята се разхвърчаха парчета от счупената чаша. Лицето му, което досега не изразяваше никакви емоции, изведнъж пребледня като платно.

— О, Господи! Не мога да го повярвам!

Джийн се отдръпна, не знаейки как да реагира.

Джейсън се изправи рязко и столът му падна с трясък на пода.

— Джей, чакай малко! Ще те закарам!

— О, Господи! — простена той и хукна навън.

Не помнеше някога в живота си да е бил толкова изплашен. Качи се бързо в джипа си и го подкара с бясна скорост към къщата на Кейт. Отвращаваше се от собственото си поведение и от несъобразителността си. Не знаеше как ще може да убеди Кейт да стане негова съпруга след всичко, което ѝ беше казал.

Повечето прозорци на къщата ѝ светеха. Джейсън изскочи от джипа, затича се към верандата и почука силно по входната врата.

Мери отвори и учудено огледа намръщеното му лице. Той беше без неизменната си шапка, с разкопчана риза и лъхаше на алкохол.

— Джейсън, какво се е случило?

— Кейт? Къде е тя?

„Вече е разбрал!“ — помисли си Мери и това ѝ подейства успокоително.

— В кухнята е, работи върху няколко нови проекта...

Джейсън най-безцеремонно премина покрай нея.

Кейт се бе надвесила над скицника си, когато чу тежките му стъпки зад гърба си. Успя да мобилизира цялата си воля, за да се обърне и да го погледне с омраза.

— Ти си научил, нали? Вече чувстваш ли се достатъчно виновен, за да ожениш за мен?

Джейсън сведе глава, коленичи и хвана ръцете ѝ. Опитваше да намери думи, с които да излекува раните в душата ѝ.

— Защо не ми каза веднага?

— Радвам се, че не го направих — отвърна гордо Кейт. — Радвам се, че разбрах какво в действителност изпитваш към мен. Бях само едно от твоите завоевания, нали? Не си и помислял за трайна връзка с мен? Желаел си единствено секса...

— Кейт, недей! Кълна се, че не исках да изрека нито една от онези думи. Но ти дори не ми намекна, че съм ти липсвал. Говореше ми единствено за твоята кариера, а трябваше да ми съобщиш, че си бременна.

В очите на Кейт се появиха сълзи.

— Ако си дошъл тук, за да ми предлагаш да се оженим, напразно си губиш времето. Никога няма да стана твоя жена.

— А какво ще стане с детето?

— Не намесвай детето, то не те интересува — отговори рязко тя.

— Какво означава това? Нима смяташ просто така да се отървеш от него, сякаш е ненужна вещ?!

— Не! Не, Джейсън! Никога дори не съм си и помисляла да направя нещо лошо на детето. Ще го родя, но не искам да живея с теб. Впрочем, кой ти каза? Доктор Харис, нали?

— Няма значение кой ми е казал.

Джейсън се взря в бледото ѝ лице.

— Добре ли си?

— Не, не съм добре! — отвърна Кейт ледено. — Лошо ми е, самотна съм и никога не съм била толкова изплашена...

— Това дете е и мое — промълви той и погали косата ѝ. — Няма от какво да се страхуваш. Аз ще се погрижа и за него, и за теб.

— Не искам да се грижиш за мен, Джейсън. Не искам дори да те виждам...

— Знам това, скъпа.

Джейсън привлече главата ѝ към гърдите си. Затвори очи, когато усети как ризата му се мокри от сълзите ѝ.

— Слушай, Кейт. Каквито и чувства да изпитваш в момента, не можем просто да загърбим всичко. Майка ти, Чери, Джийн вече знаят

какво сме направили.

— Ти ми каза, че ме мразиш, защото се опитвам да те задържа...

— Проклет да съм, Кейт! Не исках да кажа тези неща. Знаеш какъв ставам, когато съм ядосан.

— Джейсън, ти беше напълно откровен. Смятам, че и сега продължаваш да разсъждаваш така. Но аз нямам намерение да те обвързвам с брак. Ще замина за Сан Антонио и там ще отгледам детето си.

— Това изобщо не е решение! Няма да ти позволя да заминеш, защото това дете е толкова твое, колкото и мое. Искай каквото и да било друго, само не и това. Ако желаш, ще имаш отделна спалня, но кълна се, ти ще се омъжиш за мен, дори ако трябва да те закарам с ритници до олтара. Ще го направиш заради бебето, ако не заради нас! Ще го направиш, защото нали не искаш хората да го наричат копе...

— Не искам! — прекъсна го Кейт и очите ѝ отново се замъглиха от сълзи.

„Господи, какво става?! Не може да ми предлага брак по този начин! Хората, които се женят, трябва да се обичат, да желаят да бъдат винаги заедно. Семейството не трябва да бъде наказание и задължение, а щастие и удоволствие.“ Кейт вече беше прекалено уморена. Нямахше никакви сили да спори с него и само въздъхна тежко.

— Добре, Джейсън, ще се омъжа за теб.

Джейсън никога не се бе чувствал по-безпомощен. Но все пак това, че тя се съгласи, му подежда окуражително. Не всичко между тях беше загубено.

— Да отидем да кажем на Мери.

Взе нежно ръката ѝ и я поведе към дневната. Седнаха на дивана и той без заобикалки се обърна към майка ѝ.

— Мери, Кейт е бременна от мен. Не беше очарована от необходимостта да се омъжи, но все пак я убедих да го направи. Какво ще кажеш, ако сключим брак след една седмица. Знам, че е малко прибързано, но не искам да ѝ давам много време, защото може да предприеме нещо необмислено. Една седмица ще ни е напълно достатъчна да изпратим покани на всички гости и да ѝ поръчаме рокля от каталога на „Нойман-Маркус“.

— Чери и аз ще организираме всичко — тихо се обади Кейт. — Булчинската рокля ще си я уشيا сама.

— Не говори глупости, Кейт! За всички неприятности е виновна тази твоя проклетата работа. Не искам изобщо да се занимаваш с кариерата си. След като завършиш тази колекция, ще напуснеш фирмата и ще се грижиш за детето!

— Няма да напусна! — заяви решително Кейт и освободи ръката си.

— Това ще го обсъдим допълнително.

— Не смятам изобщо да го обсъждам с теб, Джейсън. Ако сега ти се подчиня, трябва да го правя и до края на живота си. Няма да ти стана робиня. Имам право сама да избирам какво да правя с живота си!

— Така е, но не забравяй, че носиш моето дете. Не съм забравил още какво ми каза. Нали бебета и кариера не могат да съществуват заедно? Как тогава да ти повярвам?

— Джейсън! Проклет да...

Кейт се присви от острата болка, която я преряза.

Джейсън коленичи до нея и я прегърна.

— Да извикам ли лекар?

— Не... само ме остави... остави ме да дишам.

— Горкото ми дете.

Мери я погали по косата. После обърна строгите си очи към тъмнокосия млад мъж.

— Нямах право да ѝ се караш. Не и сега, когато може да загуби детето.

— Съжалявам, Кейт. По-добре ли си вече?

— Да, вече ми минава... — излъга Кейт и стисна зъби, за да не изохка.

Отново с ужас си спомни разговора с доктор Харис. Не знаеше дали трябва да сподели с Джейсън тази информация. Отношенията им бяха толкова обтегнати, че това можеше да доведе до непредвидими последици.

— Няма да говорим повече за бъдещето — каза уверено той. — Повече спорове няма да има. Бебето трябва да е най-голямата ни грижа.

Кейт въздъхна с облекчение.

— Добре. Благодаря ти, че ме разбираш.

Мери се усмихна доволна. Мечтите ѝ като че ли се сбъдваха.

— Извинете ме, ще отида да направя кафе.

— Тя може ли да пие кафе? — попита загрижено Джейсън.

— Една чаша няма да ѝ навреди. Когато бях бременна с нея, пуших и пиех по кана кафе. Слава богу, още не съм пипнала рак.

Мери изчезна към кухнята и в дневната настана тягостна тишина.

— Съжалявам, Джейсън... — промълви най-накрая Кейт. — Нямах никакво намерение да ти казвам, че съм бременна.

— Знам. Сигурно ако не бях научил, щеше да заминеш за Сан Антонио и да се отървеш от детето. Нали на първо място за теб стои кариерата ти?

Кейт го остави да си мисли това, което му харесва.

— Най-важното за мен е, че желаяш това дете.

— Разбира се, че го желая. Имаш ли вече акушер-гинеколог?

— Доктор Харис ми е запазил час при един от най-добрите специалисти в щата.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Малко съм изплашена. Ако нещо се случи...

— Нищо няма да се случи — прекъсна я Джейсън. — Няма да мога да го преживея. Не и след това, което направи Мелъди.

— Ти наистина ли силно желаяш това дете?

Джейсън се усмихна и нежно плъзна ръка по леко издутия ѝ корем.

— Повече от всичко на света.

В този момент Кейт почти бе готова да му прости за всичко, което ѝ бе причинил досега. Пръстите ѝ колебливо докоснаха неговите.

— Няма да мога да свикна с твоя начин на живот. Ти беше прав — винаги ще си остана селско момиче...

Джейсън я целуна по челото.

— Не се тревожи за това. Ще се научиш. Стига, разбира се, да го искаш.

— Няма да ти позволя да ме смяташ за твоя собственост. Няма да ти позволя да се държиш с мен, както със семейството и работниците си. Ти си от този тип мъже, които не оставят съпругите си да дишат свободно. Няма да ти позволя да ме контролираш.

— Да, знам. Ти ще се стремиш към твоята слава и богатство, нали? Но това трябва да се отложи. Нека първо се роди детето, а после ще обсъждаме какво ще правим.

— Добре.

— Кейт, поне има едно нещо, което може да ни помогне. Ние се познаваме добре, разбирахме се чудесно повече от три години. Може би няма да е толкова трудно да възстановим старото си приятелство.

— Може би — въздъхна Кейт. — Но тогава ние бяхме само приятели и чувствата ни бяха далеч по-опростени. Сега ще трябва да се нагодя към твоя начин на живот, а не съм сигурна, че ще успея.

— Не се тревожи, ще се справиш. Имаш нужда да се научиш на обноски в обществото, но това не е никакъв проблем. След като веднъж се присъединиш към някои социални групи...

Кейт почувства, че ѝ прилошава. Още не бяха се оженили, а усещаше, че се намира в капан.

— Социални групи?

— Да. Нали знаеш, че винаги има покани за кафе, чай, вечеря. Ще свикнеш с всичко това. Неизбежни са заседанията и коктейлите, на които се говори най-вече за бизнес. Шийла ще ти помогне, когато започнеш сама да ги организираш.

— Не вярвам, че ще се справя — нервно отвърна тя.

— Не мисли сега за това. Трябва да решим в коя църква ще се венчаем и да направим списък на гостите. Всичко ще бъде наред.

Кейт не споделяше неговия ентузиазъм, но кимна с глава. Вече беше напълно сигурна, че ако не беше бебето, Джейсън никога не би пожелал да се ожени за нея. Той се интересуваха единствено от съществуването, което растеше в утробата ѝ. Не смееше да го попита защо тогава му бе необходима сватбената церемония. Отговорът, който предполагаше, че ще получи, я плашеше.

На следващия ден тя отиде на работа, въпреки протестите на Джейсън и на майка си. Не можеше да остане бездейна в къщата и да се отдава на мрачните си мисли, които биха я довели до лудост.

Когато Деси и останалите момичета разбраха за сватбата ѝ, бяха много по-ентузиазирани и радостни от самата нея. Естествено, първият им въпрос беше откъде ще купи булчинската си рокля.

— Бих искала сама да си уشيا — въздъхна Кейт. — Но Джейсън държи да я поръча от каталога на „Нойман Маркус“.

— Но при твоя талант това са хвърлени на вятъра пари — намръщи се Деси. — Скъпа, по-добре си разгърни скицника, ние ще помолим мистър Роджърс за малко сатен и дантели и ти ще имаш най-красивата рокля след тази на принцеса Даяна.

— Но вие няма да имате време... — опита се да възрази Кейт.

— Ще успеем, не се тревожи. Хайде, сега всички на работа.

Кейт трябваше да се примири. Това естествено нямаше да се понрави на Джейсън, особено след като ѝ бе забранил да шие роклята си. Трябваше да помисли с какво да се оправдае пред него. Може би с това, че по този начин би могла най-добре да нагоди талията на роклята към бързо нарастващия си корем. Върна се с усмивка на работната си маса и разтвори скицника си.

Когато излезе от фабриката в края на работния ден, видя, че Джейсън я чака.

— Дай ми ключовете от твоята кола да ги занеса на майка ти — рече ѝ той. — Няма нужда да я чакаме.

— Но ти не можеш да влизаш вътре...

Джейсън се усмихна и се шмугна във вратата с надпис: „Вход само за служители“. След малко се върна и седна зад волана на спортния мерцедес.

— Видя ли, никой не ме спря.

— Едва ли някой би се осмелил да го направи — отговори Кейт и се взря в острите черти на профила му.

— Ако търсиш в мен мъжка красота, няма да я намериш — подхвърли той. — Надявам се, че синът ни ще прилича повече на теб.

— Може и да е момиче. Пък и ти си достатъчно красив. Защо дойде да ме вземеш?

— Как защо? Стори ми се добра идея. Нали вече сме почти сгодени. Хората ще си помислят кой знае какво, ако не дойда.

— Разбирам, отново заради хората.

— Не, не е само заради това, Кейт. Не ти ли се струва, че изобщо не ме познаваш?

— Не мога да те опозная, след като не ми позволяваш да го направя. Всъщност, никой не се е ползвал с подобна привилегия.

— Хората, които съм допускал близо до себе си, само са ме наранявали. Научих този труден урок още като дете.

Джейсън поклати мрачно глава.

— Когато баща ми беше ядосан, за да ме накаже, започваше да ми говори галовно. Щом се приближах по-близо, ме хващаше и започваше да ме бие. Така свикнах да се държа настрана от всички, защото никога не знаех какво ще получа — ласка или плесница.

— И това продължава и досега — заключи Кейт.

— Може би нямаше да е така, ако майка ми не беше ни оставила. Проклет да е нейният егоизъм. Баща ми започна да пие още повече заради нея и все я очакваше да се върне.

— Тя още ли е жива?

— Разбира се. Всяка година за рождения ми ден ми изпраща картичка и сърцераздирателно писмо с молба, да се срещне с мен. Но аз никога няма да ѝ отговоря.

— Твоят рожден ден е през април, нали?

— Да, а твоят? Постоянно го забравям.

— През януари. Тогава ще навърша двадесет и една.

— Вече ще бъдеш зряла жена... И ще си в последните дни на бременността си.

— Вече съобщи ли на Шийла и на останалите си близки?

— Не. Снощи се върнах прекалено късно, а тази сутрин заминах твърде рано за Далас. Мисля, че ще е по-добре да им кажем заедно.

— Ще ми е много неудобно да го направя...

— Но защо? Ти вече си част от това семейство.

Кейт размисли за момент над думите му и кимна. Това беше истина. Чери и Джийн не бяха хората, от които трябваше да очаква някакви проблеми.

Джейсън смяташе да изненада Шийла, но остана разочарован. Възрастната жена седеше на верандата и плетеше пуловерче от синя и розова прежда.

— Започнах да се подготвям — усмихна се тя дяволито. — Решихте ли вече какво ще е бебето? Момче или момиче?

— О, Шийла! Ти си истински ангел! — възкликна Кейт и я прегърна.

— Пази се от този ангел — предупреди я намусено Джейсън. — Всяка седмица използва различен прах за пране и цялото ми тяло е в обриви.

— Ще видиш какво ще се случи отсега нататък. Вече Кейт ще ми помага да се справям с теб.

— И какво точно означава „отсега нататък“?

— Къде е метлата ми? — огледа се Шийла наоколо.

— Заех я на Ред Бъртън, за да отлети до града — не ѝ остана дължен Джейсън.

Шийла се обърна усмихната към Кейт.

— Джийн и Чери гледат телевизия в дневната или по-точно тя гледа, а Джийн я рисува.

— Той винаги цапоти нещо — измърмори Джейсън. — Но да боядиса оградата или фургона не може.

— Чувам те, братко! — извика Джийн от вътрешността на къщата.

Кейт влезе и се приближи, за да разгледа картината.

— Но това е прекрасно, Джийн! Чери, портретът ти е фантастичен, изглеждаш като истинска фея.

— Също и ти, скъпа — засмя се Чери, изправи се и я прегърна. — Толкова се радвам за теб!

— И аз се радвам — обади се Джийн и се обърна към брат си. — А ти спри да се чумериш. Почти всички мъже някога стават бащи.

— Е, не на всички им се удава от първия път — усмихна се Кейт и погледна назад, за да проследи реакцията на Джейсън.

— Какво пък? И това се случва.

Джийн остави четките и избърса длани в работния си комбинезон.

— Какво ще кажете да пийнем по нещо? Да вдигнем тост за Кейт и за бебето.

— Само с кафе без кофеин или плодов сок — отсече Джейсън. — Никакъв алкохол. Той може да навреди на плода.

— О'кей, мистър Донован — съгласи се Джийн.

Джейсън се взря в Кейт.

— Няма ли да възразиш?

— Не, този път изцяло подкрепям забележката ти.

След като вдигнаха тоста, Кейт и Чери се отделиха настрани, за да обсъдят подготовката на сватбата. Започнаха да правят списък на хората, които трябваше да поканят. Джейсън го отнесе в местната рекламна агенция, за да се отпечатаат поканите.

След като се върна, поведе Кейт към горния етаж, за да ѝ покаже спалните, а Джийн се върна към рисуването.

— Той не прави абсолютно нищо — промърмори Джейсън, след като излязоха от хола. — Само рисува и участва в изложби. Никога не е продал нещо. Господи, той ми е брат и го обичам, но не мога цял живот да издържам него и семейството му.

— Да, така е, но вярвам, че той ще пробие и всичко ще се оправи. Кейт докосна ръката му и той импулсивно се отдръпна.

— Съжалявам, не съм свикнал да ме докосват. Почти две години не бях спал с жена до онази вечер.

Кейт беше толкова шокирана, че не можа да каже нищо.

— Защо гледаш така? Да не си ме смятала за плейбой?

— В началото, да...

Джейсън отвори вратата на просторната спалня. В средата ѝ имаше огромно легло, а срещу него — скрин с многобройни чекмеджета. Подът бе застлан с дебел мек килим, а до камината от дялан камък бяха разположени две кожени кресла.

— Много спартанска обстановка — констатира Кейт.

— Още никоя жена не е стъпвала тук. Ти ще бъдеш първата и последната.

Кейт потрепери от топлината в гласа му и пристъпи напред, но споменът за пристъпите ѝ я накара да застине.

— Какво има? — попита Джейсън. — Нещо не е наред ли?

— Бебето... — прошепна тя. — Опасно е през първите три месеца...

— Разбирам. Доктор Харис ли ти каза, че трябва да избягваш интимността?

— Не. Но защо сам не го попиташ дали е възможно?

— Само с опрян в главата пистолет. Мога да се контролирам и не искам да поемам никакви рискове. Не желая заради нашето удоволствие детето да се роди с някакво увреждане.

— Благодаря ти, Джейсън. Ако искаш, мога да спя в друга стая. Знам, че за мъжете е малко трудно...

Джейсън я взе в прегръдката си.

— Кейт, не искам да спиш никъде другаде, освен на това легло — до мен.

— Надявах се да кажеш това, Джейсън — промълви Кейт и се сгуши на гърдите му. — Страхувах се да те попитам.

— Защо?

— Защото знам, че ти се жениш за мен единствено заради бебето. Не трябва да се преструваш, че умираш от любов. Знам, че не си влюбен в мен, както и аз в теб. Това не ми дава право да предявявам никакви по-особени желания. Но се страхувам и не искам да оставам сама.

Джейсън бавно се отдръпна и тръгна към прозореца.

— Ще сложа тук походно легло. Аз ще спя на него. Ако ти потрябва нещо през нощта, ще ме събуждаш.

— Съжалявам, че ти създавам проблеми.

— Мога да кажа същото — засмя се хладно той.

Кейт се обърна към вратата.

— Сега, ако нямаш нищо против, ще е по-добре да си тръгна. Трябва да приготвя вечеря за мен и за мама.

— Можеш да вечеряш и тук.

— Това ще е една от последните ни вечери заедно. Предпочитам да си отида вкъщи.

— Както искаш — сви рамене Джейсън. — Хайде, ще те закарам.

[1] Предшестващи раждането. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кейт постепенно започваше да разбира какво означават парите. Поканите бяха отпечатани и изпратени за фантастично кратко време. Тя въздъхна с облекчение, когато получи съгласието на Джейсън да отложат брачната церемония с две седмици.

Момичета, които ѝ помагаша да довърши колекцията, вече работеха до късно през нощта. Търговците на едро щяха да пристигнат съвсем скоро. Кейт усещаше, че силите бързо я напускат.

— Едва ли ще успея навреме — изохка тя, докато вечеряше с майка си в самото навечерие на сватбата. — Толкова съм изморена, а за да свърша всичко, трябва да работя поне още десет дни, и то по дванадесет часа. Шийла и Чери ми помагат, но тази церемония ще ме погуби.

— Другите момичета не могат ли да поемат част от работата ти по колекцията?

— Не и с готовите модели. Във фабриката е истински хаос. Жените, които шият дрехите, също са доста изостанали. Защо Джейсън иска да се оженим точно сега? Почти всички знаят, че съм бременна, и няколко дни повече нямат никакво значение.

— Но за твоя бъдещ съпруг, изглежда, че имат — усмихна се Мери.

— Моят бъдещ съпруг очевидно ще се окаже един голям досадник. Още отсега започва да мърмори, че не съм се прибирала навреме от работа. Той мрази идеята ми за собствена кариера.

— Ще се промени, когато се роди детето.

— Дано да е така...

— Кейт, ти обичаш ли го? — попита Мери и зелените ѝ очи се изпълниха с тревога.

Кейт я прегърна.

— Разбира се, повече дори и от собствения си живот, въпреки, че Джейсън не споделя чувствата ми. Често си мисля, че това се дължи на

факта, че прекалено дълго е бил затворен в себе си. Навярно сега се страхува да се разкрие.

— Ако е така, само ти си способна да се приближиш до него. Помисли си по този въпрос. Джейсън на никого не е позволял това, което позволява на теб.

— Ще го запомня — кимна Кейт, но не ѝ каза, че напоследък той все повече и повече се дистанцираше.

Когато на следващата сутрин видя готовата си булчинска рокля, затаи дъх от възхищение.

— Деси, но тя е фантастична! Не съм виждала никъде подобна прелест!

— Нали самата ти я създаде, скъпа. От мен е само шиенето. Обзалагам се, че ще събереш очите на всички. Хайде, обличай я. Нека да видим как ще ти стои.

Кейт се скри зад паравана, който ползваха манекенките, и си проправи път през изобилието от сатен и дантела. Нахлузи роклята, внимателно огледа дълбокото ѝ деколте, широките поли, а после закопча перлените копчета и спусна полупрозрачния воал.

— Господи! — възкликна Деси, като я видя, и това беше единственото, което успя да каже.

— Не мога да повярвам, че аз съм създавала това — поклати глава Кейт и поруменя от удоволствие, забелязвайки блесналите погледи на другите момичета.

— Гарантирам ти, че с тази рокля можеш да се появиш на корицата на „Вог“^[1].

— Ще се задоволя и с това да не припадна пред олтара.

— Стои ти прекрасно, как я чувстваш в талията? Стяга ли ти?

— Ще започне да ми стяга, ако церемонията се отложи с още няколко седмици. Винаги съм си мечтала да имам бебе, но никога не съм си представяла, че ще е толкова лесно да забременея.

— Не се тревожи за това, важното е, че ти и Джейсън го желаете. Сигурна съм, че ще е едно много щастливо бебе.

— Да, Джейсън е много нетърпелив и горд, че ще става баща.

— Моите поздравления! — усмихна се Деси. — И ти благодаря, че ние бяхме първите, които научихме тази новина.

— Надявам се, че сте получили поканите си? — попита колебливо Кейт.

Джейсън бе измърморил нещо от рода на това, че била поканила прекалено много момичета от фабриката, и нищо чудно при това негово отношение към работа ѝ да бе зачеркнал няколко имена от списъка.

— Получих моята тази сутрин — усмихна се Деси и тя въздъхна с облекчение. — Чух, че мистър Роджърс също е получил своята, а и Роберта се е обадила, че ще дойде.

— О, това е чудесно! Роберта е много... А Кларис? Няма ли да дойде?

— Роберта каза, че не можела. Кларис е много заета напоследък. Братът на Роберта я поканил в собствената си модна къща и сега тя работи като негова асистентка.

— Но Кларис го обиди по време на коктейла?! Нарече го надут и самовлюбен.

— Доколкото знам, Кърт обича смелите хора. Но както и да е. Кларис ти благодари за поканата и съжалява, че не може да дойде, защото точно в този момент се подготвя за модното си изложение. Надява се, че ще се срещнете по време на представянето на твоята колекция в Ню Йорк.

— Аз също очаквам това с нетърпение. Това може да се окаже събитието на моя живот. А сега, момичета, мога само да ви благодаря за това, което направихте. Роклята е великолепна...

— Не ме забравяй, когато откриеш собствена модна къща — намигна ѝ Деси.

— И мен — добави Сенди.

— А също и нас — не останаха назад Памела и Беки.

Кейт ги прегърна една по една.

— Никога няма да ви забравя, момичета. Моля се само да успея.

Когато след края на работното време Кейт тръгна към колата си, изпитваше смътна тревога. Джейсън все по-често ѝ правеше намеци, че е време да се откаже от амбициите си и да се подготвя за раждането на детето. Предполагаше, че ще се разрази истинска буря, когато му кажеше, че въпреки всичко смята да замине за модното изложение в Ню Йорк.

Утрото на сватбения ѝ ден бе окъпано от есенен дъжд. В къщата на Донован, с помощта на майка си, Кейт обличаше булчинската си рокля.

— Как може да вали точно днес?! — възмути се тя. — Цяло лято не е капнала нито капка. Точно сега ли, когато се омъжвам, времето ще е дъждовно!

— Дъждът е добро предзнаменование — успокои я Шийла.

— Това означава, че семейният ти живот ще върви по вода — потвърди Мери.

Чери беше на същото мнение.

— Някой да е виждал Джейсън? — попита Кейт. — Не съм го виждала вече повече от два часа.

— Беше в стаята си и се приготвяше — отвърна Чери. — Не се тревожи. Не е в негов стил да те изостави пред олтара.

— Господи, боя се, че точно там ще припадна! От известно време не се чувствам особено добре.

— Взе ли си лекарството против прилошаване? — погледна я угрижено Мери.

— Не, напоследък избягвам всякакви медикаменти, освен ако не ми е изключително наложително. Толкова се страхувам, че мога да навредя с нещо на бебето.

— Но, скъпа, трябва да се довериш на доктор Харис. Той е опитен специалист и никога не би ти предписал нещо, което е противопоказно.

Кейт мълчаливо кимна и глътна едно хапче с чаша плодов сок.

Всичко след това стана прекалено бързо. Кейт, Джейн, Чери и Мери се качиха в мерцедеса на Джейсън и той ги откара до местната презвитерианска църква.

Когато влязоха, Кейт стана още по-нервна. Всички места на дъбовите пейки вече бяха заети от техни приятели, роднини и от доста гости, които виждаше за първи път. В олтара горяха големи свещи и имаше вази с цветя. Малко встрани от него бе разположено пианото и възрастен мъж изпълняваше някаква монотонна сватбена мелодия. Кейт сама трябваше да извърви дългия път от входа до олтара, тъй като баща ѝ бе починал. Сърцето ѝ се сви, когато забеляза двамата репортери с големи камери и включени касетофони. Майка ѝ също ги

забеляза и стисна окуражително ръката ѝ. Кейт ѝ отвърна с пресилена усмивка и прегърна още по-здро̀во букета бели орхидеи.

Джейсън вече я очакваше до олтара. Прозвуча сватбеният марш и първа тръгна Чери, следвана на няколко крачки от Кейт. Първите ѝ стъпки бяха неуверени, но постепенно самочувствието ѝ се възвърна. Бе облечена в своята рокля, познаваше всеки сантиметър от нея и нямаше опасност да се спъне в дългите ѝ поли и да се изложи пред толкова много хора. Гордо вирна брадичката си, дочувайки тихите им въздишки на възхищение. Питаше се колко ли от тези елегантно облечени гости подозират, че тази сватба е предизвикана единствено от нейната бременност.

Най-накрая стигна до олтара. За първи път от няколко дни погледна Джейсън в очите, докато ѝ слагаше пръстена. До съзнанието ѝ смътно достигна гласът на свещеника, който ги обявяваше за мъж и жена, и механично надигна воала си. След кратко колебание Джейсън се наведе и я целуна. Устните му бяха хладни и докоснаха нейните само за миг.

— Не — прошепна Кейт. — Не ме целувай така...

Той отново се наведе и сега нещата бяха такива, каквито трябваше да бъдат. Кейт стисна мускулестите му ръце и го задържа до себе си, докато усети, че стопля стиснатите му устни. Когато се отдръпна, на лицето му имаше усмивка и тя не можа да разбере дали е щастлив или имитира щастие само заради гостите.

След като получиха поздравления, младоженците заедно с почти всички гости се върнаха в къщата на Джейсън, където Шийла бе отрупала огромна маса с ордьоври, салати и напитки.

Вечерта Кейт разговаряше предимно с Роберта. Не остана много очарована от начина, по който приятелката ѝ гледаше към Джейсън. Нямахше как да разбере какви са били отношенията им преди това, но желанието в очите на симпатичната жена ѝ подсказваше, че венчалната халка едва ли ще е бариера, ако пожелаеше да бъде с него. За удоволствие на Кейт, Джейсън не проявяваше никакъв интерес към Роберта.

Приятелите на Джейсън не бяха от хората, с които Кейт би могла да разговаря. Като разбраха, че не е запозната с работата в „Диамантената шпора“, те просто я избягваха. Техните съпруги бяха

много по-любезни и Кейт получи многобройни поздравления за прекрасната си рокля.

— „Нойман и Маркус“ — гордо обяви Джейсън и вдигна чашата. — Напълно си заслужава парите.

— „Кетрин от Тексас“ — тихо го коригира Кейт. — Дизайнът е мой, а изпълнението е на Деси, Сенди и на момичетата от фабриката.

При тези думи се разнесоха нови възклицания и около нея се скупчиха още любопитни жени, за да я разгледат по-отблизо. Светкавиците на репортерите засвяткаха. Кейт си представи заглавието в утрешните вестници: „Млада дизайнерка сама изработва булчинската си рокля“. Това беше нещо необичайно и несъмнено щеше да предизвика сензация. Но сред усмихнатите и възхитени лица не беше това на Джейсън. Той очевидно не беше доволен, макар че не каза нищо.

Кейт помогна на Джейсън да разрежат сватбената торта и скоро гостите се разделиха на малки групи — всеки от тях с чаша и чиния в ръка. Кейт остана близо до майка си и до Чери, но с едно око наблюдаваше Роберта. Сякаш нарочно приятелката ѝ избираше компанията на най-известните и най-богатите мъже. Приличаше на красива пеперуда, която прелиташе от цвят на цвят и открито демонстрираше своите прелести. Кейт я харесваше, но тайно се радваше, че няма да бъде прекалено дълго около Джейсън. Дори и най-принципният мъж можеше да бъде изкушен от нейната красота и от високия ѝ интелект.

След около час Кейт се качи в спалнята и се преоблече в сив спортен костюм за сватбеното си пътешествие. Успя да целуне само няколко от своите приятелки, сбогува се с майка си и скоро мерцедесът на Джейсън летеше по магистралата към Сан Антонио.

— Мисля, че ти казах да си поръчаш рокля от „Нойман и Маркус“ — подхвърли Джейсън, вперил очи в пътното платно.

Кейт си пое дълбоко дъх. Решителният момент беше настъпил.

— Да, така беше...

— Тогава защо не ме послуша?

Той не изглеждаше чак толкова ядосан, колкото бе очаквала, но с него винаги трябваше да бъде предпазлива.

— Не съм го направила от вироглавство, Джейсън. Аз съм дизайнер на облекло. С това си изкарвам прехраната. Исках сама да си

създам красива и нетрадиционна рокля за сватбената церемония. Това е всичко.

— Не смятам, че повече ще е необходимо да работиш, за да си изкарваш прехраната.

Гневът вече се долавяше в плътния му глас.

— Не и докато си моя жена. Това означава, че няма повече да се занимаваш с дизайн на облекло.

— Меденият ни месец е тъкмо времето за обсъждане на този проблем — иронично отбеляза Кейт.

— Ти какво очакваше? Да се предам толкова лесно? Смятам, че достатъчно добре ме познаваш.

— Знам прекалено малко за теб. Откакто изпратихме поканите за сватбата ни, не мога да се доближа до теб, за да поговорим. Имам чувството, че ти правиш всичко възможно да ме изтласкаш от живота си.

— Нали ти казах, че искам повече от всичко на света това дете — отвърна Джейсън, запали си цигара и включи климатичната инсталация.

Той пръв наруши мълчанието, което се бе възцарило:

— Отново ли имаш болки?

— Не — отговори рязко Кейт и прехапа устните си от яд. — Предполагам, че ако бях казала „да“ щеше веднага да обърнеш колата.

— Не бих рискувал здравето на детето заради някакъв проклет уикенд.

— Слушай ме добре, Джейсън. Казах ти вече, че аз също желая това дете и няма сила на света, която може да ме спре да го родя. Но ако му е писано да не се роди, каквото и да правим, колкото и да се опитваме да го спасим, няма да можем.

— Това включва ли и „случайно падане“ по стълбището? — саркастично попита Джейсън и дръпна от цигарата си.

Кейт усети как очите ѝ се замъгляват от сълзи. Беше работила до изнемога, за да завърши колекцията си и да се включи в подготовката за сватбената церемония. Беше бременна по негова вина, по негово настояване се бе омъжила, а сега трябваше да слуша и острите му забележки. Мразеше го. Мразеше и себе си, защото се бе съгласила на този абсурден брак. Ако можеше, би свалила пръстена си, би го

захвърлила в лицето на Джейсън и би слязла от тази проклета скъпа кола.

Той забеляза насълзените ѝ очи.

— О, Кейт! Извинявай, не исках да те засегна!

— Аз не съм виновна, че съм бременна, Джейсън! Не съм искала да се омъжвам за теб! Съжалявам, ако се чувстваш като в капан, но влез и в моето положение. Не е ли по-лошо? Исках да постигна нещо в живота си, а ти само ми пречиш. Трябваше да стоиш настрана от мен! Можеше да ти е трудно, да те боли, но нямаше сега и двамата да сме забъркани в тази каша.

— Липсва ли ти предишният Джейсън?

— Да, проклет да си! — изхлипа Кейт. — Ти беше единственият ми приятел...

— И ти беше единствената ми приятелка. Единствената жена, която съм харесвал в живота си. Съжалявам, че всичко тръгна толкова лошо.

— Трябваше да вземем някакви предпазни мерки. Аз дори не знаех как. Мислех, че ти... Нали си имал някакъв опит.

— Понякога страстта кара мъжете да забравят за всичко друго — отвърна студено Джейсън, без да я поглежда. — Няма смисъл отново и отново да се връщаме към това. Ти си бременна, а от днес вече сме семейство. Независимо дали ни харесва или не, ще трябва да живеем заедно.

— Предполагам, че е така — въздъхна Кейт. — Всъщност, необходимо ли беше това пътуване до Ямайка?

— Да, всяко нормално младо семейство има меден месец. Нашият ще трае само три дни, но е по-добре, отколкото нищо. Сметнах, че като се откъснеш за малко от проклетата текстилна фабрика, може да размислиш и да разбереш, че светът не започва и не свършва с нея.

— Не може ли... Не може ли да не спорим за това през тези три дни? Ще се опитам да бъда отново твоята най-добра приятелка.

Сърцето на Джейсън забави ритъма си. Това беше Кейт, каквато я помнеше от преди. Щастливата, усмихната Кейт, която първо бе завладяла мислите и съзнанието му и едва след това тялото му. Протегна ръка и я докосна по бузата.

— Ямайка ще ти хареса, обзалагам се. Ще отидем в Монтего Бей, където не е така пренаселено като Кингстоун. Ще си лежим по цял ден на плажа, ще прием пина-колада, а вечер ще ходим на дискотека.

— Ние с бебето не прием алкохол и не танцуваме диско.

— Извинете ме, госпожо. В такъв случай, ще ви предложи бавен блус и плодов коктейл.

— Звучи много окуражаващо.

Кейт сви тънките си пръсти около неговите и за първи път от доста време се усмихна бодро.

Джейсън трябваше да свикне със загубата на своята свобода. Тя бе готова да му докаже, че може да бъде най-добрата съпруга, за която си е мечтал, стига да не ограничава нейната свобода. Джейсън и бебето бяха най-важните неща в живота ѝ, но ако пропуснеше шанса да се утвърди като дизайнер, винаги щеше да съжалява. Но сега трябваше да се отпусне, да се радва, че е с Джейсън и да не се бои от бъдещето. С тази мисъл Кейт се качи на огромния самолет на „Ямайка Еър“ и седна в удобните кресла на първокласния салон. През двучасовия полет до Монтего Бей Джейсън непрекъснато държеше ръката ѝ и я успокояваше.

Когато слязоха по стълбичката на самолета, горещият и влажен тропически бриз я удари в лицето и накара дъха ѝ да спре, но миг след това ноздрите ѝ се изпълниха с аромата на екзотичните цветя. Малко по-късно се качиха на допотопно такси, което трябваше да ги откара до „Холидей Ин“.

— За първи път ли сте на острова? — попита шофьорът с широка усмивка и им хвърли любопитен поглед в огледалото.

— Аз вече съм го посещавал — отговори Джейсън. — Но за жена ми това е първото пътуване извън Америка. Тук сме за нашия меден месец.

— Аха, избрали сте най-доброто. Ямайка е прекрасно място за почивка. Трябва да видите плантациите за кафе и банани. Също така няколко стари къщи и историческите забележителности.

— Защо не ни поразходиш наоколо? — неочаквано предложи Джейсън. — Омръзнали са ми организираният турове, а се обзалагам, че ти познаваш острова много по-добре от който и да е екскурзовод.

— Готово! Само кажете кога — засмя се доволен шофьорът. — Сега, докато пътуваме, мога да ви запозная с регето.

— Регето? Какво пък е това? — попита колебливо Кейт.

Шофьорът се пресегна и включи радиото. Купето веднага се изпълни с ритмична, бърза музика.

— Това е реге, госпожо. Музиката, която най-често се слуша на острова. Между другото, казвам се Бъртън Кокс.

Джейсън представи себе си и Кейт, а след това се договори с него да се срещнат рано на другата сутрин.

— Не забравяйте за часовата разлика — каза Бъртън и спря колата пред модерната бяла сграда на хотела, обграден от всички страни с палми и някакво непознато дърво с големи, огненочервени цветове.

— Трябва да нагласим часовниците си с два часа напред — обясни Джейсън на учудената Кейт.

Бъртън Кокс разтовари багажа им на тротоара, махна им за довиждане и скоро жълтата кола потъна в натоварения трафик. Зад тях сякаш изпод земята изникна униформено пиколо.

— Здравейте, приятели. Изглежда, че току-що пристигате?

— Да, преди малко слязохме от самолета. Странно защо този път няма толкова много туристи?

— Има студентски вълнения в Кингстоун — въздъхна младежът.

Той отнесе багажа им в апартамент с огромна тераса, от която се виждаше океанът. Джейсън му даде щедър бакшиш и пиколото се отдалечи, подсвирквайки си доволно.

Кейт пристъпи в просторната дневна, отвори плъзгащата се стъклена врата на терасата и се опияни от мириса на море, водорасли и екзотична растителност. Удивителната красота на природата бавно отмиваше пристъпа на гадене и болката ѝ.

— Искаш ли да хапнеш нещо? — попита Джейсън и сложи ръка на рамото ѝ.

— Не се чувствам особено добре... но това може да се дължи и на факта, че не съм яла нищо от доста време.

— Какво означава „не се чувствам особено добре“?

Кейт въздъхна уморено.

— Повдига ми се, вие ми се свят...

— Господи! Но защо не ми каза по-рано?!

Той без никакви усилия я вдигна, пренесе я до спалнята и я положи на едно от големите легла, застлано със зеленикавобяла покривка в тон със завесите.

— Защото не исках да те тревожа излишно. Страхувам се, че няма да ти бъде много добра компания по време на престоя ни тук.

— Струва ми се, че причината е проклетата ти работа, но няма да говорим за това сега. Какво да направя, за да се почувстваш по-добре?

— Ще ми се смееш — отвърна Кейт и потърси тъмните му очи.

— Не, няма.

— Добре, искам салата от раци, плодова торта с ягоди, пинаколада и чаша кафе „Блу Маунтийн“.

— Но това е нещо съвсем нормално и аз обожавам „Блу Маунтийн“. Ще поръчам да ни донесат всичко в стаята.

Джейсън излезе и скоро се върна, следван от трима сервитьори, които носеха препълнени подноси. Кейт незабелязано глътна една от таблетките си и след като привърши храната, се почувства много по-добре.

— Беше много вкусно — протегна се и се отпусна в мекото легло. — Благодаря ти.

— Удоволствието е мое, мисис Донован. Сега си почини, а после ще ти помогна да се преоблечеш.

Кейт се усмихна.

— Звучи интересно.

— Аз мисля същото — отвърна Джейсън след секунда колебание.

Отвори куфара си, извади тъмносиня тениска, къси панталони и тръгна към банята.

— Мислех си, че би трябвало жената да отива в банята, когато се преоблича — подхвърли Кейт.

— Може да ти се види смешно, но никога не съм се преобличал на светло пред жена. Хайде, защо не се смееш.

— Но защо? Това ми харесва.

Джейсън поклати глава.

— Точно когато си мисля, че започвам да свиквам с теб, ти ме изкарваш от равновесие.

— Изглежда, че си загубил чувството си за хумор. Когато татко за първи път ме заведе в „Диамантената шпора“, ти непрекъснато

крещеше и се мръщеше. Хвана ме страх.

— А сега?

— Да, и сега понякога ме побиват тръпки. Но не мога постоянно да се страхувам от теб и много обичам да гледам лицето ти, когато е усмихнато.

Джейсън почувства, че кръвта кипва във вените му. Всеки ден, прекаран в близост до Кейт, ставаше все по-мъчителен. Гледайки небрежно отпуснатото ѝ тяло, си спомни как тя бе лежала чисто гола на дивана в дневната. Възбудата го връхлетя, но не можеше да направи нищо, за да я предотврати. Желанието прекършваше волята и завладяваше съзнанието му.

Кейт следеше с интерес как на лицето му се изписват различни емоции. Погледът ѝ се спусна надолу и тя забеляза как издутината в слабините му неудържимо расте. Протегна се и лениво попита:

— Ще ми помогнеш ли да се преоблека?

По интонацията, с която зададе този въпрос, съвсем ясно пролича, че желае и нещо повече от това.

[1] Популярно в цял свят американско списание за висша мода.
— Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бясното биене на сърцето му заглуши шума на океанския прибой. Думите на Кейт го накараха да настръхне. Джейсън пристъпи към леглото.

— Ще го направиш ли?

— Да направя какво?

— Да ми помогнеш да се преоблека?

— Това ли е единственото, което желаш?

— Не... — отвърна Кейт и му направи място до себе си.

— Не бива... Престани да ме изкушаваш...

— Не знаех, че те изкушавам.

Дългите му пръсти вече разкопчаваха сакото ѝ.

— Изглежда, че никога нищо не си разбирала.

Сакото бе свалено, последва го бялата ѝ копринена блуза и Кейт остана само по сутиен. Джейсън се поколеба, преди да посегне към него.

— Кейт... Това нещо не ти ли е прекалено малко?

— Джейсън, но аз съм бременна.

— Че какво общо има с бременността ти?

— Гърдите ми са подути — отвърна Кейт и се учуди, че не се притеснява да обсъжда с Джейсън толкова интимни неща.

„Е, все пак вече не сме само любовници, а мъж и жена.“

Джейсън се намръщи. Явно все още не му бе съвсем ясно. Кейт бавно свали сутиена си. Едрите ѝ бели гърди блеснаха и Джейсън прикова очи в тях като хипнотизиран.

— Виждаш ли колко много малки венички има по тях? — прошепна Кейт. — Женските гърди при бременността се променят и се подготвят за кърменето на бебето.

— О, сега разбирам...

Джейсън внимателно докосна едното ѝ зърно и с интерес проследи как то набъбна и се втвърди.

— Сега тук... тук си по-тъмна от преди.

— Да — отвърна тя и потрепери леко от докосването му.

— Смяташ ли да кърмиш бебето?

— Да. Бих искала, стига всичко да е наред.

— Но ти трепериш?! Приятно ли ти е, когато те докосвам така?

— Повече, отколкото предполагаш...

Ръцете на Джейсън се спуснаха надолу към колана на полата ѝ.

— Бих искал да те разгледам. Никога не съм виждал бременна жена.

— И нея ли? — попита Кейт и прехапа устни.

Ревнуваше го дори и от жената, с която се бе разделил преди повече от три години.

Той се намръщи и понечи да се отдръпне, но Кейт се вкопчи в мускулестите му рамене. Вирнатите зърна на гърдите ѝ се допряха до широкия му гръден кош. Кожата му беше хладна и малко груба, но усещането бе много приятно и възбуждащо. Тя се притисна плътно към него.

Джейсън настръхна. Кейт го изкушаваше, но той не искаше да рискува здравето на детето им. С огромни усилия на волята успя да я оттласне от себе си. Но тогава видя очите ѝ — светлозелени езера, изпълнени с желание. Устните ѝ леко се разтвориха, подканвайки го да ги завладее.

— Моля те... Моля те, целуни ме тук — промълви Кейт и посочи гърдите си.

Той не чака втора покана и впи устни в кадифената им мекота. Кейт потръпна от удоволствие и нейният стон го направи напълно безпомощен. Устата му се плъзна към подутия ѝ корем, където растеше неговото дете.

— Джейсън, желая те... Искам да се любим.

— Аз също те желая, скъпа. Но не можем да го направим сега. И двамата прекалено лесно губим контрол над себе си. Не мога да бъда нежен и внимателен с теб, когато съм толкова възбуден. Трябва да изчакаме... Дори това да означава да спим на отделни легла.

Кейт затвори очи с дълбока въздишка. Джейсън беше прав. Първо трябваше да се появи детето и тогава можеха да мислят за себе си. Но как щеше да се бори с желанието си цели седем месеца?

Джейсън започна да гали тъмната ѝ коса. Кейт постепенно се успокои, изведнъж си спомни, че е почти гола и почувства свян.

Надигна се и започна да се облича.

— Сигурна ли си, че не съм наранил бебето?

— Да, нямам никакви болки. Всичко е наред, не бива толкова да се тревожиш.

— Не трябваше изобщо да те докосвам — поклати глава Джейсън и също се изправи.

Кейт си закопча сутиена и извади от чантата си свободна червена рокля от полиестер.

— Ей, чакай малко? Откъде взе тази рокля?

Тя замръзна на мястото си, защото осъзна какво щеше да последва.

— Защо? Купих я от дрехи на килограм. Обличана е само няколко пъти, съвсем е запазена...

— Забранявам ти да пазаруваш от подобни магазини. Разбра ли ме?! Ще пазаруваш в Сан Антонио в „Нойман и Маркус“ или в „Жоске“. Имам открити сметки, няма нужда дори да носиш пари в себе си.

— Но Джейсън, и богатите жени понякога пазаруват от дрехи на килограм.

— Може да влизат вътре, за да дадат пари на бедните, но не и да купуват нещо.

— Печалбата на магазините от тази верига също отива за благотворителност.

Джейсън измърмори нещо, отвори плъзгащата се врата и излезе на терасата. Луната беше изгряла и осветяваше белия пясък на плажа, върху който се стелеха пенливи вълни. Над тях се рееха тъмните силуети на морските птици.

— Красиво е — възкликна Кейт, приближавайки се.

— Тук е имало пиратско сборище през осемнадесети век. Също както на Бахамските пък и на повечето острови от Карибите. Хенри Морган и неговите приятели причаквали корабите около Кингстоун. Като остарял, Морган станал губернатор на острова и се отървал от повечето си „колеги“.

— Подличко е.

— Така е, но всеки трябва да се грижи за себе си.

Джейсън посочи сградата в съседство с хотела.

— Това е къщата наречена „Роуз хол“. Жената, която живеела някога в нея, убила своите съпрузи, а за да подчини работниците си, използвала магия. Наричали я Бялата вещица от „Роуз хол“. Ако искаш, утре можем да отидем да си поговорим с духа ѝ. В подземията на къщата сега са направили бар и магазин за сувенири.

— От подобни неща ме побиват тръпки. След това ще сънувам кошмари.

— Не знаех, че си такава страхливка. А какво ще кажеш да направим обиколка на острова, да разгледаме интересните места и да се запознаем с някои от местните хора?

— Това ми звучи много по-добре.

— Тогава програмата за утре остава без промяна.

Малко по-късно двамата слязоха във вътрешния двор на хотела и седнаха на тръстиковите столове под авокадовите дървета. Басейнът бе осветен и няколко млади двойки лениво плуваха в ослепително синята вода. Кейт си поръча плодов коктейл, а Джейсън бутилка бира.

— Какво има? — попита Джейсън, доловил втренчения поглед на Кейт.

— Нищо. Просто ми харесва да те гледам. Имаш ли нещо против?

— Не.

— Не се бой. Нямам намерение да те съборя на земята и да разкъсам дрехите ти.

Той не успя да сдържи усмивката си.

— Моля те, спри да говориш така, защото може аз да го направя.

— Е, поне вече не изглеждаш като тези мраморни статуи — кимна Кейт към скулптурите около басейна.

— Преди да те срещна, изобщо не се усмихвах. Изведнъж неочаквано се появи ти и започна да влизаш под кожата ми.

— Струва ми се, че нямаше нищо против.

Джейсън всмукна дим от цигарата и се облегна назад. Океанският бриз рошеше тъмната му коса.

— Ти направи и най-неприятното нещо съвсем поносимо. Дори когато се наранявах, не се ядосвах, защото знаех, че съвсем скоро ще се появиш ти и ще се погрижиш за всичко. Никой не е давал и пет пари за мен, преди ти да дойдеш.

— Но Шийла те обича. Също така и Джийн.

— По техен собствен начин, нали все пак са ми близки. Аз имах предвид жена.

Кейт се изчерви от удоволствие, но успя да се овладее.

— Не ми се вярва, че никое от момичетата, с които си излизал, не те е обичало.

Джейсън доста дълго време пуши мълчаливо.

— Можеш да останеш шокирана, когато разбереш колко жени съм имал.

— Не искам да знам колко са били...

— Сигурна ли си?

Той сложи нежно длан на коленете ѝ. Може би после щеше да съжالياва, но Кейт вече бе негова съпруга и трябваше да бъде откровен с нея.

— Можеш да преброиш жените, с които съм бил, само с пръстите на едната си ръка.

Кейт все още не смееше да го погледне. Близостта му някак я сковаваше.

— Май ми разказваш приказки. Това, което направихме... което ти направи, едва ли си го научил от четенето на книги.

Изречението на лицето му изведнъж омекна.

— Доверявах се единствено на инстинктите си.

— Сериозно ли говориш?!

— Напълно. Не съм кой знае колко по-опитен от теб. Когато ти казах, че не съм се събличал пред друга жена, бях напълно откровен. Ти си първата.

Кейт така се обърка, че не знаеше какво да отвърне. Наведе се и го целуна по бузата. Джейсън отвърна на целувката ѝ и усети соления вкус на сълзите, стичащи се от очите ѝ.

— Кейт, защо плачеш?

— Защото, ако е истина, това е прекрасно, Джейсън. Винаги съм смятала, че за теб сексът е нещо обикновено... нещо съвсем привично и ежедневно.

Джейсън поклати глава.

— Никога не е бил нещо привично. Ела по-близо до мен.

Кейт с готовност отпусна глава на силното му рамо.

— Баща ми мразеше целия свят, след като майка ми ни напусна. Но най-много от всичко мразеше жените. Той ми казваше... казваше

ми, че сексът е само оръжие. Че чрез него жените получават това, което искат, и държат мъжете в ръцете си. Че ги лишават от разума и от мъжествеността им. Тогава не разбирах смисъла на думите му, но когато пораснах, започнах да ги осъзнавам и те останаха завинаги в съзнанието ми. Току-що бях навършил петнадесет години, когато мама ни изостави. Никога не разбрах защо баща ми не ме обичаше. Направих всичко възможно, за да му угодя, но усилията ми останаха напразни. Неговото отношение ми причини такива психически травми, че бях доволен, когато умря.

— Все още ли мислиш по този начин?

— Доста често... Не обичам да губя контрол над себе си. Дори и когато ми е толкова хубаво.

— О, Джейсън, толкова съжалявам!

Кейт зарови лице на гърдите му. Чувстваше се виновна за предизвикателното си поведение и за това, което му бе причинила. Сега напълно разбираше неговата сдържаност и неувереността му.

— Скъпа, не те обвинявам за нищо. Когато се любихме, аз бях този, който трябваше да се контролира. Все пак на теб ти бе за първи път.

— Да, Джейсън. Аз съм жена и на мен ми е приятно да губя контрол над себе си... Стига това да става, когато съм с теб.

С тази малка изповед Кейт премахна и последните бариери, които бе издигнал Джейсън. Той протегна ръце, привлече я към себе си и тялото ѝ се отпусна удобно на коленете му.

— Нали твърдеше, че не допускам хората близо до себе си? Тази близост задоволява ли те?

— Напълно.

В очите ѝ отново се появиха горещи сълзи и Кейт го целуна с цялата жажда, която я изгаряше. Ръката му се плъзна по издутия ѝ корем, сякаш се опитваше да запомни контурите му.

— Казах ли ви, че много ви отива да сте бременна, мисис Донован?

— Заслугата е изцяло ваша, мистър Донован. Между впрочем, е много приятно да нося нашето дете.

Тези думи изпратиха тръпки на удоволствие по цялото му тяло. Устата му потърси устните ѝ и този път езикът му проникна между

зъбите ѝ. Кейт го прегърна през врата и се притисна по-силно към него, но Джейсън навреме усети опасността и се отдръпна.

— Не. Не бива да рискуваме, Кейт.

— Знам, но ми е толкова приятно.

— Желая те повече от всичко на света, но скоро ние ще бъдем родители. Трябва да защитаваме детето си.

— Това звучи много добре. Нашето дете.

— Хайде, по-добре е да си починеш. Утре ни предстои дълъг ден.

— Може ли да спя на твоето легло?

— Предполагам, че ще мога да стискам зъби през цялата нощ. Но трябва да ми обещаеш, че ще си държиш ръцете настрана от мен. Винаги ме е било страх от бързи каубойски момичета като теб.

— Така трябва да бъде. От теб съм научила всичко, което знам.

Джейсън се усмихна, целуна я леко и ѝ помогна да се изправи. После, хванати ръка за ръка, двамата се върнаха в своя апартамент.

Кейт се бе свила до Джейсън и слушаше биенето на сърцето му. Знаеше, че той не е заспал, но не смееше да наруши тишината. Беше вълнуващо и много приятно изживяване да лежи сгъшена в прегръдката му и да не се тревожи, че някой може да влезе и да ги завари така.

— Кейт, спиш ли?

— Не, не мога да заспя. Толкова е различно, когато има някой до теб.

Джейсън се протегна, взе кутия цигари от нощното шкафче и си запали една.

— Знам, и аз имам същия проблем. Никога не съм прекарвал цяла нощ с жена в леглото си.

Кейт се усмихна доволно. Това означаваше, че всичките му връзки не са били сериозни.

— Радвам се, че аз съм първата.

Джейсън дръпна от цигарата си и лицето му за миг се освети в оранжево сияние.

— Ти изглежда нямаш нищо против това, че опитът ми с жените не е особено голям.

— Разбира се! Не харесвам мъжете, които се правят на плейбои и говорят само за сексуалните си подвизи. Никога не бих спала с мъж, който сменя приятелките си като носни кърпички. Не бих искала мъж без чувство за отговорност и достойнство да бъде баща на децата ми.

Джейсън прекара пръсти през гъстата ѝ коса.

— Когато се любихме с теб, направих неща, за които не съм и помислял преди.

Кейт зарови лице във възглавницата, спомняйки си някои пикантни подробности.

— Струва ми се, че много добре знаеше какво правиш...

— Преструвах се. Бях се изплашил до смърт, че ще сгреша и ще ти причиня нещо лошо. Няколко пъти съм се отпуснал, но това ставаше с много по-опитни от мен жени.

— Джейсън!

— Чух как едно от момчетата разказваше за първата си брачна нощ и колко внимателен е бил, за да не причини болка на съпругата си.

— Е, трябва да ти призная, че се справи доста добре.

— Може би — тихо се засмя Джейсън. — Тогава ти направо ме подлуди. Издаваше такива странни звуци, така се извиваше в ръцете ми... Едва ли можеш да разбереш какво съм изпитвал в този момент. Осъзнаваш ли какво ми е струвало да си тръгна след това?

— Смятах, че се чувстваш виновен.

— Възможно е. Бях виновен и същевременно уязвим. Най-важното бе, че не исках да се женя.

— Нито пък аз. Но ето ни тук — мъж и жена.

— Да, мъж и жена. Ако останем заедно, мисля си, че този брак може и да започне да ти харесва.

Кейт целуна голото му рамо.

— Вече ми харесва, Джейсън. Само се моля дано да съм този тип жена, за който винаги си мечтал. Може да съм наивна, да нямам обноси и да разсъждавам по-различно, но те моля да бъдеш търпелив. Всичко това може да се оправи. Ще науча всичко и заклевам се, никога няма да се срамуваш от мен, както онази вечер, когато Чери ме покани на гости.

Джейсън я притегли към себе си.

— Бях жесток, защото щях да се побъркам без теб, Кейт. Липсваше ми ужасно, а се опитвах да стоя настрана. Тъкмо бях

започнал да свиквам и ти се появи. Не исках да се предавам толкова лесно и затова се държах така.

— Успяваше донякъде, но всичко свърши, когато разбра, че се готвя да излизам с Гейб.

Той изпусна облак цигарен дим към тавана.

— Тогава не бях на себе си. Добре, че не излезе с него, за да не направя някоя глупост.

— По-добре е да не се връщаме към тези дни. Искам да ти кажа само, че не трябва да съжаляваш за нищо и да престанеш да се чувстваш виновен.

— Благодаря ти, сладкишче. Но сега е по-добре да поспим. Имаме цялото време на света, за да се изповядаме един на друг. Хайде, утре ще трябва да изследваме този прекрасен остров.

— Лека нощ, мистър Донован.

— Лека нощ, мисис Донован.

Джейсън загаси цигарата си и я целуна по челото. Кейт се притисна в тялото и му в този момент той бе най-щастливият мъж на света.

През следващите три дни двамата разгледаха едно от последните райски кътчета на земята. След като се завърнеха от поредната си обиколка, предпочитаха да се хранят около басейна във вътрешния двор на хотела. Към тях често се присъединяваха странно изглеждащи малки черни птици със зловещи зелени очи, които местните хора наричаха „клинг-клинг“. Те търпеливо изчакваха да получат късче хляб или парченце от някакъв плод. Кейт свикна с тяхното присъствие, също както и с бавния, ленив ритъм на живот, със соления морски бриз и с ятата октоподи в крайбрежната ивица.

Запознаха се с други туристи от всички краища на света и Кейт за първи път се почувства американка. Всичко беше много интересно и тя си даде сметка, че пътуването е било много ползотворно. За първи път бе видяла живота от другата му страна. Оpoznала бе не само природата и жителите на Ямайка, но и себе си, и най-вече своя съпруг. Отношенията ѝ с Джейсън значително се бяха затоплили под яркото тропическо слънце и всяка нощ заспиваше в ръцете му. Осъзнаваше колко много я желае, но и двамата се страхуваха да приемат нови

рискове. Понякога се целуваха, но само за кратко време, внимавайки да не загубят контрол над себе си.

Постепенно бариерата отново се издигна между тях. Тя не падна и когато се прибраха в Сан Фрио. Дори Кейт в един момент си помисли, че това може да продължи и през целия им съвместен живот. Спяха в една стая, но на различни легла. Това не помогна на Кейт да избегне пристъпите на гадене, повръщане и силни болки. В нея все повече се загнездваше съмнението, че бременността ѝ не протича нормално, че е въпрос на дни да абортира, а това я ужасяваше.

Джейсън с утроена енергия се отдаде на работата си в ранчото и остави с безразличие Кейт да се върне в текстилната фабрика. Това само направи бездната между тях още по-дълбока. Кейт продължи да работи усилено, опитвайки се да прогони опасенията си, че може да загуби Джейсън и детето.

Щом след края на работния ден се прибереше вкъщи, озоваваше се сред ново общество, сред нов кръг от приятели. Една вечер получи покана за сутрешно женско парти и Джейсън настоя да отиде. За да не го дразни, Кейт мълчаливо се съгласи и помоли директора за свободен ден. Преди да тръгне за партито, дълго размишлява какво да си облече и накрая отново се спря на черната рокля с големите цепки. Към нея си подбра обувки с украшения от изкуствени скъпоценни камъни. Чери беше излязла и нямаше кой да ѝ каже, че този тоалет много повече би подходдал на някоя кабаретна певица от двадесетте години на века.

След около половин час Кейт пристигна на посочения в поканата адрес и позвъни на вратата на огромна тухлена къща. Жената, която ѝ отвори, тихо подсвирна и отстъпи няколко крачки назад. После насила се усмихна и я въведе в просторен хол, в който поне две дузини жени се бяха скупчили около маса със сребърен сервиз за кафе и различни видове сладкиши. Всички присъстващи млъкнаха и се обърнаха, за да я разгледат. Кейт се изчерви и ѝ идеше да потъне в земята. Никоя от гостенките не бе облечена толкова официално. „Проклет късмет! Отново съм се натруфила неподходящо и отново в черно!“ — мина ѝ през ума.

— Мисис Донован, нали? — попита я една жена и Кейт разпозна в нея блондинката, която я бе унижила преди няколко месеца в къщата на Джейсън.

— Точно така, вече съм мисис Донован. Както винаги, облечена неподходящо, но откакто съм бременна, съзнанието ми сякаш спря да работи.

Този отговор върна усмивките по лицата на гостенките и те се скупчиха около нея. Отрупах я с въпроси за сватбата ѝ, за Джейсън и вярно ли е, че сама е ушила булчинската си рокля. Жената, която ѝ бе отворила, ѝ представи домакинята на партито — нисичко, около двадесетгодишно момиче с малко повече излишни килограми, но с приятно излъчване.

— Това е Една Сейнт Джон, тя се омъжи за Барнет Коулман през март.

— Моите поздравления — усмихна се Кейт и с мъка успя да задържи чашата си с кафе върху малката чинийка.

— Благодаря — отвърна Една. — Ти се омъжи предната седмица, нали?

— Да, точно така. Всичко стана много прибързано, но какво да се прави като съм бременна.

— Това трябва да се запише в книгите — намеси се блондинката. — Не съм чувала Джейсън Донован да се слави като плейбой.

— Тихите води са най-дълбоки — отвърна нервно Кейт.

Все още добре си спомняше първата си среща с тази жена.

— Знаеш ли, ти беше права онази вечер. Така че аз си взех урок. Развеждам се, защото моят съпруг повече се интересува колко пари ще похарча, а не от мен самата. Заминавам за Либия, където ще си потърся някой по-богат петролен шейх и ще попълня харема му. Очаквам скоро да съм замесена в някой пикантен международен скандал.

— Звучи интригуващо — засмя се Кейт. — С нетърпение ще очаквам да прочета за подвизите ти във вестниците.

Дафне ѝ махна и се отдалечи към средата на залата. Кейт едва сега осъзна, че арогантното ѝ поведение и острият ѝ език са само защитна маска срещу заобикалящия я свят. Тъкмо се бе отърсила малко от напрежението, когато към нея се приближи възрастна дама с огромен гърбав нос.

— Млада госпожо, не те познавам, но не мисля, че е почтено да се гордееш с бременността си, след като си омъжена само от една седмица — заяви строго тя с високо вдигната брадичка.

— Аз също не ви познавам, уважаема госпожо, но ще ви кажа, че аз и моят съпруг искрено желаем това дете. Дали то е било създадено след брака или преди него, в случая няма никакво значение.

Възрастната жена поруменя от неудобство и демонстративно ѝ обърна гръб. Кейт се усмихна и отпи от чашата си. Бе удържала първата си победа, макар и да не беше облечена подходящо и да нямаше светски обноски. Тези дами от висшето общество се различаваха от работничките в текстилната фабрика само по размера на банковите си сметки. Вече не се тревожеше за това как ще я приемат в това общество, важното бе, че сега се чувстваше прекрасно.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кейт се прибра вкъщи цялата изпоцапана със сметана, пастет и кафе. Лицето ѝ беше поруменяло и тя имаше чувството, че през целия ѝ живот ще си остане такава. Най-голямата ѝ грижа сега беше как да каже на Джейсън какво бе направила. Съвсем бегло си спомняше как си беше тръгнала от дома на Една, мърморейки обяснения, извинения и обещания, че ще възстанови всичко, което бе счупила. Започна да прехвърля наум: „Повредена сребърна кана за кафе, няколко порцеланови чаши и три чинии, две кристални чаши и една захарница... Това прави около петдесет долара. Слава богу, че вече имам собствена банкова сметка...“.

— Господи, Кейт, какво се е случило?! — плесна с ръце Шийла, когато я видя. — Защо си облечена така? Само не ми казвай, че си отишла на сутрешно кафе с тази рокля!

— Да, за съжаление, отидох облечена с тази рокля. И точно когато всички престанаха да обръщат внимание на необичайния ми тоалет, залях гърба на една жена с горещо кафе, а после се стоварих върху масата...

Кейт избухна в сълзи.

— О, Шийла, явно никога няма да мога да свикна с тези хора. Колкото и да се опитвам, нищо не се получава.

Възрастната жена я притегли в обятията си.

— Хайде, хайде, не си заслужава да плачеш за това. Аз ще те науча на всичко, не се тревожи.

— Но аз счупих толкова неща! — изхлипа Кейт. — Повредих сребърната кана за кафе... счупих две чаши с високи столчета... Обещах, че ще заплатя всички щети.

Шийла изведнъж замръзна.

— Господи, само не ми казвай, че си била в къщата на мисис Уордън!

— Там бях. Защо?

— Опа!

— Какво „опа“?

— Скъпа, този сервиз е на около двеста години. Бабата на мисис Уордън го е донесла със себе си от Англия. Боя се, че това, което си счупила, може би е по-скъпо, отколкото си мислиш. Преди няколко години купих една солница от антикварен магазин и платих за нея сто долара. Е, по-скоро Джейсън я плати, защото му харесваше.

Кейт пребледня и отстъпи назад.

— Нима искаш да кажеш, че ще са ми необходими повече от петдесет долара, за да възстановя щетите?

— Страхувам се, че е така, скъпа. Ще си щастлива, ако се отървеш със седемстотин долара, като се има предвид, че ще се наложи счупеното да се реставрира от специалист.

— Трябва да седна... — изпъшка Кейт и Шийла побърза да ѝ подаде стол. — Когато Джейсън разбере, сигурно ще ме убие.

— Не се тревожи толкова, той може да е лош, но все още не е убил никого. Още по-малко пък ще посегне на бременната си съпруга. Седемстотин долара не са чак толкова много. Едва ли ще му е непосилно да ги даде.

— Имах предчувствието, че не бива да приемам тази покана.

— Глупости! Ако избягваш тези събирания, никога няма да свикнеш с живота на хората от обществото. Не се безпокой, това едва ли ще се повтори. Хайде, сега върви горе и се преоблечи. Тези дрехи ги хвърли в пералнята. През това време ще ти сваря едно прекрасно кафе без кофеин.

— Мразя го. Направи ми обикновено — измърмори Кейт и тръгна към стълбата.

— Ти можеш да го мразиш, но трябва да се съобразяваш с бебето.

Тя направи няколко крачки, спря се и се обърна назад.

— Шийла, обичам те!

— И аз те обичам, детето ми! Хайде, върви.

Кейт си взе душ, облече един стар анцуг на Джейсън и бяла тениска и се почувства много по-добре. Слезе долу, седна на масата да изпие кафето си и вдигна босите си крака на един стол. В този момент вратата се отвори и Джейсън влезе, следван от двама симпатични млади мъже.

— Здравей, Джейсън — смънка притеснено тя и се изправи.

Джейсън погледна с явно раздражение първо стария анцуг, след това бялата ѝ тениска с няколко упорити петна, а най-накрая и босите ѝ крака.

— Господа, това е съпругата ми Кейт.

— Здравейте — усмихна се Кейт. — Навярно и вие сте в същия бизнес?

— Така е — отвърна по-високият мъж. — Аз съм Ед Блейн, а това е моят съдружник Хари Сандърс. Идваме от Монтана и докарахме няколко млади бика от породата „Бийфмастър“ за Джейсън.

— О, колко е интересно! Аз и мама имаме няколко възрастни бика, но в момента Джейсън се грижи за тях. Навярно и те са дошли от вашето ранчо.

— Навярно.

— Трябва да ви кажа, че те заплодиха няколко крави от породата „Санта Гертрудис“. Родиха се прекрасни теленца, които по-бързо наддават и са по-издръжливи на високите температури.

— Господи, тази жена разбира от животновъдството! — възкликна Ед и устните му се разтегнаха в широка усмивка. — Джейсън, ти си голям късметлия да попаднеш на жена, която разбира от работата ти. Моята не можеше да различи бик от крава.

— А пък моята се интересува само от бижута — добави Хари. — Казва, че била алергична към праха, който вдигат животните.

Раздразнението на Джейсън бе изчезнало, за да се замени с възхищение от начина, по който Кейт бе спечелила неговите бизнес партньори. Изглежда, че никой от двамата мъже не обръщаше внимание на износените ѝ дрехи и босите ѝ крака.

— Джейсън ме е учил на всичко — усмихна се Кейт и се обърна към съпруга си.

Джейсън потъна в светлозеления ѝ поглед и за момент забрави това, което се готвеше да каже.

— Бащата на Кейт, Франк Уитман, беше дълги години мой първи помощник в „Диамантената шпора“. Заслугата за нейните знания не е само моя.

— Сядай — намеси се Шийла и натисна раменете на Кейт. — С нейна помощ скоро Джейсън ще има по-голямо семейство — обясни тя на двамата бизнесмени.

Младите мъже кимнаха разбиращо.

— Джейсън, ще ти кажа, че ти си едно щастливо... Че ти си голям късметлия — засмя се по-високият.

— Благодаря ти, Ед — отвърна Джейсън, без да откъсва очи от Кейт. — Господа, можем да се преместим в кабинета ми. Ще уредя малко кафе и сандвичи и можем да си говорим за бизнес, докато обядваме.

— Чудесно, няма нужда да ми показваш къде е кабинетът ти — рече Ед и подаде ръка на Кейт.

Същото направи и Хари, а после двамата се отдалечиха, шепнейки си нещо един на друг.

— Кейт, какво се е случило? — попита разтревожено Джейсън.

— Защо? Нищо особено...

— Все още мога да разбера кога си плакала.

Кейт въздъхна мрачно и сведе глава.

— Добре, какво искаш — цялата ужасна история или кратко резюме?

— Задоволявам се и с второто.

— Дължа около седемстотин долара на мисис Уордън...

— По каква причина?

— Счупен порцелан, чаши, чинии... и изкривена сребърна кана за кафе. Дължа също двадесет и пет долара за химическо почистване на роклята на мисис Гилс.

— Това ли е всичко?

— Е, изцапах и моята черна рокля с пастет от някаква дребна риба и майонеза, но това е нищо, защото я купих само за пет долара от дрехи на килограм.

— Мили боже, сделката на века! Ще трябва да забраня на собственика да те пуска в магазина си. Чакай малко... Ти си носила онази ужасна рокля на сутрешно парти?! Изцапала си мисис Гилс и си счупила сервиза на мисис Уордън? Как успя да свършиш толкова поразии едновременно?!

— Ами... Мисис Гилс ми обърна гръб, а аз държах една чинийка... а на нея имаше чаша с кафе. Изглежда, че съм загубила равновесие...

— А защо мисис Гилс ти е обърнала гръб?

Кейт се поколеба. Възрастната, надута дама можеше да бъде някоя важна особа, от която зависеше целият бизнес на Джейсън. Но

все пак, нали си бе обещала винаги да споделя истината със своя съпруг.

— Малко преди това тя доста шумно изразяваше възмущението си, че съм забременяла преди сватбата, и аз не ѝ останах длъжна.

Джейсън внимателно изучаваше нежното ѝ бледо лице, след това неочаквано се наведе и я целуна.

— Браво на теб, скъпа! Старата крава сама си го е търсила. Не се тревожи, аз ще платя всички сметки.

Той се обърна към Шийла.

— А ти какво гледаш? Не чу ли, че оттатък ме очакват двама гладни каубои. Направи кана кафе и няколко сандвича със салам и сирене.

Възрастната жена изтри сълзата, която се стичаше по бузата ѝ.

— Бих ти изпържила и кон, Джейсън, след като се държа толкова мило с моята Кейт.

Тя се извърна и бързо заситни към кухнята.

Кейт се изправи и прегърна Джейсън през кръста.

— Ти си най-добрият мъж, когото познавам — прошепна му, като се опитваше да не обръща внимание на напрегнатото му тяло.

Това беше първата им физическа близост, след като се бяха върнали от Ямайка.

— А аз мисля, че ти си най-красивото момиче.

Джейсън се наведе и я целуна, но тази целувка трая само секунда от съображения за безопасност.

— О, хайде, Джейсън — усмихна се Кейт, когато той се отдръпна. — Ела тук!

— Няма да стане, мисис Донован. Аз съм прекалено зает човек. Днес смяташ ли отново да ходиш на работа?

— Не, ще се обадя, че не се чувствам добре.

— Добро момиче. Работата ти няма къде да избяга. Можеш да използваш следобеда и да си купиш някакви по-нормални дрехи. Трябва да имаш специални рокли за коктейл, вечеря и сутрешно кафе. Шийла ще излезе с теб да ти помогне.

— О'кей, Джейсън — кимна Кейт. — Ще се опитам да не те излагам друг път.

Джейсън отново се наведе и този път я целуна по челото.

— Никога не съм казвал подобно нещо. Справяш се отлично. Бебето как е? — погали леко корема ѝ.

— Добре е — излъга тя, за да не го тревожи със своите предчувствия.

— Тогава след малко се връщам на полето.

Кейт го проследи с поглед, пълен с любов, докато излизаше. За нея Джейсън беше целият ѝ свят. Все още не можеше да му каже колко го обича и как мислеше всеки миг за него. Дистанцията си оставаше между тях. Страхуваше се, че неговите чувства не са толкова дълбоки, колкото нейните, и тази мисъл не ѝ даваше покой до края на деня. На следващия ден — също, и единственото ѝ спасение бе да се потопи в работата си. Момичетата покрай нея бяха изненадани, защото очакваха Кейт да намали темпото, след като беше бременна и току-що се бе омъжила, но това просто не се случи. Тя работеше и работеше все до по-късно и по-късно вечерта.

Това направи впечатление на Джейсън, но той стискаше зъби. Най-накрая след две седмици гневът му стана неудържим, когато Кейт влезе в кабинета му и със спокоен глас заяви, че след няколко дни заминавала за Ню Йорк, където ще представела колекцията си, а след това за Атланта и за Далас.

Джейсън скочи на крака, замахна с ръка и помете всичко, каквото имаше по бюрото му. Телефонът с трясък падна на пода, а няколко листа се задържаха по-дълго във въздуха и плавно се спуснаха на килима.

— Проклет да съм, ако ти разреши да отидеш!

Той приличаше на тъмнокос вулкан, ядно изригващ ругатни.

— Изобщо не ми говори за това! Няма да заминеш!

— Трябва да бъда там, Джейсън — отвърна спокойно Кейт. — Работих толкова месеци, за да приключя колекцията си. Цялата компания, стотици хора са инвестирали пари и време в моя талант, не мога да ги предам на самия финал. Журналисти от всички медии ще са там...

— И ще пишат, че някакво селско момиче от Тексас се опитва да бъде дизайнер, а всъщност може да ушие само една проста пола! С това ли искаш да бъдеш известна?

Сърцето на Кейт се сви от тона, с който ѝ говореше. Очевидно през цялото време Джейсън се бе съмнявал в нея.

— Ако не друго, то поне съм добра шивачка. Някога и ти сам го признаваше.

— Разбира се, но когато шиеше дрехи за себе си.

— Защо толкова те притеснява това, че искам да направя нещо от себе си, Джейсън? Не ми ли вярваш? Нали сега съм твоя съпруга?

Джейсън си взе цигара и я запали с нервни движения.

— Не говори глупости, Кейт! Знаеш много добре защо не искам да ходиш. Ти си бременна. Последното нещо, от което имаш нужда сега, е да кръстосваш страната със самолет.

— Но само преди три седмици ти ме заведе в Ямайка.

— Но бях до теб. Ако нещо се беше случило, щях да ти помогна.

— Но това нещо не се случи, нали? Няма да се случи и сега. Вече нямам никакви проблеми, дори и гаденето ми намаля. Няма никакви причини да се откажа.

— Не мога да ти позволя да пътуваш сама.

— Тогава тръгни с мен.

Джейсън се поколеба. Това беше прекалено голямо изкушение. Но имаше толкова много работа, че нощем го връхлитаха кошмари и се мяташе в леглото си. Цените на животните отново падаха, но сега не можеше да сподели с Кейт, че се очаква ранчото да има големи финансови трудности и да е принуден да намали част от работните места.

— Не мога да дойда. Продавам младите животни и съм затънал до гуша в работа.

— Ти си зает с твоите крави, а аз с моя дизайн.

Той рязко издуха облак цигарен дим.

— По дяволите, Кейт! Колко пъти трябва да ти казвам, че не е нужно да работиш?

— Разбира се, че не е нужно. Но само от финансова гледна точка. Според теб всичко, което трябва да правя, е да готвя, да раждам деца и да посещавам глупави събирания.

— Но това е ролята на жената в семейството.

— Откога стана експерт по този въпрос? Баща ти е управлявал и е подчинявал майка ти с подобен начин на поведение, нали? Направил е живота ѝ истински ад, малтретирал я е, удрял я е, докато тя просто не е могла повече да издържа...

— Млъкни! Веднага млъкни!

Гласът на Джейсън бе тих, но леденостуден и ужасно заплашителен. Очите му я пронизваха като кинжали.

Кейт го гледаше напрегнато и бе малко шокирана от себе си, че си бе позволила да му задава подобни въпроси. Нещо я накара да изстреля още един:

— Напуснала ви е, защото през онази нощ той е бил пиян и я е пребил до смърт, нали?

Джейсън бавно се обърна към стената, без да ѝ отвърне. Не можеше да говори за това. Дори не искаше да си спомни за миналото. Не искаше да мисли за това как под влияние на алкохола неговият обичлив баща се бе превърнал в жесток, чужд човек. Да, всичко, което казваше Кейт, беше истина. Баща му наистина бе принудил майка му да ги напусне, но Джейсън никога не си бе признавал това. Това признание носеше болка. Караше го да се тревожи за себе си. „Ами ако аз стана като него и Кейт ме напусне? Или тя и без това ще си тръгне заради проклетата си работа? Може би детето не е достатъчна причина, за да я задържи при мен?!“

— Джейсън, съжалявам, ако...

— Махай се, Кейт! Върви в Ню Йорк или където другаде искаш — срыза я той, заслепен от яда си. — Върви в ада, щом не разбираш, че правя всичко това само защото съм загрижен за теб!

Джейсън седна зад бюрото си, извади някакви документи и се зачете в тях, без да ѝ обръща повече внимание.

Кейт потрепери от безпомощност. Не очакваше, че разговорът им ще завърши по този начин. По бузите ѝ се стичаха сълзи, но този път той не я успокояваше, дори не поглеждаше към нея.

— Джейсън?!

Отговор не последва. Остра болка преряза изведнъж стомаха ѝ и Кейт разбра, че трябва да побърза към банята. Тръгна към вратата и бавно я отвори, очаквайки Джейсън да я спре, но той не вдигна глава.

Когато Кейт най-после излезе, Джейсън вдигна от бюрото това, в което бе впит погледът му. Беше пощенски плик, върху който грижливо бе изписано неговото име, а отзад това на майка му и нейният адрес: Нел Кейт Донован, апартамент 22 Б, булевард „Ла Коста Драйв“ № 125, Финикс, Аризона. Обикновено изхвърляше писмата от майка си, без даже да ги прочете, но това бе дошло

прекалено рано, за да съдържа поздравителна картичка за рождения му ден.

Мислите му се върнаха към Кейт. Амбицията ѝ да преследва докрай кариерата си дълбоко го нараняваше, макар че никога не се бе усъмнил и за минута, че тя ще пренебрегне възраженията му и ще замине на изложението в Ню Йорк. Още от самото начало Кейт му бе заявила, че не желае да се обвързва. Нищо не се бе променило и след като тя бе забременяла. Джейсън вече си мислеше, че Кейт тайно в себе си не иска това дете, защото ограничава свободата ѝ и ѝ пречи да постигне целите си. „Дали в Ню Йорк няма да потърси начин да го премахне и да каже, че това е станало случайно?!“ Тази мисъл го гложеше от няколко седмици.

Пръстите му механично отвориха плика. На картичка с изглед от Финикс бяха изписани само два реда:

„Моля те, ела и поговори с мен! Не ми остава много време.

Нел Донован.“

Почеркът на подписа най-отдолу бе различен от този на останалия текст. Джейсън се намръщи при вида на неравномерно изписаните букви. „Или се е разболяла от артрит или... се е пропила също както баща ми.“ Нервно захвърли картичката в едно от чекмеджетата на бюрото си и го затвори с крак. „Не ѝ оставало много време. Това е само трик, за да ме накара да тръгна за Аризона. Какво може да иска? Прощка? Много по-вероятно — пари...“ Облегна се назад и скръсти ръце зад тила си. „А Кейт не желае парите ми. Държи да си изкарва свои собствени със създаването на облекла. Иска да бъде богата и известна, а не някоя си мисис Донован.“ Мислите му се върнаха към дните, които бяха прекарвали заедно в Ямайка. По бельото ѝ бе забелязал кръв, а тя не му беше казала нищо. Знаеше, че това е необичайно, но не смееше да обсъжда с нея подобни интимни въпроси. Странно как се бяха променили отношенията им напоследък. Искаше повече от всичко да бъде с нея, да я прегръща и в съня си, а я виждаше само по няколко часа на ден.

Джейсън се втренчи мрачно в главната счетоводна книга, сякаш тя бе виновна за всичките му проблеми. Най-накрая въздъхна тежко и се захвана отново за работа. Не можеше да промени решението на Кейт, а огромното ранчо, работниците и техните семейства бяха зависими от него.

Чери чу Кейт да плаче в стаята си, почука на вратата и влезе при нея.

— Скъпа, какво се е случило?

— Не знам...

Кейт надигна зачервеното си лице от възглавницата.

— Може би се дължи на бременността ми. Напоследък доста често плача.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Ще те помоля да се грижиш за Джейсън, докато ме няма. Утре летя до Ню Йорк за откриването на търговското изложение и представянето на моята колекция.

— Супер! — възкликна Чери. — Е, мога само да ти пожелаая приятно прекарване. И аз имам добри новини. Джийн току-що получи поръчка за една картина и дори аванс от триста долара. Надявам се, че продажбите ще му потръгнат, и скоро ще изненадаме Джейсън, като започнем да се издържаме сами.

— Но това е чудесно! Кажи на Джийн да държи на своето и да не отстъпва пред брат си, колкото и трудно и да е това.

— Да, с Джейсън е доста трудно да се спори. Хайде, спи спокойно. Как е бебето?

— Добре. Лека нощ.

— Лека нощ.

Когато Чери излезе, Кейт докосна корема си. Напоследък се чувстваше доста странно, но се успокояваше с това, че пристъпите и кървенето ѝ бяха намалели. Надяваше се, че след завръщането си от Ню Йорк ще има достатъчно време да си почине и да се порадва на бременността си.

Надигна се, взе телефона и набра номера на майка си.

— Здравсти, мамо.

— Здравей, скъпа. Как си тази вечер?

— Благодаря, по-добре от последния път — излъга Кейт и се опита да говори по-весело. — Вече не ме канят на никакви партита, но за мен това е по-добре. Обаждам се, да ти напомня, че утре тръгвам за Ню Йорк. След това направо летя за Атланта и най-накрая за Далас.

— Това е доста дълъг път, момичето ми.

— Знам, но доктор Харис не ми го забрани. Ще бъда много внимателна.

— Точно това щях да те посъветвам, скъпа. Можеш да загубиш това дете много по-лесно, отколкото предполагаш. Нали знаеш, че и на мен се е случвало, преди да те родя?

„Много успокояващо!“ — искаше ѝ се да каже Кейт, но се въздържа. Майка ѝ естествено нямаше никакво намерение да я нарани.

— О'кей, мамо. А сега е по-добре да поспя.

— Кейт, извинявай, че съм толкова нетактична, но нали знаеш, че винаги се притеснявам да не ти се случи нещо лошо.

— Мамо, ако ми е било съдено да родя детето, ще го родя. Другата възможност е да остана девет месеца на легло, а знаеш, че това е невъзможно. Сега се чувствам добре, дори повече от добре. Но съм ужасно изморена и вече бих искала да съм се върнала. Все пак най-трудното свърши. Да гледаш моделите си е много по-лесно, отколкото да ги създадеш.

— Е, за това не мога да споря. Ако имаш време, обади ми се оттам, скъпа. Приятно пътуване.

— Благодаря. Обичам те.

— Обичам те и аз, детето ми.

Кейт затвори апарата и облече нощницата си. Беше нервна, изплашена, но не можеше да събере сили, за да слезе при Джейсън и да го помоли да ѝ прости или да го накара да размисли и да тръгне утре с нея. Това означаваше да потъпче гордостта си и да се признае за победена. Не биваше да му позволи още от самото начало да ѝ диктува как да живее живота си. Ако искаше да бъде независима, не трябваше да се предава. Докосна леко корема си. Странно защо, напоследък не изпитваше познатата тежест. Дори не се чувстваше бременна, а някак празна. Това я ужасяваше. Не знаеше какви са признаците, че може да загуби детето си, а и последните няколко седмици нямаше време да пита за това доктор Харис. Може би пък това да се дължеше само на умората и изтощението.

С дълбока въздишка изгаси лампите и си легна. Остана около час будна и напразно се вслушваше в тъмнината, очаквайки да чуе стъпките на Джейсън по стълбището. Постепенно се унесе в неспокоен сън.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Търговското изложение на фирмата „Клейборн“ не се оказа това екстравагантно шоу, което Кейт очакваше да види. Тя предполагаше, че то ще състои едва ли не в някоя царствена зала с огромни кристални полилеи и оркестър, че ще срещне жени, отрупани със скъпи кожи и диаманти, че ще бъде заобиколена от тълпи фоторепортери, които заслепяват всички със светкавиците на своите фотоапарати. Вместо това представянето на новата модна линия на текстилния гигант се проведе в една от дъщерните му фирми, разположена на Седмо авеню. Търговците и любопитните посетители не бяха много. Всички бяха облечени в семпли делови костюми, музиката звучеше от касета по съмнителна стереоуредба, а журналистите се брояха на пръсти и само един от тях снимаше с видеокамера.

Роберта седеше до Кейт и по изражението ѝ личеше, че тази работа ужасно я отегчава. Няколко стола по-нататък Кейт забеляза Кларис и ѝ махна за поздрав. Жегната, която водеше шоуто, обяви началото на представянето на нейната колекция и Кейт нервно загриза ноктите си. По подиума се зададе първата манекенка, облечена в дънкова пола с бродерия по края. Изведнъж на Кейт ѝ се прииска някаква магическа сила да я пренесе на верандата на тяхната къща, в градината от дъхави цветя под горещите лъчи на южното слънце. Ръцете ѝ се изпотиха от напрежение и вече очакваше да чуе присмех и остри забележки.

— Хей, не се тревожи толкова — прошепна ѝ Роберта. — Всички ще харесат твоите модели, повярвай ми.

Кейт седеше като на тръни и внимателно наблюдаваше лицата на присъстващите, но по тях не можеше да разбере какво е мнението им. Никой не ѝ ръкопляскаше, никой не я провъзгласяваше за млад талант, но най-важното бе, че и никой не я освиркуваше. Това за момента напълно я задоволяваше. Вече бе плувнала в пот, когато последната манекенка мина по подиума, и водещата обяви десетминутна почивка преди следващото ревю.

— Е? Как беше? — попита нетърпеливо.

— Не може още да се каже — отвърна спокойно Роберта. — За това трябва малко време. Ще обясним колекцията ти за успешна едва когато започнат да пристигат поръчки... О, здравей Карла. Радвам се да те видя.

Високата, елегантна жена кимна, но тъмните ѝ очи бяха впити в Кейт.

— Вие сте Кетрин от Тексас, нали? — попита тя с лек френски акцент.

— Трябва да ви призная, че наистина съм аз.

— Поздравявам ви за това, което сте направила. Много ми хареса, че сте се спряла на по-функционален дизайн и не толкова скъпи материали. Ще включа най-малко десет облекла в нашата поръчка. Мисля, че имате добър усет и съвсем скоро ще бъдете много известна.

— Благодаря ви, но ми се струва, че ме ласкаете.

— О, напротив — усмихна се Карла. — Ласкателствата и комплиментите не могат да продадат нищо. Довиждане, дами.

Роберта избухна в смях, когато високата жена се отдалечи.

— Господи, ти осъзна ли с кого изобщо говориш?!

— Не, не съм срещала тази жена — смутено отвърна Кейт.

— Това е Карла Рош, вицепрезидент на „Савант фешън“.

— „Савант“?! Веригата от скъпи магазини по целия свят, от които пазаруват толкова известни хора?!

— Мисля, че говорим за едно и също нещо.

— Тогава тук би трябвало да припадна.

— Не, още е рано, скъпа. Предстои ти да се срещнеш с пресата. Хайде, ела с мен.

Кейт изпита новото удоволствие да дава интервюта и да бъде център на вниманието. Въпросите на журналистите следваха един след друг. Някои от тях бяха само за отговор с „да“ и „не“, други изискваха повече време за обяснения, а трети бяха твърде неудобни и Роберта ѝ даваше знак, че може и да не им отговаря.

Най-сетне всичко свърши и Роберта я прегърна.

— Браво, справяш се отлично! Хайде, вече можем да отидем и да поговорим с Кларис.

Кейт се отпусна и с радост се срещна със своята тъмнокожа приятелка.

— Моите поздравления, Кейт! Прекрасна работа.

— Същото мога да кажа и за теб, Кларис. Разбрах, че вече работиш това, което искаше.

— Ами, само извадих късмет — махна с ръка негърката. — Братът на Роберта е много мил човек. Нали ще дойдеш утре на неговото ревю в „Уолдорф“?

— Съжалявам, но заминавам за Атланта. Бих искала да остана, но съм бременна и бързам да свърша колкото се може по-бързо, за да се прибера в Тексас. Струва ми се дори, че ще трябва да пропусна Далас, защото не се чувствам добре.

— Ти си бременна?! — възкликна шокирана Роберта. — Но как така?

— Това се случва, когато спиш с някой мъж — обясни й иронично Кларис.

— Знам много добре какво става в такива случаи, но нали са изобретени проклетите предпазни средства!

— Е, остава да познаеш кой не ги е ползвал? — не се предаде негърката.

— Затова е била и тази прибързана сватба?

— Джейсън желае това дете, също както и аз — намеси се Кейт. — Надявам се, че нещата между нас ще потръгнат. Но наистина трябва да се прибирам. Тук съм против неговото желание.

— Е, ако някога изпуснеш този красив жребец на пасището, аз ще съм първата, която ще завърти ласото — усмихна се Роберта.

— Не се ли срамуваш да говориш така на една бременна жена? Малко ли са ти мъжете в Ню Йорк!

— Да, би трябвало да се засрамя, но Кейт ми е приятелка и ще ми прости. Хайде, скъпа. След като ще бързаш за Атланта, трябва да изцедим от живота колкото се може повече през оставащото ни време.

Кейт я послуша, но в късния следобед умората така я налегна, че краката ѝ се заподгъваха. Роберта я забеляза в един ъгъл на залата и ѝ се притече на помощ.

— Скъпа, зле ли ти е?

— Боя се, че да. Умирам за няколко часа сън. Толкова съм изморена!

— Разбирам те напълно, денят наистина беше доста дълъг. Какво ще кажеш да те заведе в хотела, да вечеряме набързо и после да си легнеш. Утре сутринта ще те закарам до летище „Кенеди“.

— Мисля, че знам как да стигна дотам, но с моя късмет може да се кача на самолет за друга държава.

— Не се тревожи, ще те изпратя — сложи нежно ръка на рамото ѝ Роберта.

— Господи, толкова си добра си с мен! Не знам какво щях да правя без теб.

— Ти имаш талант, детето ми — усмихна се Роберта. — Аз само ти помогнах, с каквото можах, за да го използваш правилно. Жалко, че Роджърс е болен и не може да дойде. Днес той щеше да се гордее с теб. Хайде сега да се махаме оттук.

Кейт спа в таксито до хотела, заспа веднага, щом главата ѝ докосна възглавницата, и отново проспa целия път до Атланта. Събуждаше се само от време на време поради остриите болки и пристъпите на гадене и повръщане, които отново се появиха и този път бяха много по-силни от преди. Имаше лошо предчувствие и ѝ се искаше да се прибере колкото се може по-скоро при Джейсън, но нямаше как да го направи. Твърдо реши, че щом кацне в Джорджия, веднага ще отиде да се прегледа. Проклинаше се, че не го бе направила в Ню Йорк, където Роберта несъмнено щеше да я уреди при някой специалист. Мислеше си за Джейсън и се питаше дали той тъгува за нея. Съмняваше се, че ѝ е простил това пътуване, което бе предприела пряко волята му.

На летището „Хартсфийлд“ я посрещна Анжела Маршал — жена на средна възраст със светлосини очи и гарвановочерна коса. Тя поведе Кейт по километричните коридори на огромния терминал, покрай пътници, посрещачи, туристи и униформени служители на охраната. Когато излязоха от сградата и тръгнаха към обществения паркинг, Кейт осъзна, че повече не може да върви.

— Извинете ме, има или още много път?

— Боя се, че да, скъпа. Но, Господи, ти си много бледа! По-добре ме изчакай тук. Ще отида сама да докарам колата. Дай ми и този куфар.

Кейт се усмихна с благодарност и побърза да се облегне на една от близките бетонни саксии.

— Вижте, толкова съм изморена... а и съм бременна...

— Не казвай нищо повече. Имам две деца на десет и дванадесет години. С тях прекарах осемнадесет ужасни месеца, през които не спрях да повръщам. Почакай ме тук, връщам се най-много след десет минути.

Кейт с мъка стоеше на краката си. Болката ѝ се усилваше и отнемаше последните ѝ сили. Когато Анжела спря колата до нея, лицето ѝ вече беше обляно в сълзи.

— Кейт, скъпа, какво ти е?

— Господи... страхувам се, страхувам се, че вече загубвам детето...

— Дръж се още малко. На няколко мили оттук има болница. Хайде, качвай се внимателно и тръгваме натам.

Пътуването им отне повече от половин час. Обедният трафик от летището беше ужасен и дори по магистралата колите се движеха със скоростта на пешеходец.

Кейт вече губеше съзнание, когато Анжела паркира пред входа на болницата и изтича да извика помощ. След като я пренесоха с носилка в болничната стая, при нея влезе млад лекар, който бързо я прегледа и за неин ужас, потвърди страховете ѝ — предстояше ѝ операция за изваждане на недоносения плод. Медицинска сестра ѝ взе кръв, избърсна я и ѝ инжектира упойката. Кейт вече беше изпаднала в такъв шок, че бе готова на всичко, само и само да се спаси от болката, която разкъсваше утробата ѝ.

Когато я изкараха от операционната, тя сграбчи бялата престилка на сестрата, която тикаше носилката ѝ. Имаше нужда да се докосне до друго човешко същество, за да се убеди, че все още се намира в света на живите.

— Всичко е наред — усмихна ѝ се младото момиче.

Кейт се опита да отговори нещо, но съзнанието ѝ сякаш бе загубило връзка с устата ѝ. Сестрата я откара в полутъмна стая, в която имаше две свободни легла. Постепенно усещанията ѝ се възвръщаха и тя се почувства празна. Ужасяващо празна! Първата ѝ трезва мисъл беше, че Джейсън ще я обвини за загубата на детето. Сигурно щеше да си въобрази, че е направила доброволен аборт. Бе отишла в Ню Йорк въпреки неговите протести, не бе намерила сили и да му каже, че през цялото време на вече прекъснатата си бременност е имала жестоки

пристъпи. Чудеше се дали да не помоли сестрата да съобщи на Джейсън какво се бе случило. Анжела дойде да я види за малко и обеща да се върне по-късно, за да ѝ разкаже как е минало модното ревю, но Кейт вече бе загубила интерес към работата си. В късния следобед младият лекар, който я бе оперирал, дойде при нея и я завари обляна в сълзи.

— Хей, не си заслужава да се измъчвате чак толкова — усмихна се той и стисна ръката ѝ. — Вие сте здрава млада жена и със сигурност ще имате деца. Учудвам се как е възможно да забременеете от първия път — това е доста трудно за някои жени.

Кейт изтри с длани очите си.

— Съпругът ми... съпругът ми ще ме обвини за това. Настояваше да не тръгвам на път...

— Това нямаше да помогне в никакъв случай — тихо рече докторът, притегли един стол и седна до леглото ѝ. — Не обичам да дискутирам подобни деликатни теми, но ако желаете ще ви кажа.

— Моля ви?!

— Ембрионът е бил мъртъв от известно време.

Кейт усети как горещите ѝ сълзи отново рукват.

— Искате да кажете... че бебето е било мъртво и дори да го бях износила...

— Да. Нищо не е можело да се направи.

Кейт се разтърси от ридания и лекарят натисна червения бутон над нощното ѝ шкафче. В стаята влезе медицинска сестра и той ѝ поръча да донесе успокоителна инжекция.

— Това ще ви помогне да се успокоите и да спите през нощта. Утре можете да си тръгнете.

— Съпругът ми...

— Бил е уведомен още когато са ви приели в болницата. Дежурството ми свърша около седем, но ще остана още няколко часа, за да го изчакам.

— Благодаря ви. Много сте мил.

Сестрата влезе и изпразни съдържанието на спринцовката в системата, окачена над главата ѝ. Младият лекар се изправи и стисна ръката на Кейт.

— Хайде, не се тревожете толкова. Имал съм случаи с жени като вас, които, след като са загубили първото си дете, раждат близнаци.

— Това е нещо по-успокояващо...

— Точно така. Лека нощ.

Кейт заспа почти веднага, след като докторът излезе. Когато се събуди, в стаята цареше пълен мрак, а Джейсън все още го нямаше. Мисълта, че той може изобщо да не дойде, я ужаси. Това означаваше, че утре трябваше да си тръгне сама. Чувстваше се ужасно, но знаеше, че и на него едва ли му е по-добре. За Джейсън това беше второто дете, което загубваше. Кейт затвори очи и въздъхна тежко. Дори и Джейсън да поискаше развод, за нея оставаше кариерата ѝ. Но когато се замисли, че той сега стои сам и тъгува за детето си, сълзите отново потекоха по бузите ѝ. Малко по-късно успокоителното отново ѝ подейства и Кейт се унесе в сън. Последната ѝ мисъл бе, че много иска Джейсън да е при нея.

Джейсън се прибра в кабинета си, заключи вратата и извади бутилка уиски, която от дълго време пазеше само за гости. Алкохолът бе единственото средство, което намаляваше болката. Той бе още един от „уроците“, които му бе оставил баща му. След първата глътка следваше още една и още една. Но какво можеше да направи, като не можеше да понесе подобен кошмар? Кейт съзнателно и против желанието му беше отишла в Ню Йорк. Бе рискувала бебето в името на кариерата си. „Ако беше останала вкъщи, това можеше да не се случи или...“. Докторът му бе съобщил, че плодът е бил мъртъв от известно време и у него се загнезди съмнението, че това може да е станало и по време на тяхното пътуване до Ямайка. Тогава и двамата толкова трудно бяха контролирали желанието си. „Да, вината е колкото на Кейт, толкова и моя“ — мина му през ума, но тази мисъл въобще не го успокои. Надигна бутилката и отпи голяма глътка. Осъзна, че прибъгваше към алкохола вече само заради Кейт. Последния път бе пил, когато разбра, че е бременна, а сега, когато му съобщиха, че вече не е. „Какво ли чувства тя в момента? Облекчение, че всичко е свършило? Не, едва ли! Кейт не е жена, която ще лиши от живот едно човешко същество... Да, но сега вече тя ще може да си пътува съвсем спокойно. Да преследва целите си, без да се притеснява за деца и съпруг...“

Силният алкохол изгаряше гърлото му. Баща му често му бе повтарял, че жените могат да нанесат на мъжа най-тежките рани. Сега разбираше много добре какво означават неговите думи. Стисна зъби от болка, когато си представи как бе кроил планове за Кейт и тяхното дете. Всичко това вече нямаше смисъл. Започваше да разбира и пристрастието на баща си към алкохола. Цялото му тяло го болеше, а огнената течност поне за момент го караше да се чувства жив. „Още една глътка... Само още една глътка, за да убия болката... След това никога повече няма да пия!“

Половин час по-късно, Джейсън се строполи на пода мъртво пиян.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кейт изяде една препечена филийка и отмести настрани подноса със закуската си. Все още нямаше никакви новини от Джейсън. Не знаеше дали той лично е получил съобщението от болницата или са го предали на Шийла или Джийн, които все още не са се осмелили да му кажат. Знаеше, че не може да е извън града. С толкова много работа в ранчото това беше малко вероятно. Не изключваше и възможността той да е толкова ядосан, че да не иска изобщо да я види. Анжела бе дошла при нея късно вечерта, да ѝ съобщи, че има фантастичен брой поръчки. Но точно сега Кейт не можеше да мисли за нищо друго, освен за загубата на детето си и дори този успех не можа да върне усмивката на лицето ѝ. Не знаеше какво да предприеме, след като я изпишиха от болницата — да остане в някой хотел в Атланта или да вземе първия самолет за Тексас.

Два часа по-късно, когато съзнанието ѝ още бе обсебено от тази дилема, вратата се отвори и Джейсън влезе при нея. Съседното легло беше празно и за първи път на Кейт ѝ се прииска там да има някой, който да ѝ даде кураж. Джейсън носеше тъмни очила, които скриваха очите му. По лицето му имаше нови бръчки, то изглеждаше уморено и някак по-старо. Той направи няколко крачки, но остана по-близо до вратата, отколкото до леглото ѝ.

— Говорих с твоя лекар. Ще бъдеш изписана в единадесет — рече ѝ студено. — Отивам да уредя плащането, а ти се преоблечи и си вземи багажа. Предполагам, че вече си свършила с представянето на новата си колекция.

Кейт потрепери от думите му. Нейните най-големи страхове се бяха оказали съвсем основателни.

— Знам какво си мислиш, Джейсън! Но аз нямам никаква вина за това...

— Ще се видим на изхода на болницата. Отпред ни чака кола, която ще ни закара до летището. Наел съм чартърен полет до Сан Антонио с малък самолет.

— Добре — отвърна Кейт унило.

— Лекарите ми казаха, че не трябва да правиш нищо около една седмица, докато се възстановиш. Ще се погрижа за това, а после ти си върши проклетата работа, както намериш за добре.

Кейт въздъхна уморено. „Струва ли си да се прибирам в Сан Фрио и двамата да се правим отново, че не се познаваме?...“

— Джейсън... искаш ли развод?

— В моята фамилия никога не е имало развод. Няма да съм аз този, който ще се запомни с това.

— Добре. Както желаете.

Джейсън я наблюдаваше със свито сърце. Кейт му изглеждаше много по-възрастна — уморена, с големи тъмни сенки под очите, с безжизнено отпуснати ръце. Искаше му се да я вземе в прегръдките си, да сподели нейната болка и разочарованието ѝ.

— Как се чувстваш? — попита той след няколко минути напрегнато мълчание.

— По-добре, болката ми почти изчезна. Само тук... в корема усещам празнота.

От очите на Кейт се отрониха няколко сълзи и тя ги избърса с ръкава на нощницата си.

— Благодаря ти, че дойде да ме вземеш.

— Ти си моя съпруга.

— Очаквах, че ще дойдеш още вчера.

Джейсън извърна глава и се усмихна мрачно.

— Вчера се напих като свиня.

— Разбирам! Е, това е основателна причина...

— Отивам да оправя документите. Можеш ли да се облечеш сама?

— Да.

След около час те летяха към Тексас. Кейт остана в малкия салон, а Джейсън предпочете да отиде в кабината при пилота. „Едва ли може да ме понася след това, което се случи — мислеше си Кейт, гледайки пухкавите бели облаци. — Дори не иска да седне при мен...“ Уви, не можеше да го обвини, че реагира по този начин. Когато обмисляше сега собствено си поведение, я побиваха тръпки. Беше се държала като щраус, който крие главата си в пясъка. През цялата си бременност се бе преструвала, че всичко е наред, докато всъщност с

всеки изминал ден нещата се влошаваха. Затвори очи. Толкова сладки мечти беше свързвала с бебето, а то никога нямаше да види това синьо небе, никога нямаше лъчезарно да ѝ се усмихне и да ѝ извика „мамо“. Никога нямаше да лудува из ливадите и да гони пеперуди. Кейт остави сълзите си да се стичат свободно по бузите. Мъката ѝ изтичаше заедно с тях. Тя плачеше и плачеше, докато най-накрая очите ѝ съвсем пресъхнаха.

Когато самолетът кацна, тя слезе от него смъртно бледа и ужасно мълчалива. Не каза нито дума и по време на едночасовото пътуване с мерцедеса от летището до Сан Фрио.

Мери Уитман беше на верандата и изтича да прегърне дъщеря си. Кейт не ѝ обърна почти никакво внимание, само кимна на Шийла и се опита да се усмихне на Джийн и Чери. След това се качи в спалнята и се преоблече в изтъркани широки дънки и стар, избелял пуловер. Решила бе повече никога да не се опитва да бъде това, което не е, и да не подражава на съпругите на богатите Джейсънови приятели.

Спалнята на горния етаж бе променена. Дрехите, козметиката и походното легло на Джейсън бяха изчезнали. Явно той се бе погрижил за това, преди да тръгне за Атланта.

Следващите седмици Кейт го виждаше единствено по време на вечеря, но дори и тогава не си разменяха дори и една дума. Чери и Джийн напразно се мъчеха да ги въвлекат в някакъв разговор.

След като се възстанови, Кейт отново се върна на работа. Момичетата очевидно знаеха какво се бе случило и никоя от тях дори и не намекна за пътуването ѝ до Атланта. Това ѝ подежда добре, защото не знаеше как да им разкаже за своето нещастие.

Следващата седмица дойде и първият отзив за нейната колекция. Мистър Роджърс влезе в отдела за дизайн с учудваща за възрастта си скорост и размаха някакви факсове.

— Поръчки, момичета! Всичко това са поръчки! — обяви усмихнат до уши. — Поръчки идват от цялата страна и изглежда, че ще трябва да назнача още работнички на шивашката линия. Дънковите облекла предизвикват истински бум. Само пет-шест модела не са одобрени, но това е нещо съвсем нормално. Познай какво следва, Кейт?

— Не знам... — сви рамене Кейт.

— Как така не знаеш?! Имаш зелена светлина за нова колекция през следваща година. Ще опиташ, нали?

— Може би — тихо отвърна тя.

— Почини си и когато се възстановиш напълно, ще си поговорим за бъдещето. Сега просто нахвърляй няколко идеи в скицника си. Когато пожелаеш, можеш да отидеш в Ню Йорк или в Европа, за да видиш с какво ще излязат другите модни къщи.

Кейт точно сега нямаше намерение да пътува никъде, но не искаше да разочарова шефа си. Имаше няколко нови идеи да използва мексикански мотиви, но не смяташе още да ги споделя с никого.

— Благодаря ви, мистър Роджърс. Но настина ми е необходимо време се възстановя и да оправя нещата у дома.

Думата „дом“ ѝ звучеше все по-странно през тези дни. Трябваше на всяка цена да поговори сериозно с Джейсън, защото нещата просто повече не можеха да продължават така.

— О'кей, Кейт! Благодаря ти още един път за прекрасно свършената работа.

— И аз ви благодаря, че ми дадохте шанс.

— Ти сама направи този избор — усмихна се директорът. — Ето, когато имаш време, разгледай тези документи. Посъветвай се с адвокат, ако трябва. Не знам дали предложената сума ще те задоволи. Може би ще искаш и да създадеш собствена линия.

— В момента нямам толкова големи амбиции — уморено въздъхна Кейт. — Блясъкът не си заслужава болката. Чувал ли сте тази фраза?

— Не знам в кой роман си прочела това, но аз разбирам единствено от текстилен бизнес. При нас всичко е тежка работа, която с малко късмет понякога ти се отплаща. Богати са само световноизвестните дизайнери, но те се броят на пръсти. А и дрехите им са толкова скъпи, че малцина могат да си ги позволят.

— Затова и аз не държа да основавам собствена модна къща — усмихна се Кейт. — Искам да създавам облекла, подходящи за обикновените хора, но повече от всичко исках да родя... — Кейт извърна глава. — О, извинете ме! Съжалявам... Но спомените ми са толкова пресни, че ще ми трябва време да ги забравя. След това сигурно ще се оправя.

— Разбира се, че ще се справиш — успокои я възрастният мъж и нежно я прегърна. — Вземи си няколко дни отпуск. Всички знаем колко извънредни часове работи през последните месеци.

Кейт поклати глава и избърса сълзите си.

— Не, трябва да работя. Тук се чувствам много по-добре.

— Браво, ти си мъжко момиче, Кейт!

Кейт с мъка дочака края на работния ден и вечерта едва се добра до вкъщи. Дори нямаше сили да се преоблече.

Джейсън седеше на масата в столовата и държеше някакви документи. Той вдигна глава и й хвърли бърз, неодобрителен поглед.

— От родео ли се връщаш?

— Това са дрехите, с които работя, и се чувствам удобно в тях. Ако искаш да нося бални рокли и диамантени огърлици, когато вечерям с теб, първо трябва да ми ги купиш. В противен случай ще се обличам, както желая.

Джейсън остави документите настрана.

— Не изглеждаш добре — тихо отбеляза той.

— Само преди няколко дни загубих детето си. Как очакваш да изглеждам?

Кейт седна срещу него и с въздишка си наля чаша кафе.

— Мистър Роджърс ми предложи да започна работа по нова колекция и аз се съгласих. Това на първо време означава повече пътувания до Ню Йорк и до някои от регионалните пазари.

Върху лицето на Джейсън не се появи никакъв знак, че е чул думите й. Дори и очите му не премигнаха. Най-накрая той разпери ръце.

— Е, какво пък — добре е, че не си бременна. Ще ти е много по-удобно да пътуваш със самолет.

Кейт напрегнато го гледаше. „Странно — мислеше си тя — всичко е както преди. Дори и неговата подигравателна усмивка. Само че сега го познавам много по-добре и знам, че не е толкова лесно да проникна през болката му.“ Стана, заобиколи масата и без да обръща внимание на учуденото му изражение, го целуна по челото.

— Аз исках това бебе също толкова, колкото и ти, Джейсън.

После се обърна и се качи в стаята си, където можеше да се наплаче, без никой да я безпокои.

На закуската присъстваха всички. Дори и Джейсън този път не беше тръгнал рано на полето.

— Добро утро — поздрави усмихнато Кейт и седна до Чери.

— Добро утро, Кейт. Искам да те питам нещо.

— Да, слушам те, Джейсън.

— Предполагам, че няма веднага да започнеш да обикаляш страната или да оставаш до късно във фабриката.

— Не, точно сега не мисля да го правя.

— Тогава може би ще имаш малко време и за мен. Искам да организираш няколко делови вечери. Трябва да получа малко подкрепа, за да купя един голям парцел земя, който ми е много необходим. Ще ти направя списък на хората, които искам да поканя. Ти ще организираш всичко с помощта на Шийла.

— Съжалявам, но не знам абсолютно нищо за подобни вечери. Навярно още си спомниш в какъв вид доход онази вечер, когато Чери ме покани?

Джейсън повдигна едната си вежда и продължи да разбърква кафето си.

— Все някога има първи път и е вече време да се научиш. Ако ще живееш тук, не искам повече да те виждам боса и облечена в парцали.

Кейт го погледна смело, а после и шокираните лица на останалите от семейството.

— Ако наричаш това и „мой дом“, аз ще ходя и ще се обличам, както ми е удобно. Не съм от висшето общество и ти добре знаеш това. Колкото до твоите вечери, ако Шийла ми помогне, съм съгласна. Но не трябва да очакваш чудеса. Както сам каза веднъж, аз съм бедно селско момиче.

Джейсън се усмихна и за момент заприлича на нейния стар приятел.

— Този път, ако обичаш, не обличай черна рокля.

Кейт взе чашата си с кафе и малко оставаше да я запрати във физиономията му.

— Проклет да си!

Джейсън отново се усмихна — този път очарован от своето остроумие и от изблика ѝ на гняв.

— Може и наистина да съм проклет, но ти все пак си купи една подходяща рокля.

— Бих с удоволствие си купила оригинална рокля от „Нойман и Маркус“, стига ти да платиш сметката. Щом постоянно се правиш на богат, ще се възползвам от това.

— Тя е права — засмя се Джийн.

— Защо не млъкнеш! — срязва го Джейсън. — Достатъчно съвети получавам от теб. Лежиш на гърба ми и се мислиш за Реноар.

— Реноар е бил импресионист — спокойно отвърна Джийн. — Аз смятам да специализирам портретна живопис. Вече почти завършвам един портрет на Кейт по скиците, които съм направил от преди това.

— Сериозно ли говориш?! — възкликна Кейт.

— Да, наистина — отговори Чери вместо съпруга си. — Много си красива, облякъл те е в зелена сатенена рокля.

— Чери, стига! Нали това щеше да е изненада!

— Ако ще рисуващ Кейт, нарисувай я в дънки, без обувки, седнала сред поле от разцъфнали слънчогледи — изрече бавно Джейсън. — Вечерните рокли са нещо непознато за нея.

— Казано накратко, покажи на света, че няма по-голяма селянка от нея — отрязва го Кейт, изправи се и демонстративно захвърли салфетката си. — Съжалявам, но закъснявам.

— Защо е толкова жесток с нея? — попита Чери, когато и Джейсън излезе от столовата.

Джийн поклати глава.

— Не знам. Не вярвам, че иска да я нарани. Отношенията им са доста странни. Баща ми говореше големи глупости за секса и жените. Предполагам, че Джей има проблеми да се отърси от това, на което той го е учил, и същевременно да си изясни своите чувства към Кейт. Мисля, че всичко ще се оправи. Загубата на детето се отразява ужасно и на двамата.

— Да, така е — съгласи си Чери. — Това е причината да не съм казвала на никого за нашето бебе. Но все някой ден трябва да им кажем. Скоро бременността ще започне да ми личи.

— Трябва да проличи, че и аз изкарвам някакви пари. Сега ще трябва да се грижа сам за теб и за детето. Омръзна ми да слушам неговите подмятания. Джейсън не приема сериозно моята работа, но

когато започна да продавам портрети, ще промени мнението си. Сигурен съм в това.

— Вярвам ти, скъпи. Дори и да живеем на квартира и да получавам социална помощ, изцяло съм зад всичко, което правиш.

— Обичам те — прошепна Джийн и я целуна нежно.

— И аз те обичам — отвърна с усмивка Чери.

Октомври изтече и приближаваше Денят на благодарността. Кейт бе заета с подготовката на деловата вечеря на Джейсън. Той не ѝ помагаше с нищо и сякаш очакваше от нея да чете мислите му. Кейт направи всичко, което бе по силите ѝ. Изпрати покани на всички гости, организира доставката на продуктите, подбра няколко марки вина, макар и да не разбираше нищо от вино. Късно следобед в деня на „събитието“ с помощта на Шийла започна да подрежда масата. Сега разбра, че и това не е лека задача и че си има строго определени правила. Всъщност, ако зависеше от нея, вилицата, ножът и лъжицата си бяха съвсем достатъчни.

Тъй като вече два пъти се бе унижавала да участва неподходящо облечена в светски сбирки, сега бе взела специални мерки това да не се случва. В Сан Антонио бе открила малък бутик, от който на съвсем прилична цена си бе купила сива рокля от креп с дълбоко деколте и дължина малко над коляното. След това бе отишла на фризьор да изравни косата ѝ и леко я накъдри.

След като се облече и си сложи лек грим и нежен парфюм, слезе на долния етаж, няколко минути преди да се появят първите гости. Джейсън вече беше там — в елегантен сив костюм и с чаша уиски в ръка. Това ѝ се стори доста странно, защото той прибягваше към алкохола само в изключителни случаи.

— Защо ме гледаш така? Не се тревожи, нямам намерение да се напивам.

— Не си мисля това. Просто се изненадах, защото знам, че не пиеш.

— Изглеждаш много добре.

— Благодаря. Купих си роклята от един бутик в Сан Антонио. Чери ми помогна да я избира.

— Джийн и Чери искат да се местят — отбеляза Джейсън и се загледа в нервно потреперващите ѝ ръце.

— Така ли?! Чери не ми е споменавала нищо.

— Защо пък да го прави? Тя се опитва да не те тревожи.

— Нищо не разбирам — намръщи се Кейт.

— Чери е бременна.

Кейт се почувства така, сякаш ѝ беше ударил плесница. Тази вест я върна към агонията, която бе преживяла, загубвайки детето си. Усети как таванът се завъртя, а после загуби съзнание.

Джейсън успя навреме да я прихване и я пренесе до дивана в дневната.

— Хей, какво става тук! — надникна Джийн през вратата.

— Не виждаш ли? На Кейт ѝ стана лошо. Извикай Шийла и ѝ кажи да донесе студена вода.

— Какво си ѝ направил?

— Нищо, казах ѝ за Чери. Няма ли да се размърдаш най-после?!

Джийн поклати глава и излезе.

Джейсън коленичи и допря чашата си с уиски до устните ѝ.

Кейт бавно отвори очи и извърна глава.

— Остави ме!

— По-добре ли си?

— Да... Защо беше необходимо да правиш това?

— Нали все някога трябва да узнаеш. Защо да крия от теб?

— Защо, наистина?! Съжалявам, че Чери не ми каза първа, защото щеше да ме подготви. Ти само се възползва от случая, за да ми причиниш болка.

— Доста странно е, че страдаш, когато чуеш за бременността на друга жена. Не помниш ли какво ми каза в началото? Че не искаш да имаш деца и че кариерата ти стои на първо място. Забравила ли си?

На Кейт не ѝ достигаше въздух, но успя да се изправи на крака.

— Ти какво си мислиш?! Смяташ, че съзнателно съм поставила живота на детето в опасност?!

Алкохолът вече размътваше съзнанието му и Джейсън ѝ отвърна с цинична усмивка:

— Защо толкова се горещиш? Нали това са си твои думи — на първо място кариерата, а мъжете и децата да вървят по дяволите.

— Излъгах те!

— Какво?!

— Казах, че те излъгах. Знаех, че не искаш да се ожениш за мен. Излъгах те, защото мислех, че когато разбереш, че не искам деца, ще си отидеш. Ти така и постъпи. После разбра, че съм бременна и пожела да се оженим. Спестих ти и факта, че имах проблеми с бременността още в самото начало. Дори спрях да ходя на консултация, защото се страхувах, че лекарите ще открият нещо и ще ме принудят да абортирам. Постъпих ужасно глупаво. Скрих главата си като щраус и се правех, че всичко е наред. Но нямаше нищо наред. Знаем, че винаги ще ме обвиняваш за загубата на детето, но аз не можех да направя нищо, за да го спася. Искях детето си повече от всичко на света. Кариерата ми никога не е била на първо място. В началото просто исках да ти докажа, че мога сама да постигна нещо. След това исках да ти спестя един брак, който не искаше да сключваш. Ако не беше открил, че съм бременна, сега щях да съм в Сан Антонио или Ню Йорк и ние никога нямаше да се видим.

Джейсън имаше вид на човек, ударен от гръм.

— Може би ние загубихме това дете, защото така е трябвало да стане — добави тихо Кейт и избърса влажните си очи. — Бебетата се създават от хора, които искрено и силно се обичат, и не трябва да са резултат само на сексуално желание... — Тя бавно си пое дъх. — А доколкото знам, това е единственото, което изпитваш към мен.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джейсън не се помръдна от мястото си. Думите ѝ го удариха с огромна сила.

— Как бих искала поне малко да ми вярваш — въздъхна Кейт, взе една салфетка и избърса сълзите си.

— Никога не съм имал основателна причина да вярвам на жените — каза най-накрая Джейсън с неестествено дрезгав глас.

— Знам това, но не разбирам как можеш да си въобразиш, че съзнателно ще убия детето...

— Моля те, Кейт! Осъзнавам, че и аз може да имам вина...

— Никой няма вина, Джейсън. Питам и доктор Харис, когато ме прегледа преди няколко дни. Нищо не е можело да се направи. Ако имаш угризения за пътуването ни до Ямайка и за това, че за малко не правихме любов, забрави го. Докторът каза, че това не може да е причината. Явно всичко е наследствено, след като и мама е загубила две деца, преди да ме роди.

Джейсън не знаеше какво да ѝ отвърне. Може би трябваше да ѝ благодари, че сменя чувството за вина от него, но нали баща му непрекъснато му бе внушавал да не показва слабостта си. Никога да не признава пораженията, вината или грешките си.

— Всъщност, беше много прав, като каза, че не трябва да се тревожа, когато някоя друга жена забременее. Радвам се за Чери и Джийн, защото те са най-добрите ми приятели. Тяхното бебе е желано и ще бъде обичано. Радвам се, че поразчистихме малко тези неразбирателства.

Джейсън пристъпи към нея и погали бузата ѝ.

— Кейт, искам да знаеш...

В този миг по коридора се чу тропот от много крака. Думите застинаха на устните му.

— Какво?

— Нищо... изглежда, че цялата „кавалерия“ ти идва на помощ.

— Нямам нужда от помощ. Аз не се страхувам от теб, Джейсън. И никога не съм се страхувала.

— Кейт, как си?! — попита разтревожено току-що влязлата Шийла.

— По-добре съм.

Белокосата жена се обърна към Джейсън.

— Ти винаги ли ще си останеш такъв? Кейт не ти е чирак, че да се държиш така!

Джейсън не ѝ обърна внимание и отново напълни чашата си.

— Хайде, натряскай се! Поне да заприличаш съвсем на баща си!

Той застина и ръцете му се свиха в юмруци.

— Проклетата кучка! Какво си позволяваш?!

— Джейсън, не! — извика Кейт. — След малко ще пристигнат всички гости. Не искам да чувам подобни обиди и разправии. Джийн, моля те, изведи Чери навън. Тя не трябва да се ядосва в това състояние!

Чери изтича и я прегърна.

— Благодаря ти, скъпа. Толкова се страхувах да ти кажа.

— Няма от какво да се страхуваш. Да очакваш дете е най-хубавото нещо, което може да се случи на една жена. Хайде, сега излезте и ни оставете сами. Не се тревожете, просто ми стана горещо и припаднах. Джейсън няма никаква вина.

Един по един всички излязоха от дневната. Джейсън стоеше до прозореца, стиснал чашата си с уиски.

— Не искам никога да се месиш в моите работи, Кейт. Защо застана между мен и Шийла.

— Защото можеше да я удариш, а тя се опитваше да ме защити.

— Баща ми не беше жесток човек, стига да не се напиваше. Тогава сякаш подлудяваше и биеше наред. Няколко пъти съм се отдавал на алкохола, но тогава идваше страхът. Страхът, че ще се прирастя и ще стана като него.

— Задавал ли си си въпроса защо той е посегнал към чашката?

— Започна да пие, след като майка ми ни напусна.

— Не е така. Знам, че е пиел и преди това. Майка ти го е напуснала, защото се е пропилил и е започнал да я бие. Не си ли осъзнавал, че това е истинската причина?

Джейсън извърна очи.

— Баща ми говореше единствено за нея. Споменаваше и някаква друга жена, но смятам, че с нея не е имал нищо сериозно и е било доста отдавна. Ако е съществувала някаква друга причина, на мен тя не ми е известна.

— Това няма значение, защото ти изобщо няма да станеш като баща си. Не съм те виждал да загубваш контрол, дори и когато си пиан.

— Първия път, когато ти ми помогна да стигна до кабинета, бях излязъл от релсите — усмихна се Джейсън.

— Не беше никак опасен. Само си влачеше краката и ругаеше Шийла.

— Доста пъти съм бил груб към теб, Кейт. За много неща съжалявам, включително и за пътуването ни до Ямайка.

— Никога не си бил жесток и никога не би ми причинил вреда. Мисля, че аз понякога те разбирам много по-добре, отколкото ти самият се разбираш.

— И точно това ме притеснява — въздъхна той. — Ще успеем ли някога отново да бъдем близки както в Ямайка?

Кейт направи крачка напред. Искаше ѝ се Джейсън да усети аромата на горски цветя, който се излъчваше от тялото ѝ, но той се отдръпна, опитвайки се това да изглежда съвсем естествено. Ако сега Кейт разбереше, че е ужасно възбуден, отново щеше да си помисли, че единственото, което иска от нея, е сексът. Това можеше да го лиши и от последните му шансове, ако действително съществуваха.

Тя измърмори нещо и хукна към спалнята си. Искаше ѝ се да изпищи, защото Джейсън повече не я желаше и очевидно напълно я изключваше от живота си.

Джейсън дълго гледа златистата течност в чашата си. После поклати глава и я остави на масата. Нямаше нужда от това. Алкохолът беше за слабите мъже. Не знаеше защо точно си бе налял първата чаша уиски. Може би защото вечерята го притесняваше. Трябваше да развлича заможни бизнесмени, а цялото ранчо бе заложено на карта. През главата му преминаваха различни планове как да се измъкне от задънената улица. Като краен вариант можеше да продаде малко земя и да приключи сделката със загуба, но да си запази „Диамантената шпора“. Напрежението от разговора с Кейт все още му пречеше да се концентрира.

Изведнъж си спомни колко пъти малката, грижовна Кейт бе идвала да му помогне, когато се е нуждаел от помощ. А когато след загубата на детето си тя толкова се нуждаеше от подкрепа, грубо и егоистично ѝ бе обърнал гръб. Искаше му се да би могъл да изтрие онова, което се бе случило през последните месеци, и да започне всичко отначало. Предстоеше му дълъг и труден път, докато отново спечели доверието на своята съпруга, трябваше да го извърви докрай.

На входната врата се позвъни и скоро в дневната се изсипаха първите гости.

Вечерята можеше да премине с голям успех, ако Кейт не беше толкова разстроена. Тя се чувстваше нервна и несигурна в себе си, а Джейсън, който седеше на централното място, ѝ приличаше на инквизитор, готов всеки момент да издаде заповед за нейната екзекуция.

След десерта не можа да издържи повече. Извини се, отиде в спалнята и се преоблече в дънки, пуловер и ботуши за езда. После слезе на пръсти по стълбището, излезе през задния вход и тръгна към конюшната да види Кип. Започна да гали коня си и се почувства по-добре.

— По-бавно, ще го оскубеш — пошегува се Гейб, който изникна от тъмнината пред нея.

Кейт се усмихна.

— Тихо, Гейб! Крия се тук. Не искам никой да ме открие.

— Защо? Какво се е случило?

— Джейсън е организиран вечеря за отбрани свои приятели. Скарах се с две възрастни дами, защото те имаха различно от моето мнение за последния любовен бестселър. А жената, която седеше от лявата ми страна, ме нарече „селянка“, защото не знаех какво е компактдиск — тя въздъхна тежко. — Безнадеждна съм. Явно съм създадена на този свят единствено за да шия дрехи.

— Но шефът не се ожени за теб, защото си дизайнерка.

— Да, така е. Само Господ знае защо той реши да се оженим.

Кейт прокара четката по гъстата грива на животното.

— А ти защо се криеш тук?

— Скарах се с моето момиче. Смята, че спя с нейната най-добра приятелка.

— А права ли е?

Гейб сви рамене и пъхна ръце в джобовете.

— Ами, излизахме няколко пъти, но не виждам защо това ще я разстройва.

— Гейб, никое момиче няма да иска да бъде с теб, след като излизаш с приятелката му.

— Знам. Но какво да направя, като харесвам момичетата?

— Отдавна съм го забелязал — чу се дрезгав, студен глас.

Гейб бързо се извъртя на пети и видя Джейсън на няколко крачки зад себе си. В очите му проблясваха заплашителни пламъчета.

— А... тъъ... Здравсти, шефе...

— По-добре ще е да се оттеглиш, приятелю — изръмжа Джейсън.

— О'кей, шефе — кимна Гейб и се отдалечи.

— Кейт, какво, по дяволите, правиш тук?! — избухна Джейсън.

— Не виждаш ли, разчесвам Кип. Как върви вечерята ти? Още имам проблеми с храносмилането от твоите височайши гости.

— Е, това не е фатално — засмя се мрачно той.

— Успя ли да ги изгониш?

— Не, жените още спорят за онази проклета книга, която изглежда, че и ти си чела.

— Да, съжалявам...

— Мъжете пък се чудят дали да си тръгват или да се опитат да изпият още една бутилка уиски. Мръсници, никой не иска да инвестира дори един долар. Ако смяташ да ме напускаш, скъпа, сега е подходящият момент. Скоро може да съм бедняк.

Кейт остави четката и се приближи към него.

— Колко пъти трябва да ти казвам, че не съм се омъжила за парите ти?!

— Е, може и да си права. Ти се омъжи за мен, защото беше бременна. А когато загуби детето, смяташе, че те обвинявам за това. Бях побеснял, като ми се обадиха. Толкова неща залагах на това малко същество...

— Не мисля, че те разбирам.

— Няма значение. И без това всичко свърши.

— Какво ще стане, ако загубиш и „Диамантената шпора“?

— Ще си пръсна черепа, какво друго? Ранчото е целият ми живот, ще се чувствам като предател на фамилията.

— Съжалявам, ако по време на вечерята съм объркала нещо.

— Не, този път не си объркала нищо. Аз съм си виновен, защото проявих слабост. В бизнеса всичко става инстинктивно, Кейт. Усетиш ли кръв, атакуваш, а не подаваш ръка. Всички тези мъже знаят, че ги каня единствено защото съм притеснен финансово.

— Смятах, че в Тексас не е така. Нали ти помагаше на татко, когато имаше нужда от пари.

— Скъпа, не говорим за съседски и фамилни отношения.

Джейсън се облегна на една колона и си запали цигара.

— Тук става дума за милиони долари. Банката, вместо да преговаря, предпочита да направи своите вземания и след това да излезе с огромна печалба. Смятах, че земята, която купувам, е добра инвестиция, но се оказа, че греша.

Кейт извади от джоба си няколко бучки захар и ги мушна в устата на Кип.

— Част от вината е и моя, защото не можах с нищо да ти помогна.

— Глупости! С какво можеш да помогнеш?

Джейсън протегна ръка и докосна бузата ѝ. Тя инстинктивно се отдръпна назад като опарена. Джейсън не се учуди. Това беше напълно нормална реакция на начина, по който се държеше с нея. Сега си бяха разменили ролите. Преди вечерята сам бе избегнал физическия контакт с нея, а сега Кейт го правеше.

— Мога да ти дам всичките си спестявания, за да платиш лихвите. Имам около тридесет хиляди в банката.

— Какви ги дрънкаш?! — срязва я Джейсън. — Аз съм главата на това семейство, колкото и старомодно да звучи това. Бих предпочел да прося, вместо да поискам пари от теб.

— Шовинист!

— Това учудва ли те?

— Не — отвърна Кейт с тъжна усмивка. — Винаги си бил такъв. Той замислено пушеше цигарата си.

— Не исках да те нараня, когато ти съобщих за бременността на Чери.

— Знам... — изрече предпазливо Кейт.

Страхуваше, че може да усети колко е уязвима на тази тема.

— Най-лошото е, че нищо, което сме извършили в миналото, не може да се поправи.

— Така е — съгласи се Джейсън и се обви в тютюнев дим. — Започна ли работата си по новата колекция?

Този въпрос я изненада, защото той мразеше фабриката и кариерата ѝ.

— Да, вече работя по новата си колекция, която е с традиционни мексикански мотиви. Заедно с Чери преди няколко дни пътувахме до Аламо, за да усетя по-добре атмосферата. Мистър Роджърс ми каза, че ако са необходими специални платове, е готов да направи поръчка в завода производител. Това е чудесно, нали?

— Да, това е много хубаво.

— Поне за мен е така, Джейсън. Трябва да ти е ясно, че няма да се откажа от работата си. Ако, разбира се, искаш да останем заедно.

Джейсън дръпна дълбоко от цигарата си. „По-добре отстъпи малко, глупако, или ще я загубиш напълно!“

— Както желаш, Кейт. Но те предупреждавам, че няма да търпя повече среднощни разговори с Гейб! Това ясно ли ти е пък на теб?!

Кейт го погледна шокирана. Джейсън все още я ревнуваше и не можеше да понася да има друг мъж около нея.

— Джейсън, не съм го направила нарочно. Гейб се бил скарал с приятелката си...

— Това не значи, че трябва да хленчи на твоето рамо.

— Ще му предам думите ти, но е срамота, че ме подозираш в изневяра. Дори и да те мразя, няма да ти изменя. Нали си дадохме обещание в църквата? Не ми ли вярваш?

— Вярвам ти, но ми е неприятно да те заварвам с този женкар в тъмната конюшня. Ти би си помислила същото, ако ме откриеш тук с някоя жена, нали? Пак ли трябва да заплашвам Гейб, за да спре да се навърта около теб?

Кейт се усмихна, спомняйки си за безвъзвратно отминалите щастливи дни, когато двамата с Джейсън бяха само приятели, а русокосият Гейб таеше надежди, че тя ще е следващото му завоевание.

— Е, може би трябва да се върнем и да изгоним гостите — въздъхна тя. — Изглежда беше прав, когато каза, че Джийн трябвало да ме нарисова по дънки. Никога няма да мога да се почувствам удобно сред тези хора.

— Кейт, не исках да те засегна с това. Изглеждаш много добре в дънки. Същото твърдят и моите приятели, с които се познаваш.

За Джейсън това беше трудно изречено признание и Кейт го оцени по достойнство.

— Благодаря ти.

— Засега повече делови вечери няма да има, така че можеш да си откъхнеш. Работи спокойно по колекцията си.

Кейт колебливо докосна ръката му.

— Джейсън, това важно ли е за теб? Искам да кажа, имаш ли някаква полза, като каниш тези хора?

— Понякога, да. Научих доста неща в Австралия, които могат да се използват и тук. Но при това финансово положение с вечери или без вечери е все тая.

— Но ако имаш жена, която да се грижи за...

— Хей, вие двамата защо се криете тук?! — изникна Джийн от тъмнината. — Гостите се готвят да си тръгват. Току-що мисис Дрейк си поръча портрет при мен.

— Какво?! — възкликна Джейсън.

— Фантастично! — стисна ръката му Кейт.

Когато се прибраха в къщата, Кейт се опита да се промъкне незабелязано, но една възрастна жена я спря точно преди да се качи по стълбището.

— Скъпа, благодаря ти за всичко, което направи тази вечер. Храната беше прекрасна и ти ме развличаше чудесно. Може да си млада, но се справяш отлично.

— Благодаря ви, госпожо... Вие сте мисис Дрейк, нали? Надявам се, че някоя вечер ще ни гостувате отново и тогава ще се представя още по-добре. Аз съм дизайнерка, но все още работя във фабрика за конфекция. Нямам никакво понятие от музика, книги и спортни коли. Само допреди няколко месеца притежавах двадесетгодишен форд.

— А искаш ли да научиш повече неща за коктейлите, компактдискете и спортните коли?

— Защо?

— Децата ми пораснаха и ме напуснаха. По цял ден се чудя какво да правя. Само през пролетта излизам навън и засаждам толкова цветя, че дори и пчелите започват да се оплакват. Ако имаш желание,

ще ми дойдеш на гости и ще ти обясня как най-добре да се възползваш от богатството на Джейсън.

— Господи, вие сте истински сноб! — разсмя се Кейт.

— И още как. Е, какво ще кажеш?

— Не знам... Впрочем, чухте ли какво направих на бедната мисис Гилс?

— Трябвало е да излееш цялата кана на главата ѝ. Щях да ти стисна за това и двете ръце. Свободна ли си следващата събота?

— Сигурна ли сте, че искате да ви гостувам.

— Разбира се, едва ли ще събориш къщата ми.

Кейт получи подробни инструкции как да стигне до дома ѝ и възрастната жена тръгна към изхода, като не пропусна да напомни на Джийн, че ще го очаква, за да я нарисова.

След като и последният гост си отиде, Кейт се приближи на пръсти към кабинета на Джейсън и погледна през откренатата врата. Той седеше зад бюрото си и разглеждаше някакви документи. Пред него нямаше алкохол, а само чаша димящо кафе и чинии с домашно приготвени сладки. Кейт се досети откъде са се появили те и отиде в кухнята.

— Ако ти помогна да избършем чиниите, ще получа ли курабийка?

Шийла се обърна и се усмихна.

— Можеш да я получиш още сега. Ужасно съжалявам за това, което му наговорих.

— Не се тревожи, Джейсън не е злопамятен. Лошото е, че и двамата още не можем да преживеем загубата на детето.

— Защо не помислите за друго дете?

Кейт се изчерви. Как можеше да каже на възрастната жена, че те дори не се докосват.

— Не мога... все още е твърде рано.

— Гледай да не чакаш прекалено дълго — рече ѝ тихо и многозначително Шийла.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На сутринта Кейт завари Джейсън съвсем сам на масата в столовата. Учуди се, че закусва толкова късно, защото обикновено той тръгваше към полето при изгрев-слънце.

— Добро утро, Джейсън.

— Добро утро. Много си красива тази сутрин.

— А ти си замислен и мрачен. Какво се е случило?

Джейсън се облегна назад и сведе очи към чашата си.

— Много се безпокоя за ранчото. Намираме се в голяма дупка и изглежда, че няма скоро да се измъкнем, независимо колко крави ще продам.

— Няма ли да ти струват повече, ако ги оставиш да презимуват?

— О, бях забравил, че ти не си чужда на този бизнес — усмихна се той. — Трябва да ти кажа, че успя да омагьосаш онези бизнесмени от Монтана. Сключих страхотна сделка благодарение на това, че им завъртя главите и ги накара да се чудят защо са се оженили.

— Е, значи и от мен може да има някаква полза.

Джейсън стисна устни.

— Изглеждаш дяволски секси в тези тесни дънки.

Кейт едва не изпусна вилицата си. Само преди ден той панически се бе отдръпнал от нея, а сега ѝ правеше открити намеци.

Джейсън с удоволствие я гледаше как се изчервява. Въпреки че бяха се любили и вече бяха съпрузи, Кейт все още изпитваше свян от него. Изглеждаше някак объркана и това даваше известен шанс на бъдещите му планове. Той изпи набързо кафето, взе шапката си и се изправи.

— Тръгвам за работа.

— Джейсън, струва ми се, че ти повече не искаш да остана в къщата ти.

— Да, точно така. Затова вече се разведох и бързам да те изритам през вратата.

Кейт го гледаше учудено.

— Объркваш ме...

Джейсън се усмихна и ѝ махна за довиждане.

— Това все пак е някакъв прогрес.

Той неочаквано се върна, наведе се бързо и впи устни в нейните. Преди Кейт да разбере какво става и да реагира по някакъв начин, двамата отново бяха на „почетно“ разстояние.

— Какво ще кажеш да повторим събитието от снощи? След като се справи с първата вечеря, вече ще набереш самочувствие. Ще поканим няколко по-едри собственици на земя и техните приятели. Няма да е нещо голямо. Най-много сто, сто и петдесет души.

— И на това казваш малко?! — прошепна Кейт.

Усещаше вкуса на устните му върху своите и това я караше да чувства, че отново живее.

— Това е Тексас, сладкишче. Тук няма малки неща. А сега наистина трябва да тръгвам. Дочух, че долу при имението на Смит оградата била повредена. Ако искаш, можеш да дойдеш с мен.

На Кейт ѝ се струваше, че сънува.

— Хайде, идваш ли или не? Вече достатъчно съм закъснял.

— Ами... добре. Мога да изоставя малко работата си. Все пак днес е събота.

Седейки до Джейсън в огромния форд, Кейт се чувстваше така, сякаш всичко едва сега започваше — както през онзи далечен ден, когато го беше завела насила при доктор Харис. Той ѝ говореше за новите си планове за ранчото, които включваха и създаването на нова порода животни. Разказваше ѝ за състоянието на пазара, за лошите решения, които бе взел, и за банковите си операции. Това беше разговор между съпруг и съпруга, какъвто никога досега не бяха водили. За първи път, откакто се познаваха, Джейсън се отнасяше към Кейт като равностоен събеседник по деловите въпроси. Изобщо като цяло поведението и отношението му към Кейт бяха нови и съвсем различни. Не ѝ се извиняваше за нищо, което ѝ бе казал преди, но въпреки всичко сякаш се приближаваше към нея.

— Изглеждаш замислена — отбеляза Джейсън и си запали нова цигара.

— Не, не съм... — въздъхна Кейт и облегна глава на високата седалка.

След това го погледна срамежливо и се усмихна.

— Аз съм щастлива, Джейсън.

Думите ѝ го накараха да изтръпне.

— Мога да кажа същото. С теб изглежда, че винаги сме успявали да се разберем.

Кейт сведе глава и пръстите ѝ нервно започнаха да си играят с едно копче на блузата ѝ.

— До момента, в който се оженихме.

Джейсън се поколеба за момент.

— Не, по-скоро до момента, в който престанахме да си говорим. Никога няма да разбереш колко усилия ми е струвало да стоя настрана. Не успях да устоя на изкушението, докоснах те и целият ми свят се разпадна.

— Не само с теб се случи това.

Той се засмя.

— Не ме разбирай погрешно, скъпа. Животът ми се разпадна, защото точно тогава осъзнах колко празен е бил. До този момент се бях заблуждавал, че винаги ще мога да живея съвсем сам. Малко по-късно вече не можех да спя, защото постоянно мислех за теб.

Кейт реши да не се предава лесно. Не искаше отново да отстъпи и после да бъде наранена.

— Никой от нас нямаше опит в това, Джейсън. А и както ти сам каза, от доста дълго време не си бил с жена.

Джейсън надигна едната си вежда изпод черната „Стетсън“, която стоеше неизменно на главата му.

— Според теб всичко е само сексуално желание, така ли?

Кейт се размърда от неудобство. Разговорът отиваше в деликатна посока.

— Не мисля, че може да е имало нещо друго. Аз съм само едно селско момиче с по-големи мечти. Нямам нито интелект, нито пък светски обноски. И двамата добре знаем, че ако имаше възможност да избираш за кого да се ожениш, това едва ли щях да бъда аз.

Джейсън рязко натисна спирачките и изключи двигателя.

— Слушай, Кейт, нека си изясним някои неща. Ако аз имах избор, никога не бих се оженил. Исках наследник, но не и жена в къщата си.

Кейт застина.

— Ти... ти си искал детето повече от мен?

— Исках това дете, защото беше наше, а не само защото ще наследи „Диамантената шпора“.

— Но ти каза...

Джейсън се приведе към нея и я целуна бързо с изпръхналите си устни.

— Няма ли да престанеш да се хващаш за всяка моя дума? Когато се оженихме, и двамата се променихме. Не исках да отстъпвам и да ти правя признания, а и ти не положи никакви усилия да ме разбереш.

— Но аз мислех, че ме мразиш...

— Греша, скъпа. Отвори си устата още малко.

— Само ако загасиш тази проклета цигара и ме целунеш както трябва.

Джейсън тихо се засмя.

— На вашите заповеди, лейди.

Ръката му се плъзна по рамото ѝ.

— Твърде много време измина, откакто не сме правили това.

Устните му се докоснаха до нейните и нежно ги разтвориха. Това, което започна като невинна целувка, съвсем скоро прерасна в неконтролируема страст. Само за миг езикът му властно проникна в устата ѝ, зъбите им се срещнаха, гръдния му кош я притисна към седалката. Кейт простена и обгърна врата му. Дланите му нетърпеливо пролазиха под блузата ѝ, но пръстите му не успяха да се справят със сутиена.

— Господи, помогни ми! Това закопчаване трябва да е измислено от някоя деветдесетгодишна стара мома.

Кейт едва успя да си поеме дъх, за да се засмее. Гласът на Джейсън звучеше отчаяно, точно както и самият той изглеждаше. Тя сама разкопча сутиена си и се втренчи в лицето му, когато го свали. Джейсън благоговейно погали красивите ѝ млади гърди.

— Ти винаги си била моя, Кейт. В мига, в който те докосна, разбирам това.

Той вдигна глава и потърси големите ѝ зелени очи.

— Никога не си се отдръпвала от мен, никога не си играла прословутите женски игрички.

— Аз бях девствена, Джейсън. Всичко за мен беше ново и много вълнуващо.

Джейсън отново я целуна.

— И този път ще бъде така, мисис Донован.

Пръстите ѝ започнаха да разкопчават копчетата на ризата му, но той я спря.

— Не, не бързай толкова. Тази забава е моя и аз дижирам оркестъра.

Кейт учудено отвори очи.

— Но защо...

Думите ѝ секнаха, защото твърдите ѝ зърна се оказаха между пръстите му.

— Не съм ли ти казал, че обичам лично да контролирам нещата?

Устните му бавно погалиха нейните и тялото ѝ леко потрепери. После то започна да се извива, насърчавайки ръката му все по-смело да го докосва. Езикът му си проправи път през зъбите ѝ и от гърлото на Кейт се изтръгна приглушен вик на удоволствие. Ръката на Джейсън постепенно изостави гърдите ѝ, спусна се по корема и се прокрадна в копринените ѝ бикини. Той вдигна поглед към лицето ѝ. Със затворени очи, полуотворени устни и сладострастна гримаса то беше най-възбуждащата гледка на света.

— Господи! — прошепна Джейсън в ухото ѝ и леко го погъделичка с език. — Сега те желая, сладкишче! Желая те повече от всичко. Можеш ли да го усетиш?

Кейт отново се изчерви и вече започваше да се чуди какво трябваше да стане, за да престане да се притеснява от подобни въпроси.

— Да, Джейсън. Усещам го... и аз те желая...

— А знаеш ли какво ще направим, за да потушим това желание?

Кейт отпусна глава на горещите му гърди и се заслуша в ударите на сърцето му.

— Не. Какво? — попита развълнувано.

— Нищо, Кейт. Няма да направим абсолютно нищо.

Джейсън отдръпна ръката си от копринения мъх на венериното ѝ хълмче, извади си една цигара, запали я и включи двигателя.

Кейт се почувства така, сякаш се сгромолясваше от шеметна височина. Гледаше го с разширени зеници и дишаше мъчително.

— Виждаш ли, че мога и да се контролирам. Теорията ти, че съм с теб, защото те желая само сексуално, може и да се окаже погрешна.

Джейсън включи на скорост и рязко потегли.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Портретът на Кейт отне на Джийн повече време, отколкото бе предполагал. Едва след Деня на благодарността той най-накрая успя да го завърши. Една вечер, когато с Джейсън бяха сами вкъщи, тъй като Чери и Кейт бяха отишли на гости у Мери, сложи произведението си на статива в дневната и извика брат си, за да му го покаже. Джейсън застина на мястото си и не можеше да откъсне очи от него. Кейт тичаше сред маргаритки, глухарчета и метличини. Вятър прилепваше бялата ѝ пола към бедрата. Тъмната ѝ коса беше дълга и падаше свободно почти до кръста ѝ. На главата ѝ имаше широкопола плетена шапка. Но най-поразително от всичко бе лицето ѝ, върху което бе разцъфнала девическата ѝ усмивка, а зелените ѝ очи блестяха като изумруди.

— По памет ли рисува това? — попита най-накрая Джейсън.

— Да, до голяма степен. Всичко, освен роклята и шапката ѝ. Гледах от една снимка как е била облечена на нашата сватба с Чери. Останалото го взех от скиците, които съм ѝ правил.

— Разбирам — кимна Джейсън. — Джийн... а погледът ѝ?

— Кейт гледаше по този начин в деня, в който се оженихте. Точно когато трябваше да се целунете.

— Колко ще ми поискаш за това, Джийн? — попита Джейсън, опитвайки се да изглежда безразличен.

— Нямам цена за нея. Щом толкова ти харесва, ще ти я подаря.

— Дали ми харесва ли?! Това е най-хубавата картина, която някога съм виждал. Ако сериозно се захванеш да рисуваш, съвсем скоро ще печелиш много повече от мен с това ранчо.

Джийн сведе глава. Не беше очаквал такава похвала.

— Благодаря ти, Джей. Без теб нямаше да се справя.

— Е, братко, заслугата си е твоя. Трябва да ти кажа, че си страхотен проклет художник, и ще ти помагам винаги, когато е необходимо. А картината вече е моя.

— Също както и Кейт, нали?

— Надявам се да е така — въздъхна Джейсън и изпусна облак цигарен дим. — Може да се каже, че вече започнахме всичко отначало.

— Няма ли да е по-добре, ако спите в една стая?

— А какво стана с портрета на мисис Дрейк? — игнорира въпроса му Джейсън.

— Първо ти ми отговори, Джей.

— Нямам намерение да разисквам тази тема с теб. Е, какво работиш за старата дама?

— Тя одобри предварителните скици и сега рисувам най-младия ѝ внук. Но знаеш ли кое е по-интересното? Мисис Дрейк обучава Кейт как да организира вечери.

Джейсън повдигна вежди.

— Какво?!

— Кейт смята, че се срамуваш от нейния произход и прави всичко необходимо, за да се промени. Смяташе да те изненада за коледната вечер, когато си поканил онези важни бизнесмени.

— Но аз ѝ обясних, че не се срамувам от нея и я харесвам такава, каквата е.

— Изненада след изненада. Кейт умее да прави това.

— Господи, колко е красива! — въздъхна Джейсън и отново се загледа в портрета.

— Наистина е така. Когато я рисувах, Кейт беше бременна, а нали казват, че всички жени са много красиви, когато носят дете в утробата си. Около тях има ореол на нежност и мистерия.

— Да, забелязах, че и Чери изглежда още по-добре — отвърна Джейсън, стараейки се да прикрие горчивината в гласа си от загубата на собственото им дете. — Готови ли сте с имената?

— Да, вече имаме цял списък. Също така пелени, дрешки и кошче... Джей, знам, че дълбая в раната ти. Това е една и от причините да искам да се преместим колкото се може по-бързо. Двамата с Кейт трябва да останете сами. Е, с Шийла, но тя не би могла да ви попречи.

— Вече съм преодолял шока си. Няма нужда точно сега да си тръгвате...

— Но ние го искаме, Джей. Имаме малки спестявания, започнах да печеля и мисля, че ще се справим. По-добре е да живеем в отделна къща.

— Добре, няма да те спирам, но ако ти трябва помощ, знаеш къде съм.

— Ти винаги си бил до мен, Джей. Никога няма да забравя добрините ти.

— Защо не млъкнеш? Още малко и ще ме разплачеш.

Джийн въздъхна и поклати глава. Брат му колкото и да го обичаше, никога не го допускаше близо до себе си. Поговориха още малко за картината и Джийн зададе въпроса, който не му даваше мира от няколко дни.

— Джей, спомняш ли си, че преди няколко дни ме изпрати да ти донеса една от счетоводните книги?

— Да, защо?

— Отворих чекмеджето ти, за да я взема, и видях едно писмо...

— Тя ни напусна, Джийн — отсече Джейсън. — Замина си и ни изостави в ръцете на един пиан тиранин, който всеки ден ни биеше и унижаваше. Можеш ли да ѝ простиш? аз не мога и не искам да имам нищо общо с нея.

— Тогава защо си запазил писмото ѝ?

Джейсън мразеше въпросите, на които му беше трудно да отговори. Без да каже нито дума, той се обърна и излезе от стаята.

Кейт се върна късно вечерта от къщата на майка си и видя картината, която Шийла вече бе окачила над камината.

— Господи! Това аз ли съм?!

— Прилича на теб — усмихна се Чери. — Какво ще кажеш? Нямаме ли в тази къща един наистина гениален художник?

— Господи, прекрасна е! — въздъхна Кейт. — Съвсем скоро ще мога да се гордея, че съм живяла заедно с известния художник Джийн Донован.

— Всъщност, в събота ние се местим — намеси си Джийн. — Ще си имаме своя малка къща със свой малък жилищен заем.

— Ще ми е тъжно без вас — сведе глава Кейт.

— Е, винаги си добре дошла. Не отиваме накрая на света.

— Тогава може да ме очаквате почти всеки ден, особено пък след като се роди детето ви...

В гърлото на Кейт заседна огромна буца и едва съдържа сълзите си при спомена за бебето, което беше загубила. Макар Джейсън да бе нежен и грижовен към нея, той никога не я докосваше. Това все още не беше любов, а приличаше на тяхното приятелство преди брака им. Кейт сериозно се тревожеше за бъдещето. Какво щеше да стане, ако Джейсън никога не отвърнеше на любовта ѝ?

За първи път изпита удоволствие, когато организира партито по случай сезонните продажби. Отлично се справи с ролята си на домакиня и впечатли мъжете с разговори за животновъдство, а жените с тенденциите в световната мода и дизайна на облекло. Джейсън сияеше и бе горд от съпругата си, но след края на партито Кейт отново се прибра сама в спалнята си.

Когато Джийн и Чери се преместиха, тя стана още по-замислена, мрачна и мълчалива. Често от очите ѝ руковаха едри, горчиви сълзи.

Една вечер на вратата ѝ тихо се почука и влезе Джейсън.

— Стори ми се, че чувам плач, и реших да видя какво става.

Изглеждаше изморен, но на Кейт ѝ се струваше, че е най-чаровният мъж на света.

— Кейт, какво се е случило?

Джейсън се приближи и седна на леглото ѝ.

— Мислех си за бебето... — изхлипа Кейт и протегна ръце към него като изплашено, загубило се дете.

Той със замах отхвърли завивките и я притисна до горещото си мускулесто тяло.

— Шшт, тихо, успокой се! По дяволите, знаех си, че трябва веднага да дойда при теб в Атланта. Не биваше да се напивам и да те оставям сама.

— Знам какво си преживял и те разбирам — прошепна Кейт и погали лицето му.

— Трябва да се напиш хубаво. Разстроила си се, защото си видяла детските неща в къщата на Джийн.

— Предполагам, че е така — въздъхна тя. — Страхувам се, че може никога да нямаме свое дете. Не знам дали ще мога да изживея пак този ад...

— Страхуваш се, че отново може нещо да се случи?

— Не знам...

— Е, нека не се тревожим за това точно сега. Наближава Коледа и трябва да ни е весело.

Кейт притисна лице към мускулестите му гърди и сълзите ѝ бързо изсъхнаха.

— Какво предпочиташ — да отидем някъде или да си останем тук само двамата?

— Ако нещата в ранчото вървят все така лошо, по-добре ще е да спестим някой долар и да останем тук.

— Ще ме напуснеш ли, ако загубя всичко?

— Глупчо! — усмихна се Кейт и го целуна по носа. — Какво ще правя без теб?

Очите на Джейсън се плъзнаха към дълбокото деколте на нощницата ѝ.

— Не ти ли е малко студено само с това?

Кейт се притисна към него.

— Не обърнах внимание на студа. Бях самотна и се опитвах да заспя, но не успях.

— Защо не дойдеш при мен? Няма постоянно да спим в отделни стаи.

— Струва ми се, че ти беше този, който настояваше да се опознаем, преди да спим отново заедно.

— А аз мислех, че ти желаяш да бъде така. Не ми ли каза, че бебета се създавали с любов, а не чрез неконтролируемо сексуално желание.

Кейт въздъхна и поклати глава.

— Знаеш ли, понякога ужасно ми се искаше да би могъл да четеш мислите ми. Постоянно се опитвах да ми натрапваш това, което ти смяташ, че желая. Продължавам да твърдя, че бебетата не трябва да се появяват на този свят само от сляпо сексуално желание, но с нашето не беше така.

Джейсън внимателно се вгледа в лицето ѝ.

— Не те разбирам. Нали и ти ме желаяше?

— Да, но и те обичах.

— Какво?!

— Обичах те и продължавам да те обичам. Обичах те още от самото начало, Джейсън. Влюбих се в теб с цялото си сърце и бях

готова на всичко, за да ме обикнеш. Дори ти се отдадох, без да взема никакви предпазни мерки, защото вярвах, че изпитваш същите чувства.

Кейт се усмихна през сълзи и се отпусна на възглавницата си.

— Но всичко се обърка и аз...

Джейсън не я остави да довърши и покри устните ѝ със своите. Тя с изненада откри, че и по неговите бузи се стичат горещи сълзи. Когато езикът му проникна в устата ѝ, всички черни мисли отлетяха от съзнанието ѝ.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Сякаш мълния прониза тялото ѝ, когато Джейсън я притисна с тежестта си към леглото. В него очевидно се разгаряха първични страсти, за чието съществуване не бе подозирала. Сърцето му буквално тътнеше. Ръката му се плъзгаше между бедрата ѝ и ги разтваряше. Езикът му напредваше между изтръпналите ѝ устни.

Кейт извърна глава, за да си поеме дъх.

— Джейсън... опитвам се да говоря с теб.

Пръстите му се насочиха към гърдите ѝ през широкото деколте на нощницата ѝ.

— Но ти каза, че ме обичаш, какво друго очакваш да направя?

— Смятах, че не искаш никоя жена да те обича.

— Глупости! По-добре ми кажи дали отново искаш да забременееш или да използвам едно нещо, което държа в портфейла си.

— Ти носиш презерватив в портфейла си?!

— Преди три години ми остана един, но трябва да проверя дали е годен за употреба — усмихна се Джейсън, едва сдържайки треперенето на тялото си.

— Какво ще стане, ако кажа, че сега не искам дете? Можеш ли да изтичаш до аптеката по това време?

— Запази шегите си за по-късно, скъпа.

Джейсън впи устни в улейчето между гърдите, отнемайки ѝ и последната възможност за съпротива. Миг по-късно нощницата ѝ бе изхлузена през раменете и зърното на едната ѝ гърд се озова между зъбите му. Кейт се изви в дъга, забивайки нокти в гърба му. Джейсън бе омаян от мисълта, че тя го обича, и искаше да ѝ достави колкото се може по-голяма наслада.

— Джейсън... вратата е отворена...

— Спокойно, скъпа, няма кой да ни види.

— Но ако Шийла се качи тук?

— По дяволите!

Джейсън стана и затвори. После се върна, застана до леглото и с изгарящо желание засъзерцава набъбналите връхчета на гърдите ѝ. С рязко движение свлече надолу фината материя на нощницата и бедрата ѝ блеснаха в цялата си прелест. Кейт се отмести, за да му направи място до себе си.

— Обичам те, Джейсън. Обичам те до полуда!

— Ако не спреш да ми го повтаряш, скоро няма да имам никакъв шанс да сваля дрехите си.

— Но защо? Толкова ли те притеснява това?

— И още как! Проклетите ми ръце не могат да разкопчечат копчетата.

Кейт с неизразимо удоволствие гледаше как пред нея се разголва красивото, загоряло от слънцето, мускулесто тяло на Джейсън. Той не я обичаше, но желаше да бъде обичан и това в момента напълно я задоволяваше. Черупката му малко по малко се отваряше, а това означаваше, че ако бъде по-внимателна, за в бъдеще можеха да ѝ се случат само приятни неща.

— Гледаш ме много странно — отбеляза Джейсън и захвърли панталона си на стола.

— Досега винаги съм се срамувала да го правя. Но когато се любим, ти ме даряваш с толкова много нови усещания, че сякаш ставам друг човек.

— Същото се случва и с мен — усмихна се Джейсън и плъзна ръката си от гърдите към корема ѝ.

Кейт замаиваше главата му, караше го да тръпне от удоволствие, правеше го щастлив. Той плуваше в дълбините на светлозелените ѝ очи и му се искаше да остане завинаги в тях.

Кейт също бе обзета от сладка лудост. Този път ръцете му я галеха по нов, съвсем различен начин. Дори и звуците, които и двамата издаваха, бяха различни. Те бяха страстни, но страстта им бе нежна и красива, както между мъж и жена, които искрено се обичат. Всяко тяхно движение беше плавно и премерено. Ритъмът им бе като ласкав океански бриз.

— Джейсън, никога не съм изпитвала нещо толкова хубаво!

— Така е, защото досега не сме се любили както трябва. Преди бързах и мислех единствено за себе си.

Кейт дочу като изпод земята последните му думи, защото в утробата ѝ избухна толкова мощен и толкова сладостен вулкан, че светът около нея изчезна и тя се понесе във висините сред пухкави розови облаци.

Когато се събуди сутринта, от Джейсън нямаше и следа. Надигна се и усети приятна отмала по цялото си тяло. Очите ѝ се спряха на възглавницата до нея, усмихна се и я докосна с устни.

— Как завиждам на тази възглавница — каза Джейсън, застанал на прага на вратата.

Кейт извърна стреснато глава и се изчерви. Той беше само по слип и по раменете му имаше червени следи от ноктите ѝ.

— Добро утро, Джейсън.

Джейсън се приближи, седна на леглото и я привлече към себе си. Голите ѝ горещи гърди се допряха до широкия му гръден кош, покрит с гъсти, черни косъмчета.

— След такава нощ няма как утрото да не е добро.

Устните им се сляха в целувка. Кейт не можеше да повярва, че всичко е истина. Досега винаги когато се опитваха да бъдат заедно, нещо се случваше и следваше голямо разочарование. Лошата магия сякаш вече се бе развалила.

— Страхувах се да отворя очи, защото това можеше да е само сън.

— Ако беше само сън, вече щях да съм скочил от покрива.

— Струваше ми се, че никога повече няма да бъда близо до теб.

— Кейт, ти си единственият човек, когото съм допускат до себе си. Не искам и никога да има някой друг.

Кейт се усмихна и дланите ѝ се плъзнаха по мускулестите му рамене.

— След като вече съм толкова близо до теб, ще ми позволиш ли да остана?

— Разбира се, трябва да започнем да живеем като съпрузи. Отсега нататък няма повече да спим в отделни спални.

— И ще си имаме бебе...

— Каза ли това или само така ми се е сторило?

— Да, а ти искаш ли го?

— Повече от всичко, но... кариерата ти... пътуванията? Глупости, защо изобщо те питам?! Аз ще пътувам с теб и ще се грижа за него, само дано този път всичко да е наред.

— Забременея ли, няма да поемам повече никакви рискове — заяви решително Кейт. — Дори ако това означава да прекарам девет месеца затворена в тази къща. В никакъв случай няма да пътувам и съм готова да пожертвам работата си.

— Но аз не искам това от теб. Не желая да оставаш тук и да пропиляваш таланта си.

— Да вярвам ли на ушите си? Ти нямаш нищо против моята работа като дизайнер?

— Да. Преди беше друго. Сега знам, че ме обичаш, а това променя всичко. Няма да ревнувам, когато работиш или пътуваш, а мога да идвам с теб.

Кейт го погледна втрещено.

— Искал си единствено да узнаеш дали те обичам?

— Толкова ли те учудва? Не ти ли е идвало на ума, че съзнателно исках да забременееш? Дори не направих опит да взема някакви предпазни мерки. Защо, след като не искам да се обвързвам с никоя жена, ще постъпя толкова лекомислено?

— Господи, никога не съм замисляла над това!

— Слава богу! Всеки мъж обича да има свои тайни.

Джейсън с усмивка се наведе и целуна леко отворените ѝ устни.

— Предполагам, че няколко дена няма да бъдеш във форма след тази бурна нощ, но това не ни пречи отново да си поиграем под чаршафите.

Кейт се разсмя, но ѝ идеше да се разплаче от щастие. Протегна ръце и погали лицето му.

— Обичам те, Джейсън Донован.

— Забелязах го вече тази нощ — въздъхна той и се изправи. — Какво ще кажеш, да се облечеш и да слезем да закусим. След това трябва да отида в банката, за да преговарям за съдбата на ранчото.

Кейт застина.

— Но нали след продажбата на толкова много животни трябваше да покриеш лихвите и първата вноска по заема?!

Джейсън поклати глава.

— Успях да платя само лихвите. Но ти не трябва да се тревожиш за това. Нищо друго, освен теб няма значение, дори и „Диамантената шпора“. Ако загубя ранчото, ще ми останеш ти.

— Не ми казват всеки ден, че съм по-ценна от няколко милиона долара — усмихна се Кейт.

— Да, но е точно така. Хайде да слизаме на закуска, за да не закъснея за срещата, а ти за твоята работа. Ако загубя всичко, може да се наложи да живеем и от твоя дизайн.

— О, с удоволствие бих...

Джейсън сложи пръст на устните ѝ.

— Шегувам се, Кейт. Ще направя всичко, което ми е по силите. Дори ако се наложи, ще продам всички животни и колата си, но ще си запазя ранчото. Това е земята на нашата фамилия и гордостта не ми позволява точно аз да я загубя.

— Само ти предложих помощта си.

— Благодаря ти, но няма нужда. Не възнамерявам да ставам за смях, когато всички разберат, че ти ме издържаш.

Очите му се плъзнаха по извивката на бедрата ѝ.

— Господи, какво тяло! Хайде, обличай се, защото ако се забавиш още малко, може скоро да не излезем от тази стая.

— За мен ще е удоволствие — засмя се щастливо Кейт.

Джейсън огледа измачкания си панталон и поклати глава.

— Виж го на какво прилича, трябва да си потърся друг. Ще се видим в трапезарията, мисис Донован.

Кейт си взе душ и си облече поизбелели дънки и пуловер. Чистата ѝ коса се спускаше на тъмни вълни по раменете ѝ. Чувстваше се млада, млада и щастлива, сякаш отново караше своя меден месец. В себе си откриваше решителност, за чието съществуване не бе подозирала. Трябваше да помогне на Джейсън, въпреки че той не желаше помощта ѝ. Сега „Диамантената шпора“ означаваше бъдеще за техните деца. Не биваше да остави всичко да отиде по дяволите само заради гордостта на Джейсън. Вече имаше достатъчно пари по сметката си, за да му помогне да направи първото си плащане. Планът ѝ беше да спаси „Диамантената шпора“, но да запази всичко в тайна. Когато нещата се стабилизираха и Джейсън се успокоеше, вече можеше да му каже и да се наслади на реакцията му.

Решително сви устни. Президентът на банката беше далечен роднина на баща ѝ. Ако подходеше по разумен начин и поговореше с този мъж, нейният спестовен влог щеше да свърши много добра работа и да премахне опасността от фалит на ранчото. Трябваше обаче много да внимава Джейсън случайно да не научи за действията ѝ.

Когато слезе в трапезарията, той вече я очакваше на масата. Беше в сив костюм, червена вратовръзка на карета и малка тъмночервена кърпичка в горното джобче.

— Изглеждаме зашеметяващо тази сутрин — отбеляза Кейт и седна до него.

— И още как! — засмя се Шийла и сложи пред нея чиния с препечени филийки, бекон и пържени яйца. — Ти си грейнала като младоженка, Джейсън сякаш се е подмладил с пет години. Установих, че тази нощ не е спал в леглото си, и започвам да подозирам нещо.

Кейт се изчерви, а Джейсън ѝ хвърли убийствен поглед.

— Заслужаваш да те тресна с каната по главата!

— Нима ще нападнеш готвачката си?! Която в ранни зори е станала, за да ти приготви яйца, бекон, наденички, кафе и препечени...

— О, млъкни и сядай на масата при нас!

— Не мога. Отивам на пазар с мисис Карстърс.

— Това означава, че за обяд отново ще имаме само пушено филе — въздъхна мрачно Джейсън.

— Съжалявам, но и пушеното филе свърши. Може би ще трябва да обядвате в някой ресторант.

— Глупостта ти винаги ме е учудвала, Шийла. Кейт има само половин час обедна почивка.

— Тогава може да си вземе сандвич от работническия стол, нали?

— О, колко умно! Как не можах сам да се досетя? А сега грабвай метлата си и политай към града.

— А с какво ще ти нашиbam задника, когато ме ядосаш?

Джейсън вдигна вилицата си, направи заплашително движение и Шийла изхвъркна от трапезарията с невероятна скорост.

— Ей, какво ти става?!

— Нищо. Нима си помисли, че ще е я хвърля — засмя се Джейсън. — Господ знае само откъде намирам това търпение, за да не съм я убил още.

— Забелязах, че наистина можеш да проявяваш търпение.

— Да, след тази нощ и с гордост мога да го твърдя.

Кейт поруменя и за да скрие смущението си, бързо го целуна.

— Кога ти е обедната почивка?

— Излизам около единадесет и половина, за да могат другите момичета да обядват в дванадесет.

— Така ли правиш? Отвори устата си малко повече...

Кейт се подчини и езикът му проникна в устата ѝ, оставяйки я без дъх.

— Не можеш да си представиш какво изпитвам, когато се целуваме така — прошепна Джейсън.

— Не мога, но чувствам, че мога да умра.

— Също и аз, скъпа. Но не е ли това прекрасен начин да се разделиш с живота?

— Чудесно е! Никога не съм се отпускала така. Дори не чувствам свян след това, което правихме нощес, макар и преди...

— Кажи го? Няма от какво да се притесняваш. Става дума за първия път, когато се любихме, нали?

— Да... — призна тихо Кейт и стисна пръстите му по-силно. — В началото това не ме дразнеше, но после започнах да се чувствам някак си...

— Мръсна?

— Да.

— И за мен беше нещо подобно, но нали ти казах какво ми говореше баща ми за секса. Бил животински инстинкт, от който никой истински мъж няма нужда.

Джейсън прокара пръсти по устните ѝ.

— Боя се, че някъде дълбоко в себе си съм запазил думите му и съм започнал да разсъждавам като него. Но след като се любихме с теб, всичко се промени. Сега разбирам, че сексът е нещо повече от повик на природата за размножаване. Всичко е ново, непознато и магическо. Снощи стените се срутиха и аз научих толкова много неща за себе си. Това не беше страст. Това не беше обикновено правене на любов, а нещо, от което растението дава семена, а дървото — плод. Нещо, от което на света идва нов живот, а не бързо механично действие за самоцелно удоволствие.

— Ако не бях нощес с теб, можех да си помисля, че още те гони махмурлук.

— Започнах вече да разбирам много неща, за които преди не съм искал да се замисля. С всяка минута научавам нещо ново. Вярно, баща ми е имал проблеми, но това не значи, че те ще бъдат и мои, освен ако аз не ги направя такива. Това, което правихме снощи в леглото, не е нещо мръсно, не е нещо, от което след това трябва да се срамуваме. Преди малко Шийла се шегуваше, а ние се засегнахме. Не трябва да бъде така, Кейт. И двамата сме уязвими, но след като сме заедно и ти ме обичаш, смятам, че всички бариери трябва окончателно да паднат.

Кейт потърка носа си в бузата му.

— Звучи доста добре.

— Не ми се е случвало с никоя друга жена, Кейт — прошепна ѝ Джейсън. — Казах ти го още в Ямайка. Ти си единственият човек в целия свят, който някога ме е обичал.

— Това не е истина, Джейсън. Баща ти те е обичал, въпреки всичко, което ти е причинил... Също и майка ти.

— Така ли смяташ?! Проклетата да е! Винаги е мислила първо за себе си! Избяга и ни остави сами с този ненормален човек. Гледах как баща ми тича след нея и се опитва да я спре. Тогава бях на петнадесет, но кошмарът от тази нощ ще ме преследва през целия ми живот.

Кейт го прегърна и склони глава на гърдите му.

— Ти и след толкова много години продължаваш да обвиняваш баща си, че е започнал да пие, и майка си, че ви е изоставила. Но опитвал ли си се някога да погледнеш нещата от тяхната гледна точка? Хората не са свършени. Всички ние правим грешки, защото такава е човешката природа. Баща ти и майка ти са имали слабости, но в това няма нищо толкова страшно.

— Щом си слаб, винаги биваш нараняван и след това страдаш.

Кейт се засмя.

— Аз никога няма да ти причиня болка. Прекалено много те обичам, за да го направя.

— Кейт, но нали и майка ми в началото е обичала баща ми?

— Така е, но съм напълно сигурна, че ти няма да направиш нищо толкова ужасно, че да ме накара да те напусна.

— Не знам, объркан съм — въздъхна Джейсън.

— Няма ли да е всичко по-лесно, ако се срещнеш с майка си? Тя все е още е жива. Можеш да ѝ зададеш всички тези въпроси.

Той бавно си запали цигара.

— Не искам да я виждам, Кейт...

— Но защо? Нима се страхуваш от това, което ще откриеш?

— Да, страхувам се. Но от това, че мога да ѝ счупя врата.

Погледите им се срещнаха и Кейт за първи път осъзна, че понякога Джейсън е способен дори и на убийство.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Предполагам, никога не ти е хрумвала мисълта, че майка ти може да е имала достатъчно основателна причина.

— Да, тя трябва да е имала причина. Да се спаси колкото се може по-бързо.

— Добре, както искаш. Инатът ти е отвратителен, но аз няма да правя никакви опити да те променям. След като майка ти умре, никой няма да узнае истината. Дори и ти.

Джейсън не каза нищо, а Кейт тържествуваше, защото това беше добър знак. Когато той мълчеше, това означаваше, че обмисля възможностите.

— Трябва да тръгвам — каза Кейт, изпи последната си глътка кафе и се изправи. — Вече закъснявам.

Джейсън угаси с въздишка цигарата си.

— Добре, да тръгваме. Ще те закарам. Фабриката ми е на път. Кейт го прегърна през кръста. Чувстваше се ужасно щастлива.

Джейсън пристигна в стола точно в единадесет и половина. Изглеждаше уморен, а на лицето му се бяха появили няколко нови дълбоки бръчки. Въпреки това, на устните му се появи обичайната усмивка, когато Кейт сложи пред него сандвич с телешко и чаша кафе.

— Предполагам, че не ти е провървяло особено?

— Вече ме познаваш отлично, Кейт.

Той хвана ръката ѝ и започна разсеяно да я гали.

Тя забеляза странното му изражение.

— Какво става? Да не би червилото ми да се е размазало?

— Не, ти винаги изглеждаш прекрасно дори и без грим. Работата е там, че се провалих в банката.

— Някаква светлина в тунела?

— Да. Публичен търг.

Сърцето ѝ се сви, защото знаеше какво означава за него „Диамантената шпора“.

— Сигурно ли е или е само възможност?

— Дори и да започна да плащам вноските си, това ще означава отново да продавам животни, а продавам ли ги, практически ликвидирам ранчото, защото ще остана без крави за разплод. Смятам да тръгна за Хюстън и да потърся пари от няколко собственици, на които преди съм правил услуги. Ако там не се получи нищо, ще замина за Оклахома, а последният ми шанс е Монтана. Това е доста голямо пътуване, и то тъкмо преди Коледа, но друг избор нямам. Не мога да остана тук и да стоя бездеен. Видя, че всички местни бизнесмени вече потриват ръце и очакват да купят „Диамантената шпора“ на безценица.

— Мога ли да дойда с теб?

— Не, съжалявам, скъпа. Известно време трябва да се концентрирам единствено върху бизнеса, а когато ти си наоколо, това е доста сложна работа.

Кейт положи глава на рамото му, без да обръща внимание на любопитните погледи на присъстващите.

— Кога смяташ да тръгнеш?

— Веднага щом се разбере с Гейб, тръгвам за летището. Не се тревожи, ще ти се обаждам всяка вечер. Надявам се, че този път и на мен някой ще подаде ръка.

— Джейсън, помисли пак върху това, което ти казах. Имам над тридесет хиляди в банката, които сега и без друго няма за какво да използвам.

Джейсън сложи пръст на устните ѝ.

— Вече говорихме по този въпрос. А сега ще ме изпратиш ли или трябва да те целуна пред тази публика?

— Нямам нищо против и двете неща.

Той се засмя и поклати глава.

— Хайде, ела в колата да те нацелувам набързо.

Влязоха в мерцедеса и се целуваха, докато устните им се подува.

— Господи, колко е хубаво! Ще ми липсваш, сладкишче!

— И ти на мен. Обещавах ли, че ще ми се обаждаш всяка вечер?

— Можеш да се обзаложиш, че ще го правя. Ако искаш, извикай Мери да спи при теб, за да не се страхуваш.

— Майка ми има много нови приятелки и всяка вечер ходи на гости или посреща гости. Струва ми се дори, че понякога забравя, че има дъщеря.

— Може би не иска да те безпокои. Нали и тя някога е била младоженка.

— Предполагам, че е така — въздъхна Кейт. — Не флиртувай с други момичета.

— Едва ли ще имам време за това. Повече се тревожа за теб, сладкишче. Не поглеждай други мъже с тези убийствени очи.

— Моите очи ще си бъдат точно тук и ще те чакат с нетърпение. Те не заслужават да бъдат използвани върху друг мъж.

Кейт удържа обещанието си около две седмици, защото в деня, в който получи заплатата си, използва чара си и убеди президента на местната банка, мистър Бейкър, да приеме спестяванията ѝ като вноски по дълга на „Диамантената шпора“. Пълничкият мъж ѝ обеща да пази пълна тайна, но Кейт добре знаеше, че Джейсън нямаше да миряса, докато не разбере откъде са дошли тези тайнствени пари. Разчиташе да го убеди, че в името на общото им бъдеще не може да го остави да загуби ранчото.

По-късно тя се отби в малката тухлена къща на Джийн и Чери, за да им разкаже какво бе направила.

— Господи! Джейсън ще побеснее, като разбере! — потвърди опасенията ѝ Джийн.

— Знам, но какво друго можех да сторя. Не мога да чакам да обявят „Диамантената шпора“ за продан.

— Напълно те подкрепям и ако имах някакви средства, бих постъпил по същия начин.

— Толкова съм щастлива, че си го направила, Кейт — усмихна се Чери, внасяйки поднос с кафе и сладки.

Все още не ѝ личеше много, че е бременна, но гърдите ѝ бяха станали по-едри и по бузите ѝ имаше червени петна.

— Джейсън е твой съпруг. Защо ще има нещо против да му помогнеш?

— Явно още не познаваш брат ми — намеси се Джийн. — Той е толкова горд, че ако беше тук и разбереше, веднага щеше да ѝ върне парите.

— Но аз вече приключих сделката — напомни му Кейт. — Как ми се иска Джейсън да беше по-отстъпчив. Преди да замине, се опитах да го убедя, че трябва да отиде да види майка ви, но не успях.

— Ако той не го направи до един-два месеца, аз ще отида — решително заяви Джийн. — Никой от нас не знае какво всъщност се е случило. Татко никога не ни е говорил за нея.

— Тя може да изненада и двама ви и някой ден да пристигне тук — каза Чери. — На нея като майка едва ли ѝ е безразлично какво е станало със синовете ѝ.

— Джийн, ти мразиш ли я? — попита Кейт.

— Странно е, но не изпитвам нищо към нея. Бях прекалено малък, когато ни напусна, и не разбирах какво всъщност се е случило. Може би трябва да я мразя заради това, което е причинила на Джейсън. Той винаги ме е защитавал, но него нямаше кой да го защити.

Кейт почувства, че огромна буца засяда в гърлото ѝ. Стана ѝ още по-болно, когато Чери смени темата и започна да говори за плановете си около раждането на детето. Кейт все още страдаше от загубата на своето бебе и разчиташе, че може би отново ще има шанс да стане майка. Обнадеждаваше я фактът, че месечният ѝ цикъл бе закъснял и сутрин имаше леко гадене.

Изминаха три самотни седмици, през които единствената ѝ радост бяха телефонните разговори с Джейсън. В деня, в който той трябваше да се върне, Ред Бъртън ѝ предложи да я придружи до летището.

Още щом зърна Кейт сред посрещачите, Джейсън пусна пътната си чанта на земята, втурна се към нея, вдигна я на ръце и я завъртя.

— Каква приятна изненада — измърмори той и се наведе към устните ѝ. — Получавам десерт, а все още не съм обядвал.

— Липсваше ми, Джейсън.

— И ти на мен, скъпа. Тези три седмици сякаш нямаха край.

— Тогава не пътувай никъде без мен.

— Ще се опитам да го направя в близките петдесет години — усмихна се Джейсън и огледа новата ѝ черно-бяла рокля. — Хубава е. Сигурно пак е твое дело.

— И още как. Уших я на машината, която ти ми купи. Мечтая си някой ден да имаме момиченце, за да му шия различни неща.

— Това не е лошо като идея, но може бе ще имаме момченце.

— Ще взема и това предвид.

Той сложи ръка на рамото ѝ.

— Трябва да ти кажа, че малко се поизмъкнахме от блатото. В себе си имам чекове, които ще ни помогнат да работим поне още шест месеца. Дотогава новите породи, които създавам чрез кръстоска с бизони, ще започнат да дават плодове.

Кейт забави крачката си и усмивката ѝ замръзна. Молеше се да не е направила фатална грешка, като му е прехвърлила всичките си спестявания. Знаеше, че мъжката гордост е твърде деликатно нещо. Особено когато ставаше дума за мъж като Джейсън. Внимателно се вгледа в тъмните му очи и съвсем малко ѝ оставаше да му разкаже всичко. В последния момент се отказа и реши да остави този труден разговор за по-късно.

— Здравсти, шефе — избоботи зад тях Ред Бъртън.

— Ти пък какво, по дяволите, търсиш тук?!

— Докарах мис Кейт — невъзмутимо отвърна той. — Моля заповядайте отгук. Пикапът е паркиран съвсем наблизо.

Джейсън измърмори нещо неразбрано и захвърли чантата си в каросерията.

— Господи, никога не съм разбирал какво ме кара да те държа на работа!

— Ще ти кажа, шефе. Сигурно смяташ, че трябва да ми се отблагодариш, че те спасих от онази гърмяща змия.

— Хайде тогава, спасителю! Сядай зад волана.

Тази нощ Джейсън люби толкова нежно и страстно Кейт, че след това тя дълго трепереше от неописуемо удоволствие.

— Щастлива ли си? — прошепна ѝ той, любувайки се на лицето ѝ, осветено от лунните лъчи.

— Повече от щастлива. Всеки път става все по-хубаво.

— А ти ме караш да чувствам, че живея. Животът ми започва и свършва с теб. Утре трябва да пазаруваме за Коледа, нали?

— Само ние двамата?

— Разбира се. Ще отидем в Сан Антонио и ще ти извадя кредитна карта на твое име.

— Аз вече си имам.

— Не, сега ти си ми съпруга и ще ползваш семейна карта, на която пише и моето име.

Кейт понечи да спори, но осъзна, че това ще е още нещо, което ги свързва, и само прошепна:

— Добре. Ти печелиш.

— Обикновено така става — засмя се Джейсън.

Кейт отпусна глава на гърдите му и започна да навива на пръстите си тъмните косъмчета. Той пък се зае да целува шията ѝ и само за минути успя да я накара отново да стене от изгаряща страст.

Когато сутринта Кейт се събуди, Джейсън го нямаше в спалнята. Тя стана, наметна си халата и слезе на долния етаж. Видя го, застанал до масата, на която имаше купчина писма. По всичко изглеждаше, че нещо се беше случило.

— Срецнах мистър Бейкър — изрече бавно Джейсън.

Погледът, който ѝ отправи, предвещаваще неприятности.

— И какво ти каза президентът на банката? — попита Кейт, решена да играе ролята си на невинна докрай.

— Каза ми, че не трябвало толкова да се тревожа. Необходимите плащания били направени още преди седмица. В началото не искаше да ми съобщи от кого, но най-накрая го убедих да го стори.

Тя си пое нервно дъх.

— Джейсън, искам да ти кажа, че това също е и мой дом...

— По дяволите, Кейт, не желая да слушам обясненията ти! Аз съм този, който плаща сметките! Това е мое ранчо. Нямах никакво право да вървиш зад гърба ми и да създаваш впечатление у хората, че ме държиш под чехъл.

Кейт стисна устни.

— Дори не съм си и помисляла за подобно нещо.

Тя го гледаше право в очите, говореше меко и не правеше резки движения. Беше чела в една книга, че така се правело при самозащита срещу освирепели кучета. Надяваше се да помага и срещу ядосани съпрузи.

— Каквото и проклето нещо да си намислила, сега изглеждам като пълен идиот в очите на хората. Цял живот се опитвам да изтрия от себе си петната, които ми оставиха баща ми с неговия алкохолизъм и майка ми с нейното предателство. И сега, след като нещата от миналото се позабравяха, ще трябва да слушам подмятания, че жена ми ми плащала сметките.

Оказа се по-лошо, отколкото Кейт бе предполагала, но тя все още разчиташе разумът да надделее над яда му.

— Джейсън, ние сме съпрузи. Твоите пари са и мои, а моите...

— Няма да приема пари, получени за работа, заради която си пренебрегнала своя съпруг и детето си!

Кейт се вцепени. Това не беше Джейсън. Тези диви, черни очи не бяха на нейния Джейсън.

— Този въпрос вече сме го обсъждали и няма защо отново да го разискваме.

— Господи, как можа да го направиш?! Не мога да повярвам, че си действала зад гърба ми!

— Защото е много по-безопасно, отколкото пред очите ти. Не можех да стоя и да те гледам как се чудиш откъде да вземеш пари, докато моите си стоят в банката неизползвани.

— Защо не ме остави аз да се справя с положението? Нямах ли ми доверие, че започна сама да спасяваш ранчото?

— Виж, Джейсън. Знам, че съм наранила гордостта ти и съжалявам за това. Единственото, което исках да направя, бе да ти помогна.

— Но как?! Като ме унижиш пред целия град! Доверих ти се и ти ме предаде. Всички жени сте еднакви и ти не си по-добра от майка ми!

— Добре тогава — въздъхна Кейт. — Щом това е толкова голям проблем, ще отида да си изтегля парите...

— Прекалено е късно за това. Какво си мислиш, че можеш да носиш мъжки панталони? Това ли е?! Щом плащаш заемите, защо не започнеш да вземаш и другите решения? Хайде, управлявай цялото това проклето място!

Зелените очи на Кейт се разшириха.

— Какво да правя?!

— Глуха ли си?! Нали си мъжко момиче, защо не управляваш ранчото? Няма да бъдеш първата жена в Тексас, която го прави! Хайде,

какво чакаш?! Издавай заповеди, казвай на всеки мъж какво да върши! Купувай разплодни животни, продавай угоени телета, плащай заплати и организирай цялото проклето счетоводство. Нали жените могат всичко!

Джейсън хвърли шапката си на пода и излезе бързо навън.

Кейт изтича веднага след него, защото не знаеше какво може да последва. Той вървеше с огромни крачки към мерцедеса си и продължаваше да ругае под носа си. Като капак на всичко, в този момент се зададоха Ред Бъртън, Гейб и още няколко каубои.

— Джейсън! Спри! Къде отиваш?!

— Не знам!

— Върни се да поговорим!

Кейт забеляза, че каубоите се бяха спрели и с интерес наблюдаваха разиграващата се пред тях сцена.

— Нямам какво да говоря с теб! По начина, по който се държиш, скоро ще ме накараш да седна зад шевната машина и да шия шибани поли и рокли.

Разнесе се гръмогласен смях и Джейсън се обърна.

— Хей, Бъртън! — изрева той. — Ако пушката ми беше под ръка, нямаше да се хилиш така!

— Да не си посмял да стреляш по хората ми — намеси се Кейт със сериозно изражение. — Щом ще управлявам това ранчо, работниците са мои, нали така?

— Точно така, мисис Кейт! — извика Ред Бъртън и сложи ръка на сърцето си. — Ще вляза в ада, ако това е ваша заповед!

— Хей, Бъртън, ти наистина искаш да ти извия врата!

Джейсън заплашително тръгна към усмихнатия младеж.

— Гейб, спасявай го! — извика изплашено Кейт.

Гейб веднага сграбчи юздите на коня му и каубоите препуснаха надолу.

— Кейт, ти какво искаш?! Да ме подлудиш ли?!

— Мислех, че ме напускаш, и се опитвам да те спра. Но ако толкова го искаш, върви. Само че пътьом си мисли, че всички човешки същества правят грешки, а и ти си човешко същество.

Джейсън стисна зъби и извърна глава.

— Вече направих най-голямата грешка в живота си. Ожених се за теб.

Кейт вдигна брадичката си и се усмихна пресилено.

— Това е твърде успокояващо. Бракът ни е изиграл поне една положителна роля.

— Ти си виновна, че се оженихме. Ако не се влачеше всеки ден на полето, изобщо нямаше да ти обърна внимание. Къде тръгна пък сега? Още не съм свършил.

Кейт мълчаливо влезе в къщата. Когато се изкачи в стаята си, чу как двигателят на колата изрева, а после и гумите изсвириха.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Джейсън наистина не знаеше къде всъщност отива. Чувстваше се предаден от най-близкия си човек. Не можеше да разбере постъпката на Кейт, особено след като тя твърдеше, че го обича. Беше изпаднал в такова мрачно настроение, че дори не можеше да обмисли нейната гледна точка. Многобройните му тревоги и ядове от миналото сега отново бяха изпъзтели в душата му. И всичко това се дължеше на майка му. Докато шофираше без посока, започна да мисли за нея — за нейното дезертиране и за ефекта от това върху баща му. Как старият Донован бе претърпял метаморфозата от добрия татко до злия тиранин и алкохолик. Дватамата с Джийн бяха попаднали в един от кръговете на ада, без да имат никаква вина за това. И това също бе заради Нел Донован.

Колкото повече Джейсън мислеше за нея, толкова повече се ядосваше. През тези над петнадесет години захвърляше писмата ѝ, но вече може би бе дошъл моментът да се срещне с нея. Натисна рязко спирачките, направи обратен завой и навлезе с бясна скорост в магистралата за Аризона. „Тя ще ми плати за всичките страдания, за всеки един ужасен ден, който съм преживял!“ — закани се, стискайки зъби.

Кейт постепенно свикваше с мисълта, че тази вечер Джейсън няма да се прибере. Хапна набързо и за да избегне любопитните погледи на Шийла, се прибра в спалнята си.

Колко по-различно беше всичко в сравнение с предишната нощ, когато бе заспала в обятията на Джейсън. Тогава всичко изглеждаше прекрасно и те мечтаеха за тяхното бъдеще. Месечният ѝ цикъл вече закъсняваше с три седмици, но тя не бе му споменала за това. Кейт с въздишка се отпусна на огромното празно легло. Искаше ѝ се Джейсън да ѝ се обади, където и да се намираше, но телефонът оставаше безмълвен.

На втория ден, след като напусна „Диамантената шпора“, Джейсън пристигна във Финикс, щата Аризона. Знаеше адреса на майка си наизуст от многобройните ѝ писма, които бе захвърлял веднага в кошчето. Дългото пътуване го бе изнервило ужасно. Струваше му се, че би могъл да убие човек. Не знаеше какво щеше да излезе от разговора му с Нел Донован, но бе готов да ѝ отмъсти, че е направила живота на него, на брат му и на баща му истински ад. Купи си карта на града от първата бензиностанция и съвсем скоро откри улицата, а след това и номера, който му трябваше. Очакваше да види къща, а сградата, пред която стоеше, приличаше повече на болница или санаториум. Подозрението му се потвърди, когато влезе във фойето и видя, че жената на рецепцията е в бели дрехи.

— Извинете ме, това ли е „Ла Коста Драйв“ №125?

— Да, с какво мога да ви помогна?

— Сигурно съм сбъркал нещо, прилича ми на болница...

— Не, това е дом за стари хора.

Джейсън неловко се изкашля.

— Случайно да знаете дали Нел Донован е тук?

— О, да. Нел е една от най-симпатичните ни пациентки. Но тя никога не е имала посещение. Вие роднина ли сте ѝ?

Джейсън не отговори на въпроса на служителката.

— А отдавна ли е тук?

— Да. Нел сигурно е тук доста отдавна, защото я заварих, когато започнах работа преди около десет години.

— Искам да говоря с нея.

— О'кей. Елате, ще ви покажа коя е стаята ѝ.

Жената с бяла престилка го заведе и отвори бавно вратата.

— Бих желал да остана сам с нея, ако нямате нищо против.

— Не, разбира се — отвърна медицинската сестра и тръгна обратно по коридора.

Джейсън я изчака да се отдалечи достатъчно и прекрачи прага. В стаята имаше две легла — едното празно, а другото бе заето от дребничка слаба жена със сребристобели коси и странни черни очи. Облечена беше в едноцветна памучна нощница. Това определено не

беше жената, която Джейсън очакваше да види, макар и да знаеше, че петнадесет години са доста много време.

— Добър ден — тихо каза тя. — Знам, че не сте медицинската сестра, защото стъпките ви са тежки. Вие сте висок мъж и носите ботуши с твърда подметка.

Джейсън почувства, че губи равновесие, и потърси опора в стената. Сега разбра защо очите на тази жена изглеждаха така. Тя беше сляпа. „Сляпа! Сляпа!“ Думите ехтяха в съзнанието му и имаше усещането, че може да полудее.

— Все още ли сте тук? С какво мога да ви помогна? Ако трябва, да извикам медицинската сестра?

— Кога... — изтръгна се от пресъхналото му гърло. — Кога се случи това?

— Извинете, но не ви разбирам?

— Очите ви...

Жената си пое дълбоко дъх, защото този глас ѝ се стори познат. В нея се разгоря слабата надежда, че това би могъл да е човекът, за когото толкова дълго се бе молила на Бога да дойде.

— Преди петнадесет години.

— Какво се случи тогава?

— Претърпях тежка автомобилна катастрофа. Пътувах към къщата на брат си, за да го извикам на помощ. Със съпруга ми имахме... Скарахме се, той беше пиян и ме удари с бутилка по главата. Изплаших се и тръгнах да извикам брат си. Това беше много глупава идея, но тогава не го осъзнавах. Бях получила мозъчно сътресение и не разсъждавах трезво. По пътя съм припаднала и повече нищо не помня. Разбрах, че съм се ударила в едно дърво и в очите ми са се набили парченца стъкло.

Джейсън едва намираше сили да диша. Кошмарите от миналото се върнаха в съзнанието му. Спомни си нощта, в която майка му го беше напуснала. Тя слизаше по стълбището, а лицето ѝ бе обляно в кръв. Баща му тичаше след нея, крещеше нещо и... плачеше. Дотогава никога не беше предполагал, че той може да плаче, никога не бе го виждал толкова слаб.

— Какво стана след това?

— Когато дойдох в съзнание, разбрах, че се намирам в болница. Не можете да си представите как се чувствах. Бях оставила в къщата

си двете си момчета и повече нямах никакви шансове да ги взема при себе си в Аризона. Не можех да принудя съпруга си да избира между мен и бутилката. На всичко отгоре, няколко дни по-късно брат ми получи сърдечен удар и почина в същата болница, в която се намирах и аз. Така и последната ми надежда угасна. Дори и да се върнех в Тексас, нямаше да мога да направя нищо и само щях да усложня нещата, защото някой трябваше да се грижи и за мен. Няколко години останах при жената на брат си, а после ме настаниха тук...

Джейсън я гледаше и се опитваше бързо да осмисли това, което бе чул.

— Не сте потърсила... съпруга си?

Той понечи да каже „татко“, но в последния момент се отказа. Все още не искаше да ѝ се разкрива, докато не решише какво да прави.

— Не можех. Той ме изгони като уличница. Удари ме и ми каза, че повече не искам да ме вижда. Не мога да го обвинявам. Може би и аз имам вина за това, в което се превърна той. Непрекъснато тъгувах за него и за моите момчета. Когато разбрах, че е починал от една моя приятелка, цяла седмица плаках...

Това наистина не беше жената, която Джейсън очакваше да срещне. Просто не знаеше какво да прави. След дълго мълчание най-накрая възрастната жена протегна ръка и каза с разтреперан глас:

— Сигурна съм, че това си ти, Джейсън. По някакъв начин усещам, че си ти. Всеки ден се молах да дойдеш при мен. Дори и само за да ми кажеш колко ме мразиш.

Джейсън не се помръдна от мястото му. Ботушите му сякаш бяха залепнали за пода. Това не беше чудовището, което си представяше, а само една грохнала възрастна жена, която беше загубила абсолютно всичко и живееше от милосърдието на обществото.

— Джейсън? Това си ти, нали? Ти си моят син?

Джейсън импулсивно направи няколко бързи крачки до леглото и я прегърна силно. Немощното ѝ тяло се разтърси от ридания и по ръката му капнаха няколко горещи сълзи.

— Моето момче... Моят син...

Гърлото на Джейсън се сви, а очите му се замъглиха от влага. „Колко години сме загубили! — мислеше си горчиво той. — Колко съм бил глупав да не дойда и да видя майка си. Да не узная какво е преживяла!“

Медицинската сестра загрижено надникна през вратата, но това, което видя, я накара да се усмихне и да побърза да излезе.

— Знам колко ме мразиш, Джейсън, и не мога да те обвинявам. Напълно го заслужавам, защото ви напуснах.

— Господи, защо не млъкнеш?! Не знаех какво се е случило! Нямахте откъде да разбере.

Нел Донован избърса зачервените си очи с ръкава на нощницата си.

— Не исках да се грижиш за мен и да се чувстваш отговорен. Ти и брат ти не сте ми задължени с нищо и предполагам, че и двамата ме ненавиждате. Много пъти се опитвах да се свържа с вас, но докато баща ви беше жив, това се оказа невъзможно. Ужасно ми се искаше да се върна, но бях сляпа, нямах къде да ви отведа и с какво да ви издържам. Не можех и да работя... Как е братчето ти?

Джейсън хвана ръката ѝ.

— Джийн рисува и трябва да призная, че е много добър портретист. Исках да го направя мой съдружник в ранчото, но той не иска и да чуе. Ожени се за Чери. Тя е негова съученичка и е много хубаво момиче. Съвсем скоро очакват първото си дете.

— А ти, Джейсън? Женен ли си?

Той въздъхна тежко.

— Да, ожених се наскоро. Само че не съм сигурен дали жена ми ще си бъде вкъщи, когато се прибера. Създадох ѝ толкова проблеми, че се чудя защо още не е сипала отрова в кафето ми.

Нел се засмя и погали косата му.

— Ти трябва да се прибиращ. Коледа приближава.

Джейсън усети тежестта на годините, през които не бе отговарял на писмата ѝ.

— В последната ти картичка пишеше, че нямало много време. Какво означава това?

— О, да. Лекарите ми направиха изследвания и откриха някакъв тумор. Но това вече няма значение. Ти дойде при мен, а аз вече съм прекалено стара, за да се тревожа за здравето си.

— Шийла ми е казвала, че си много силна жена.

— Шийла! Нима още работи в „Диамантената шпора“?! Беше толкова добра с мен, а и с вас. Единствената ми надежда бе, че тя щеше да се грижи за вас. Учудвам се, че баща ти не я е уволнил.

— О, не! Тя се справя отлично с домакинството. Сега помага много и на Кейт.

— На Кейт?! Женен си за Кейт Уитман?!

— До вчера бях. Нали ти казаха, надрънках ѝ толкова глупости, че не знам дали ще я заваря вкъщи. Тя е красива, млада, обича ме, но аз явно не мога да оценявам тези неща.

— Звучи ми много хубаво. Как между вас могат да възникват проблеми?

— Всичко започна от нейната работа. Тя работи като дизайнер в една текстилна фабрика, но аз ѝ пречех. Кейт ме обвини, че се опитвам да я притежавам като вещ, и може би е права. Но го правех единствено защото се страхувах, че ще я загубя.

— Кейт знае ли всичко това?

— Разбира се, че не — засмя се Джейсън.

— А имате ли деца?

— Кейт загуби бебето по време на едно делово пътуване.

— И ти, естествено, си я обвинил за това. Не си могъл да ѝ простиш, че е тръгнала на път, когато е бременна.

— Спри, веднага! Говориш почти като нея.

— Всяка майка има интуиция. Знаеш ли защо започна да пие баща ти? Бях бременна с третото си дете, момиченце. С баща ти бяхме тръгнали на църква. Той не ме видя, че бях застанала зад колата, и ме блъсна. Бебето умря, а аз едва оцелях. Оттогава започна и неговото пиянство. Наех Шийла, за да мога да бъда постоянно с него, но и това не помогна. Загубата на детето ни погуби и него, и мен...

— Господи! Не знаех... Татко споменаваше името на някакво момиче, но смятах, че е била негова приятелка, която е обичал.

— Тогава всеки се бореше, за да оцелее, Джейсън. Животът ни беше суров и много тежък. Малкото хора, които знаеха, че съм бременна, сметнаха, че съм пометнала. Аз никога не съм обвинявала баща ти, но въпреки това той се промени и стана жесток. Жалко, защото беше толкова грижовен и добър преди това. Съжалявам, че и вие с Джийн трябваше да преживеете този кошмар. Не можех да се върна и да ви взема със себе си...

— Важното е, че оцеляхме — усмихна се Джейсън. — Имаме добри съпруги, а също и „Диамантената шпора“. Впрочем, едва спасих ранчото от фалит, и то с голямата помощ на Кейт.

— Какво?!

— Затъгнах с един банков заем и тя почти го погаси с всичките пари, които бе спестила от заплатата си като дизайнер. Най-лошото е, че побеснях, когато разбрах, че го е направила.

— Защото е засегнала гордостта ти. Мога да те разбере, но това няма да угаси любовта на Кейт към теб. По-добре ще е сега да се прибереш вкъщи и да си простите един на друг.

— Но аз току-що пристигам?!

— Това означава, че вече си научил пътя. Можеш да доведеш Джийн, Кейт и Чери да ме видят.

— Не, по-добре ще е аз да те заведа при тях.

Лицето на възрастната жена се изопна.

— Не, Джейсън... Не искам никога да се връщам там.

— Там вече е съвсем различно. Старите спомени няма да те преследват. Помисли за бъдещето, за това колко щастливи бихме могли да бъдем всички заедно.

— Но Тексас е прекалено далече...

— Не се тревожи, ще карам бавно, а ти ще си лежиш на задната седалка. Пък и ще ми бъдеш нещо като парламентър пред Кейт.

Нел махна с ръка.

— О'кей, успя да ме убедиш.

— Чудесно! — прегърна я Джейсън. — Ще пристигнем вкъщи точно за Коледа. Сега отивам да говоря с директора и да подготвя всичко. Не се тревожи. Ще те измъкна, дори и да се наложи да отварям катинари с карфици.

Нел Донован се засмя и се учуди на звука, който излезе от гърлото ѝ. Твърде отдавна не беше се смяла. „Толкова много щастие след петнадесет нещастни, мрачни години! Джейсън е при мен и не ме мрази! Благодаря ти, Господи, че още правиш чудеса! Благодаря ти!“

Дойде Коледа. Самотата я гнетеше и Кейт отиде на тържествената литургия в малката презвитерианска църква. Почувства се по-добре, след като си запали свещ и послуша около половин час коледните химни. Все още нямаше никакви новини от Джейсън и не знаеше дори и къде да го търси.

Върна се вкъщи и захвърли дамската си чанта на масичката в антрето. После се преоблече, застана пред огледалото и с удоволствие откри, че лицето ѝ има някакво ново, по-чисто излъчване. Докосна леко корема си и се усмихна. Почти бе сигурна, че е бременна, и гореше от нетърпение да отминат коледните празници, за да отиде на консултация.

В дневната се чу някакъв шум и Кейт трепна от изненада. Когато се обърна, на прага стоеше Джейсън с цигара в ръка.

— Значи все пак се върна — каза студено тя, макар да ѝ се искаше да го прегърне и обсипе с целувки.

— Да. А ти къде ходиш до толкова късно?

Кейт се учуди, че тонът му бе странно мек и спокоен.

— Може би аз трябва да ти задам този въпрос, но честно казано, не ме интересува.

— А мен все още ме интересува — усмихна се Джейсън.

— Бях на църква, а след това се отбих при брат ти и Чери.

— Днес е Коледа.

— Браво! Как успя да си спомниш? Не очаквах, че ще си дойдеш.

— Не само че си дойдох, но ти доведох и гости.

— Гости ли? Някой стопаджия или надут бизнесмен?

— Ела и сама ще разбереш.

Кейт го последва в дневната и видя дребничка жена, седнала на креслото до запалената камина. Косата ѝ бе побеляла, а лицето ѝ имаше дълбоки бръчки.

— Мисис Донован?

— Това си ти, Кейт — усмихна се Нел и протегна ръце.

Кейт се приближи и я прегърна. Сега вече си обясняваше поведението на Джейсън. Той най-после се беше срещнал с майка си. Най-после бе сключил мир с нея.

— Колко се радвам, че се срещнахме, Кейт. Доста неща научих за теб през последните два дни. Точно така си те представях — млада и усмихната.

— Вече съм почти на двадесет и една.

— Двадесет и една... — повтори замислено възрастната жена. — Как лети времето. Бях на твоите години, когато родих Джейсън. Беше такава сладко бебе, никога не плачеше и не капризничеше.

— Е, доста се е променил оттогава — усмихна се Кейт и хвърли многозначителен поглед към съпруга си.

— Днес е Коледа, трябва да си простим всичко, което сме си казали — рече той.

— Тогава трябва да извикаш и Джийн.

— Всеки момент ще пристигне.

Сред малко навън се чу шум от автомобилен двигател.

— Аз ще отида да ги посрещна — каза Кейт и тръгна към изхода.

Джийн и Чери се бяха запъхтели от вълнение.

— Тя вътре ли е? Как изглежда? Красива ли е?

— Върви в дневната и сам ще видиш.

Джийн бързо премина покрай Кейт.

— Мамо?!

Той протегна ръце да прегърне немощната жена, чиито очи невидящо блуждаеха.

— Джийн, ти ли си момчето ми?!

— Да, мамо. Аз съм...

Джейсън, Чери и Кейт се преместиха в столовата, за да ги оставят насаме.

— Смятах, че ще е много по-стара — вметна Чери. — Чертите на лицето ѝ все още са приятни.

— Преживяла е твърде много, Чери — отвърна Джейсън. — Джийн вероятно ще ти разкаже по-късно. Хайде да пийнем по нещо.

— Аз съм на кафе — обади Кейт.

— Предпочитам мляко, ако има — въздъхна Чери. — Не поемам никакви рискове заради детето.

Тя тръгна към кухнята, а Кейт сякаш се вцепени от нейната на пръв поглед безобидна забележка. Усещаше върху лицето си тежкия поглед на Джейсън.

— Говорим ли си вече? — попита той и извади кутия с цигари.

— Каза ми твърде много неща, преди да тръгнеш. Може би сега трябва да помълчим.

— Добре, но когато се качим горе, искам да говоря с теб.

— Не, не е това, което ти се иска. Искаш да ме събориш на леглото и да правиш секс. Нали това е единственото, което мога да очаквам? Но щом си задоволен, вече можеш да ми крещиш или да заминаваш някъде, без да ми казваш къде.

Джейсън не можеше да повярва на ушите си. „Нима тя наистина смята, че я използвам? По дяволите, нима ме мисли за животното?!“

— Кейт, нещата изобщо не стоят по този начин.

Преди Кейт да успее да му отговори, откъм дневната се чуха стъпки и Джийн влезе при тях.

— Господи! Не мога да повярвам!

— И аз също, Джийн — усмихна се Джейсън. — Не знам само как ще изтрия чувството си за вина. Петнадесет години не й се обадох, за да разбера какво се е случило!

— Но мама не те обвинява за нищо. Никой в тази къща не те обвинява. Ти сам си измисляш проблемите и се опитваш да бъдеш идеален и безукорен. Всички ние просто сме обикновени човешки същества и трябва да се държим като такива.

— Винаги съм смятал, че това не е достатъчно — отвърна тихо Джейсън. — Смятах, че няма да постигна нищо и ще се проваля като баща ни.

Кейт го гледаше внимателно и разбираше, че той наистина има да й каже нещо, но не знаеше какво.

— Нямаме подарък за мама. Трябва утре да й купим нещо.

— Вие двамата сте й най-големият подарък — усмихна се Кейт. — Всъщност, хрумна ми нещо. Имам малко сатен и като я гледам колко е дребничка...

— Няма да работиш точно сега. Не и на Коледа, това е грях.

— Шиенето е удоволствие за мен, а не работа. Засега то е единственото нещо, което ми доставя радост.

Кейт тръгна нагоре по стълбите.

— По дяволите! — изруга Джейсън. — Не мога да се разбера с тази жена! Каквото и да кажа, все не съм прав!

— Бременните жени са доста нервни — отбеляза Джийн.

— Какви ги говориш?! Кейт не е бременна!

— Кой знае? Може би ти отново ще си този, който последен ще разбере. Аз лично знам от Шийла, макар и да не е напълно сигурно.

Джейсън го гледаше втрещен. „Не! Това не може да се повтори! Целият този кошмар не може пак да ми се стовари!“

Той хукна нагоре по стълбите. Беше решен на всичко, за да накара Кейт да го изслуша. Дори и ако трябваше да я завърже за проклетата шевна машина.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Нахълта, без да почука, и се спря на прага. Кейт вече бе отрязала едно парче син сатен и забождаше подгъва с карфици.

— Какво искаш? — попита го студено.

Джейсън въздъхна, макар да не беше предполагал, че го очаква лесен разговор. Осъзнаваше, че се бе държал като истински грубиян, наговаряйки ѝ неща, които никой нормален съпруг не би казал на жена си. По изражението ѝ можеше да се съди, че тя все още помни всяка една дума, с която я бе наранил.

Погледът му се плъзна по изящното ѝ лице. Кейт изглеждаше още по-красива и това засилваше подозренията му, че наистина е бременна. У него отново се разгаряше желание, от което нямаше спасение.

— Хайде, Кейт — каза мрачно той. — Наругай ме, изкарай си яда. Знам, че го заслужавам.

— Каза ми, че бракът с мен бил най-голямата ти грешка...

— Да, но след като заминах за Аризона, научих няколко много важни урока. Повечето се отнасят до самия мен и те изобщо не ми харесват.

— Това е нещо ново. Ще науча ли кое е най-важното, което си научил?

— Знаеш ли какво... и аз също съм човек.

— Сериозно ли говориш?!

— Ти си го знаела винаги, но аз трябваше да го разбера по много труден начин.

Джейсън запали цигара.

— През цялото време в Аризона ли беше?

— Да. Запознах се отново с майка си и имахме толкова много неща да си кажем.

— Това е прекрасно, но не ти ли хрумна да се обадиш. Малко оставаше да започна да звъня в полицията и болниците.

— Не бях сигурен дали ще искаш да говориш с мен. Беше прекалено ядосана, когато тръгнах. Да, ти нарани гордостта ми, но и аз ти наговорих доста глупости.

— Проклет да си, Джейсън! Никога няма да ти простя, че ме обвиняваш за такива неща!

— Успокой се, Кейт. Знаеш, че не го мислех. Някой ден ще имаме друго дете и тези рани ще бъдат напълно излекувани.

— Този път няма да е така, Джейсън. Ако отново забременея, няма да разбереш, докато не заприличам на истинска дебелана. Не искам да ми нареждаш какво да правя. Ако реша, че трябва да лежа девет месеца, ще го направя самостоятелно!

— Нямам подобни намерения — отговори тихо Джейсън.

— Майка ти много ми харесва — смени темата Кейт, за да поразсее създалото се напрежение.

— На мен също. Беше ми трудно да я убедя да дойде дотук, но се надявам, че ще остане при нас за известно време. Имаш ли нещо против?

— Господи, не, разбира се!

— Макар и да казах, че бракът ни е грешка, нямам никакво намерение да се разделяме.

— Аз също...

— Можем да започнем отначало, стига да ми дадеш шанс. За последен път... Ако искаш, можем пак да спим в отделни стаи.

— Джейсън, отново ли започваш...

— Но аз не съм от най-нежните мъже и никога не съм се смятал за такъв. През целия си живот съм се борил, за да оцелея и съм станал груб, студен и нетактичен. На всичко отгоре, прикривам и чувствата си, защото се страхувам да не се пречупя. След като майка ми се върна, ще се променя. Все още ми е трудно, но и последната бариера е свалена.

— Тогава тя напълно заслужава това, което ще ѝ уشيا. Ще съм готова най-много след час.

— Добре. Но не се преуморявай и не оставай до късно. Утре ни предстои дълъг ден.

Джейсън тръгна към коридора.

— Джейсън, почакай!

— Какво?

— Няма ли да ме целунеш за лека нощ?

Той се върна, усмихна се и нежно я целуна.

— Купила съм ти подарък — рече свенливо Кейт.

— И аз ти купих нещо от Аризона. Нещо, което блести.

— Не вярвам да е диамант, след като знам финансовото ти състояние.

— Благодаря ти за „доверието“, но това вече е минало. Чрез твоите пари аз получих необходимото ми време, за да изляза окончателно от ямата.

— Но ти не ми каза това, когато се скарахме...

— Защо трябваше да го правя? Сега ти го казвам само защото през тези няколко дни разбрах какво е да прощаваш. Научих доста неща за майка си и баща си.

— Ти само си разбрал, че е човешко да се греши. Трябва винаги да се опитваш да разбираш хората. Да разглеждаш нещата от тяхна гледна точка.

— Успяла си да осъзнаеш това толкова млада?

— Практикувам го отдавна, пък и ти ми помогна много — усмихна се Кейт и отпусна глава на гърдите му.

— Мислила ли си някога да ме напуснеш, Кейт?

— Никога, а и как бих могла. Аз те обичам, Джейсън.

Сърцето на Джейсън сякаш спря да бие. Тя все още го обичаше след всичко, което ѝ бе причинил. Прегърна я и погали косата ѝ.

— По-добре е да слизаш долу — каза тихо Кейт. — Искам да свърша по-бързо с роклята. Няма да ми отнеме кой знае колко време.

Той мълчаливо кимна и тръгна към стълбището.

Малко преди полунощ Кейт слезе усмихната в дневната.

— Мамо, ако искаш вече да си лягаш, ще ти помогна. Имаме прекрасна стая за гости, цялата е в розово, а леглото е голямо и удобно.

— Ще ме разглезите, Кейт — засмя се Нел Донован.

— Не виждам такава опасност. Ти си от тези хора, които толкова рядко искат нещо.

— Добре тогава, мисля, че наистина е време да си лягам. Доста съм изморена от това пътуване, въпреки прекрасната кола на Джейсън.

Джийн и Чери я целунаха и ѝ пожелаха лека нощ, а Кейт я хвана за ръка и я поведе към горния етаж.

— Благодаря ти, скъпа — каза нежно Нел, когато Кейт ѝ оправи леглото, облече ѝ нощницата и показа как да стигне до банята, ако ѝ се наложеше през нощта.

— Толкова се радвам, че се върна, мамо. Това се отразява много добре и на Джейсън. Станал е по-различен и с него дори може да се говори.

— И аз го почувствах. Той ми разказа съвсем малко за това, което му се е наложило да преживее. Сигурно ще полудея, ако науча всичко. Най-тъжното нещо е, че баща му, преди да започне да пие, беше най-добрият и нежен човек, когото познавах. Алкохолът и болката така го осакатиха, че с нищо не успях да му помогна.

— Никой не е виновен за това, мамо. Не можем да бъдем идеални, но поне трябва да се стремим да сме добри.

— Надраснала си възрастта си, Кейт. Каза ли на Джейсън, че очакваш дете?

Кейт премигна от изненада.

— Още не съм сигурна, че съм бременна...

— О, трябва да ти кажа, че имам предчувствие. Когато ослепях, другите ми сетива се изостриха и сега имам доста странно чувство за възприятие. То ми помага да виждам въпреки слепотата. Простихте ли си с Джейсън?

— Да, не беше нещо сериозно...

— Обичаш ли го?

— С цялото си сърце... далеч, преди да се оженим.

— А той?

— Не знам — въздъхна Кейт. — Зная обаче, че ме желае.

— Не се тревожи — погали ръката ѝ Нел. — Сигурна съм, че има нещо повече от това. А сега върви да си почиваш, скъпа. Лека нощ.

— Надявам се да останеш по-дълго.

— Бих искала, Кейт, но всичките ми приятели са в Аризона. Това са хора на моята възраст, с които се познаваме от дълги години. Не искам да оставам тук и да ви създавам проблеми. Надявам се, че често ще ме посещавате, а и аз мога да идвам за празниците.

— Това ще е прекрасно. Ще ти водим и внучетата.

— Мислех си, че няма да дочакам такова щастие, но сега ми дадохте сили да поживея още малко. Толкова много искам от живота, че понякога не оценяваме онова, което ни се дава. Ще се опитам да го обясня и на Джейсън. Не го изоставяй, Кейт. Джейсън се нуждае от теб много повече, отколкото сам предполага.

— Нямам намерение да го изоставям, мамо. А сега заспивай. Ще се видим утре сутринта.

— Лека нощ, скъпа.

— Лека нощ, мамо.

Кейт с въздишка затвори вратата и изгаси осветлението. Тъкмо направи няколко крачки надолу по стълбите, когато Джейсън изникна от стаята си с цигара в ръка.

— Къде смяташ да спиш, ако не е тайна?

— На дивана в дневната...

— Можеш да спиш при мен. Само да спиш и нищо друго. Леглото е достатъчно голямо.

— Добре... Но нощницата ми остана в стаята на майка ти.

— Ще ти дам една от моите пижами.

— Благодаря ти.

Кейт влезе и Джейсън ѝ подаде светлосиня пижама. Тя срамежливо я притисна към гърдите си.

— Би ли загасил лампата?

Джейсън се усмихна и щракна електрическия ключ. След това седна на леглото и с интерес започна да наблюдава в полумрака бавния ѝ стриптиз.

— Прекрасна си, Кейт. Всяка частица от теб е перфектна.

— Малко съм понапълняла...

— Това е нормално за твоето състояние.

— Ти знаеш?! Господи, какво става в тази къща?! Казах ти вече, че ще ти съобщя, ако забременея.

— Не искам да ми съобщаваш. Можеш да го направиш, когато сама пожелаеш. Но все още не съм забравил как изглеждаше тялото ти при предишната ти бременност. Забелязвам същите малки промени, които ти си ми показвала.

— Ако всичко върви добре, скоро ще заприличам на тиква с крака и ръце.

— Не се тревожи, аз ще се грижа за теб.

— Въпреки че не съм ходила на лекар, почти съм сигурна, че съм бременна. Щастлив ли си?

— И още как. Първо доведох мама тук, след това се сдобрих с теб, а сега научавам и тази най-прекрасна новина!

Джейсън провря ръцете зад колената ѝ, повдигна я и я пренесе до леглото.

— Не се тревожи, отпусни се. Няма да рискувам да причиня нещо лошо на детето.

— Този път предчувствам, че всичко ще бъде наред.

— Искам син.

— Нямах право на мнение, може да получиш и дъщеря.

— Ако е дъщеря, се развеждам — заплаши я той и разтвори леко устните ѝ с език.

— Не, няма да го направиш. Най-много да я възпитаеш лошо, а после да ме обвиняваш, че прилича на мен.

— Ще обичам всяко дете, което ми родиш. Но не ти обещавам, че ще го обичам повече, отколкото обичам майка му.

Устните му се насочиха към гърдите ѝ. Кейт още не можеше да разбере дали сънува или наистина е чула думите му. Всичко изглеждаше толкова невероятно, както можеше да бъде само в нощта срещу Коледа.

— Чу ли ме, Кейт? Казах ти, че те обичам.

— Мислех... мислех, че не съм те разбрала. Това истина ли е, Джейсън? Възможно ли е?

— С цялото си сърце, Кейт. С цялата си душа и тяло. Господи, колко ми липсваше през тези три дни! Желая те до полуда...

— Аз също те желая, скъпи.

Кейт усети как мускулите му се напрегнаха.

— Не, не се отдръпвай. Няма от какво да се страхуваш. Няма да направиш нищо на детето.

— Но това е риск...

— Рискът е само в това, което си мислиш. Бебето ще се роди и ще бъде живо и здраво. А сега запази спокойствие и ме остави да ти покажа колко те обичам.

Ръцете ѝ започнаха да разкопчават колана му и Джейсън затаи дъх от изненада. Кейт никога не беше го докосвала по този начин. Никога не бе събирала смелост да преодолее своята свенливост.

— О, това ми харесва, Джейсън. Харесва ми да ти доставям удоволствие. Но трябва да ме научиш, да ми покажеш какво ти е приятно... Хайде, покажи ми! Хвани ръката ми!

Джейсън потрепери, притисна ръката ѝ към слабините си и впи устни в нейните. Кейт бавно започна да го съблича и да изучава релефа на тялото му с нежните си длани. Това беше нещо ново и непознато за Джейсън. За първи път той позволяваше да бъде докосван така, да се отдава и да загубва самоконтрол.

Може би и Кейт го осъзнаваше, защото спря за момент изследователската си дейност и му се усмихна. Джейсън я целуна и започна на своя ред бавно и нежно да възбужда горещото ѝ тяло.

— Обичам те.

— И аз те обичам, скъпа — прошепна той върху устните ѝ.

Скоро и двамата бяха връхлетени от бурната вълна на насладата, която след цяла вечност ги остави потни и задъхани, но неимоверно щастливи.

Коледното утро бе много вълнуващо, защото за закуска се събра цялата фамилия. Кейт, Чери и Шийла приготвиха масата, а Нел Донован седеше в дневната и опознаваше своите синове.

— Направо е невероятно — въздъхна Чери. — Никога не съм предполагала, че Джейсън ще отиде в Аризона и ще доведе майка си.

— Наистина е невероятно — съгласи се Шийла, — но тайно се надявах някой ден това да се случи. Не знаех, че старият Донован неволно е убил детето си. Той не престана да я обича дори и след толкова години раздяла.

— По едно време се носеха слухове, че ти си била влюбена в него — усмихна се Кейт.

— Глупости! Бях влюбена в един мъж, който през 1952-ра замина да воюва в Корея и повече не се върна. След него не съм имала друг. Със стария Донован бяхме много различни, за да излезе нещо. Още повече, че след като започна да пие, той стана непоносим. По-добре кажи кога смяташ да отидеш на акушер-гинеколог?

— Кейт, и ти ли си бременна?! — възкликна Чери.

— Все още не знам, но всички в тази къща, освен мен самата, са абсолютно сигурни.

— Някои от нас са по-съобразителни — засмя се Шийла и поднесе под носа на Кейт изпускащи пара варени картофи.

Лицето на Кейт се сгърчи и тя с мъка се справи с повдигането си.

— Виждаш ли? Забелязах при предишната ти бременност, че не понасяш картофеното пюре. Съвсем лесно е да събереш две и две.

Кейт сведе глава и не отвърна нищо.

След вечеря започна размяната на подаръци. Кейт първа извади роклята, която бе ушила за Нел Донован, и я сложи в скута ѝ.

— О, но това е сатен! — възкликна тя, поглаждайки фината материя. — Синя е, нали Кейт?

— Невероятно! Как разбра?

— Усецане за цветовете — обади се Джийн. — Чел съм, че слепите хора можели да възприемат цветовете по различната топлина, която те излъчват, но да видиш как това става пред теб, е наистина изумително.

— Точно така, Джийн. Тялото се приспособява към загубата на зрението и всички други възприятия се изострят. Благодаря ти, Кейт. Роклята е прекрасна и съм сигурна, че ще ми бъде по мярка. Гордея се, че моята снаха може така добре да шие.

— Какво ще кажете аз да бъда Дядо Коледа и да раздам останалите подаръци — предложи Джийн и след малко се върна с голям чувал.

Настъпи голямо оживление. Разопаковаха се пакети, отвързваха панделки, чуваха се ахкания от приятна изненада.

После Чери, Джийн и Нел отидоха до телевизора, а Кейт и Джейсън останаха сами под коледната елха до камината. Кейт бе окачила на врата си тънка сребърна верижка с малък кристал, в който имаше семенце от синап. Това беше подаръкът ѝ от Джейсън и в него се съдържаше явно послание — също както в Библията пишеше, че всичко е възможно, стига човек да има вяра дори и колкото семенце от синап.

— Благодаря ти, Джейсън. Прекрасен подарък!

— И аз ти благодаря за часовника и за най-ценния подарък, който би могла да ми дадеш.

Джейсън докосна нежно корема ѝ.

— Джейсън, никога не съм била толкова щастлива. За първи път разбирам какво е истинска Коледа!

— И с мен е така, скъпа. Погледни мама, тя също е щастлива.

— Вече толкова я обичам. Бих искала да я запозная с моята майка.

— Утре ще я поканим на вечеря.

— Това ще е много интересно — прозина се Кейт, — но и доста изморително.

— Не се учудвам. Не бива да се преуморяваш.

— Обичам те, съкровище.

— И аз те обичам, скъпа.

През следващите няколко дни Кейт се привързва към Нел Донован като към родна майка. Но тя настояваше да се върне в дома за стари хора и Джейсън бе принуден да отстъпи.

— Ще се върна отново — обеща Нел. — Липсват ми моите стари приятели. Нали не ми се сърдите?

— Аз съм ти сърдит — пошегува се Джейсън. — Но ще се чуваме по телефона, а и ще ти идваме на гости. Вече си част от нашето семейство и винаги ще бъдеш с нас.

Тя го прегърна силно и невиджащите ѝ очи се напълниха със сълзи.

— Благодаря ти, Джейсън. Благодаря ти, че дойде да ме видиш. Благодаря ти, че намери сили да ми простиш.

— Няма за какво да ти прощавам, мамо. Хайде, сбогувай се с Кейт, а после ще минем през къщата на Джийн.

Нел Донован прегърна Кейт и я целуна.

— Ще се срещнем, след като родиш, скъпа. Грижи се добре за момчето ми.

— Ще го направя — обеща с усмивка Кейт.

— Ти си много добро момиче. Джейсън е голям късметлия, че си негова жена. Хайде, синко, да вървим.

Кейт проследи с поглед мерцедеса, докато той се скри зад ъгъла. Сега беше съвсем различно. Беше сигурна, че Джейсън ще се върне, както бе сигурна, че носи в утробата си негово дете. Животът едва сега

започваше за тях. Пръстите ѝ инстинктивно се свиха около кристала с малкото семенце от синап.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Спи ли, как мислиш? — избоботи дебел мъжки глас.

— Заспал е толкова дълбоко, че с топ не можеш да го събуди.

— Може и да се преструва.

— Съмнявам се, бебето рева цяла нощ. Казвам ти, човече, това хлапе има страхотни бели дробове.

— Също като баща си — последва лаконичен отговор. — Събуди го и ще видиш какво ще стане.

— Е, все някой трябва да го направи. Не можем цял ден да се мотаем без работа, а и камионите чакат.

— Да му извикаме — предложи някой.

— Да, но от по-далече.

— Видях кофа с вода на верандата.

Джейсън отвори едното си око зад широкополата шапка. Ред Бъртън, Гейб и останалите каубои се бяха скупчили около него.

— Какво искате? — изръмжа той и мъжете тутакси се отдръпнаха назад.

— Дойдоха новите телици, шефе — оповести Гейб. — Къде искаш да ги пуснем?

— На пасището или направо при биковете?

— Там е един от онези шантави бикове. Господи, толкова е грозен, че на едно от момчетата му прилоша.

— Не забравяйте, че точно този бик, който е кръстоска с бизон, миналата година ви спаси кожата — припомни им Джейсън и се изправи. — Смятахте го за красив, когато ви повиши премиите, нали?

— Многого пари правят човека лош — отбеляза замислено Ред. — Все пак какво да го правим? Седнал е в камиона и не иска да стане.

— Защо не му попееш? — предложи мрачно Джейсън.

— Не само той има нужда от това — усмихна се Гейб и кимна към къщата. — Синът ти отново плаче.

— Мис Кейт скоро ще те зареже — увери го Ред Бъртън. — Горката жена, аз не бих издържал и ден.

— Трудно е да си бебе — обади се един от по-възрастните каубои. — По цял ден лежиш, когато говориш, никой не те разбира, а бърза да ти сложи биберона в устата. И аз щях да плача, ако не можех да карам кола и да пия текила.

— Шефе, уволни този мъж.

— Точно преди продажбите. Пази боже!

— Тогава след края на продажбите. Хърка и не ни оставя да спим.

— Не съм виновен. Нещо не ми е наред с небцето.

— Ако не спреш да хъркаш, ще ти го изтръгна — заплаши го Гейб.

Джейсън се прозина и се протегна.

— Шефе, сигурно си бил доста изморен, за да заспиш направо на земята?

— Почти не мигнах през цялата нощ. Първо Кейт го люля, след това аз го люлях. После баба му, след това и Шийла, но то не спря и за минута. Извикахме доктор Харис и той каза, че детето имало стомашни колики и му предписа някакво лекарство. Проблемът е, че Кейт не иска да го тъпче с лекарства още отсега.

— Бебето спря да плаче — констатира Бъртън и се засмя. — Може би мис Кейт се е предала.

— Ох, слава богу! — въздъхна Джейсън.

— Горкият татко! Ще ти е доста трудно, докато синът ти завърши колеж — потупа го Гейб по гърба.

— Не се тревожи за това. Само да порасне, всичко ще се оправи.

— Дробовете му сигурно вече са като на възрастен човек — вметна шеговито Бъртън.

Джейсън започна да закопчава измачканата си риза. Беше пращен, небръснат и дори не бе свалил ботушите си, преди да заспи. Шапката му се въргаляше в праха и той бавно се наведе да я вземе.

— Господи, мислех си, че бебетата спят през нощта. Оказа се, че моят син е голям инат. Вече цяла седмица е тук, а още не съм го видял да заспи.

— Все някога ще заспи — успокои го Гейб.

Джейсън се разпореди кой какво да върши и тръгна към къщи, за да види как се справя Кейт.

— Ах ти, дезертър такъв! — започна го тя още от вратата. — Криеш се при бараките и спиш. Твоите момчета те търсиха навсякъде.

— По дяволите, защо не мога да ги уволня всичките! Почакай малко да донеса пушката, за да ме застреляш.

— Глупчо! — засмя се Кейт и го прегърна. — Синът ти най-после заспа. Нямах нерви вече и му дадох лекарството. Дано само доктор Харис не се е объркал нещо...

— Няма страшно. Стомашните колики са нещо съвсем обичайно, а щом е заспал, значи лекарството му е помогнало. А как е майката на бебето ми?

— Майката на бебето ти все още е силно развълнувана, че е станала майка на бебе. Това е истинско чудо, Джейсън! Толкова е малко, а има такъв силен глас. Всеки ден издава все по-различни звуци, а когато ме види, прави смешни гримаси... Толкова го обичам!

— Аз също! Изключително преживяване беше да съм с теб, докато раждаше!

Кейт склони глава на рамото му.

— Горкият ми съпруг! Знам, че нощите ти ще бъдат много мъчителни, особено след като имаш толкова много работа.

— Не съм толкова зает, както преди, скъпа. А и твоята колекция направи истински бум. Вече можеш да си откриеш и собствена модна къща.

— О, не съм толкова велика, Джей. В близките сто години ме интересуваш единствено ти.

— Напълно ме устройва. Колкото до твоите нови модели, можеш да си ги правиш и вкъщи. Не искам да оставяме бебето на детегледачка.

— А и не можем, защото трябва да го кърмя.

— Толкова ми е приятно да те гледам, когато го правиш. Няма нищо по-интересно от това да наблюдаваш как малките бебешки устнички се впиват в женската гърд.

Кейт се изчерви леко и прикри смущението си с усмивка.

— Господи, ужасно съм изморена...

— Разбирам те напълно. Аз трябваше да поспя малко, защото знаех, че днес ще пристигне камион с телици и ще трябва да се погрижа за тях.

— Е, прощавам ти. Сега Нел ще постои при внука си, докато аз поспя. Тя е толкова щастлива, че я поканихме отново при нас.

— Да, може и да тъгува за Аризона и приятелите си, но тук е при семейството си и се чувства отлично. Жалко само, че Джийн, Чери и малката Лиза не са тук. Брат ми е решил твърдо да остане във Франция, докато трае изложбата му. Толкова се радвам и за него. Бих казал дори, че съм горд.

— Трябва да му го кажеш, когато се върне. Ще му е приятно да го чуе.

— На мен пък ми е приятно да бъда с теб, скъпа.

— Надявам се винаги да е така. Искаш ли да ти приготвя нещо за закуска?

— Защо ти? Къде е Шийла?

Кейт мълчаливо го заведе в дневната. В единия край на дивана лежеше Шийла, сгъната на две, а в другия — Мери, с леко отворена уста.

— Мили боже! Колко души си извикала да ти помагат?!

— Ами майка ти е при бебето, Сенди спи в стаята за гости, при нея е и Деси...

— Още някой?

— Мисис Роджърс се обади и предложи да дойде тук, ако имаме нужда от нея, а също и Мария от кафетерията...

— Стига, Кейт, достатъчно — поклати глава Джейсън. — Надявам се, че Крис ще наследи твоята дарба да увличаш хората. След време ще имаме нужда от повече работници.

— О, забравих да ти кажа, че Ред също люля бебето, а след него и Гейб. Трябваше да ги видиш колко са смешни.

— Не ми споменаха нищо за това, когато дойдоха да ме събудят. Какво смяташ да ми приготвиш за закуска.

— Мляко с бисквити.

— Добре.

Кейт го прегърна и след като двамата хапнаха набързо, се качиха заедно в детската стая. Нел Донован леко поклащаше кошчето и тихо тананикаше приспивна песничка.

— Не мога да видя лицето му, но когато го докосна, разбирам, че е твое копие — обърна се тя към Джейсън.

Той звучно я целуна по бузата. Когато вдигна очи към Кейт, в тях имаше толкова обич и бащинска гордост, че тя затаи дъх.

Три месеца по-късно малкият Кристофър Донован бе кръстен в местната презвитерианска църква. След тържествената церемония всички заедно отидоха на пасището, за да видят новия бик на Джейсън.

— Ред Бъртън се оказа прав — отбеляза Кейт. — Не знам това бизон ли е или е бик, но е много грозен.

— Той спаси „Диамантената шпора“ от фалит — отвърна гордо Джейсън. — Не бих казал, че е много красив, но виж онова петно до ухото му...

— Къде точно?

— Ела, ще ти го покажа.

Щом се поотдалечиха от джипа, Джейсън побърза да я прегърне.

— Най-последно сме сами. Помниш ли първия път, когато те целунах?

— Да, беше тук някъде. Бях толкова изплашена, че едва не побягнах.

— Аз бях този, който бягаше, но най-накрая успях да открия това, което търсех. Кейт, щастлива ли си с мен?

— Да!

В тази малка и единствена думичка Кейт вложи цялата си любов, вложи сърцето и душата си. С нея тя му даваше света.

Джейсън щастливо се усмихна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.